

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

תצוה

מאוצר שיחותיו ומאמרו
של הרב"ג מו"ר המקובל
רבי בניהו ושישבר שמואלו שליט"א

התשפ"ד

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדה שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשוון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

אשת חיל מי ימצא

לעילוי נשמתה
הטהורה
של מרת אמנו
הרבנית הצדקנית
מזכת הרבים

מרת **שולמית רהל**

שמואלי

בת **מזל ע"ה**

נלב"ע ביום ז"ך אלול ה'תשע"ט

ת.ג.צ.ב.ה.

הלכות עניית ברכו

- א.** אומר השליח ציבור: "ברכו את ה' המבורך" ועונים אחריו: "ברוך ה' המבורך לעולם ועד", וחוזר ש"צ ואומר: "ברוך ה' המבורך לעולם ועד" א.
- ב.** אף מי שלא שמע אמירת ברכו מהשליח ציבור, רק ששומע מהציבור שעונים ברוך ה' המבורך לעולם ועד, עונה יחד עמהם ב.
- ג.** אין צריכים הציבור לעמוד באמירת "ברכו", וכן אין צריכים לכרוע באמירת ברכו, ואף לא להניע ראש. ורק השליח ציבור כורע באמירת ברכו, וזוקף באמירת השם ב.

עיונים והארות

א. כ"ב מרן השו"ע (סי' נז סעי' א), וסודו מבואר בזוהר חדש רות (דף נג) כי בכל בוקר אין הנשמה מתיישבת בגופו של האדם עד שיענה ברוך ה' המבורך וכו' ואם אינו עונה, פורחת נשמתו ומסתלקת, וז"ל: נשמתא דבר נש נפקת מיניה בכל ליליא וליליא. בצפרא אתהזדרת ליה ושריא בחוטמא דבר נש ולא עאלת ולא אתיישבא במעו עדי דמברך להקדוש ברוך הוא ומצלי על דמיה וכו'. ואומר לה הקדוש ברוך הוא, זילי ושרי ליה בחוטמוי על מנת דיצלי צלותיה. אי מברך הוא כדקא יאות תשרי בגויה, ואי לא, פרחא וסליקת ואשתכח בר נש דחסרא מיניה ההיא קדושתא דנשמתא. וכיון דנשמתא חסרא מיניה, במה נחשב הוא, לא אתחשב לכלום, כאילו לא היה בעלמא וכו'. ומאן דלא מברך ולא מצלי, איהו רגזן, דנשמתיה לא אתיישבא בדוכתה ואשתארת בחוטמא. והחזן אומר ברכו והוא אומר ברוך ה' המבורך לעולם ועד, עכ"ד. וכ"כ השלמי ציבור (דף פ"ט ע"ג) וז"ל: במדרש רות דרשו על הפסוק "חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא", שנשמתו של אדם אחר שישן שינת קבע בלילה על מטתו, אינה נכנסת להתיישב בגופו עד שיענה ברוך ה' המבורך לעולם ועד, ואם אינו זוכה לכך, הולכת לה, ונחשב הוא לבמה, כמו שאמרו (בברכות יד.) כי במה נחשב הוא, אל תקרי **בְּמָה אֵלָא בְּמָה**.

ב. **כ"ב** באול"צ (ח"ב פרק ה הלכה ג) וז"ל: אין לציבור לכרוע ואף לא להניע ראשו כשעונה לברכו, ורק שליח הציבור כורע באמירת ברכו וזוקף באמירת השם. וכתב שם בהערות וז"ל: בברכו לא נתקנה כריעה, ואף לעמוד אין צריך. וכמו שנתבאר לעיל בבאורים לתשובה ט', וכיון שלא נתקנה כריעה אסור לכרוע, וכמבואר בשו"ע (בסי' רפא סעי' א) שאין לכרוע אלא במקום שאמרו חכמים, וכן כתב מרן (בסי' קיג סעי' ג), שאם כורע הרי זה מגונה. והטעם הוא, שנראה כמזלזל, שכורע על כל דבר, וכן מנהג בני ספרד שלא לכרוע כלל בברכו. ואפשר שניענוע הראש אינו בכלל האיסור, וראה במג"א (בסי' נא ס"ק ח') שהסתפק בזה, והטוב ביותר שלא יניע ראשו כלל. ורק שליח ציבור כורע כשאומר ברכו, כמבואר במחזור ויטרי (בסי' קסו דף עח ד"ה והוא רחום), שכורע בברכו וזוקף בשם, וכן כתב בכל בו בדין ברכו (בסי' ח'), ע"ש.

ג. **מאותו** טעם אין לכרוע ג"כ כשמזמנים בברכת המזון בעשרה, אף שיש נוהגים לכרוע כשמזכירים את שם ה', כיון שאין לכרוע אלא במקום שאמרו חכמים (כמ"ש השו"ע סי' רפא סעי' א, וכה"ח שם). וכן לא יכרע השליח ציבור בברכת מעין שבע, כיון שלא נתקן שם לכרוע. וכן אין לכרוע באמירת בריך שמיה, כשאומר דסגידינא קמיה, כיון שאין תקנה לכרוע שם, וכן כתב בכה"ח (בסי' קיג ס"ק יב), ע"ש. ומ"מ מותר לכרוע בהוצאת ספר תורה, וכמבואר בשו"ע (בסי' קלד סעי' ב'), ואף יש נהגו לכרוע כמנין העולים, וכמ"ש בבא"ח (ש"ב פרשת תולדות אות

אמנם בבא"ח (ש"א פרשת ויגש אות יח) כתב: כשמתפלל ביחיד יאמר ברייתא זו אחר ישתבח, אמר ר' עקיבא חיה אחת עומדת ברקיע, ושמה ישראל, וחקוק על מצחה ישראל, עומדת באמצע הריקיע ואומרת, ברכו את ה' המבורך, כל גדודי מעלה עונים ואומרים ברוך ה' המבורך לעולם ועד. ע"ש.

אמנם בבא"ח (ש"א פרשת ויגש אות יח) כתב: כשמתפלל ביחיד יאמר ברייתא זו אחר ישתבח, אמר ר' עקיבא חיה אחת עומדת ברקיע וכו'. ובספרי מקבציאל העלתי שאין להפסיק באגדה זו בין ישתבח ליוצר אפי' במקום אונס גדול, ודלא כהחסד לאלפים. אלא יאמרנה קודם עלינו לשבח. וכן בתחלת תפלת ערבית קודם הברכה. ע"כ.

ב. **הנה** המג"א (סי' נז סק"א) כתב, דבכהאי גוונא שלא שמע את השליח ציבור אלא רק את הציבור עונים, אומר אחרים

ד. אחר שענה ברכו, בין בשחרית ובין בערבית, לא יפסיק בדיבור, ואפי' לצורך מצוה ז.

הלכות ברכות ק"ש

- א. אומר ברכה ראשונה "יוצר אור ובורא חושך" כדי להזכיר מידת יום בלילה ולילה ביום, להורות שמי שברא אור הוא ברא חושך, ולהוציא מלב האפיקורסים שאומרים שמי שברא אור לא ברא חושך א.
- ב. צריך לכוין טוב בברכת יוצר אור ולומר אותה בחשק גדול ובהתלהבות עצומה, שאין בה את אות ה', לומר לך שכל המכוין בו, אין שטן ואין פגע רע ולא שום מקטרג שולט בתפילתו.²
- ג. מיוצר עד "אהבת עולם" יכוין לקיים מצות עשה לברך את ה', גם יכוין לתקן כסא לשכינה וקבה וי.³
- ד. צריך להפסיק מעט בין תיבת "יוצר" לתיבת "אור", כדי שלא ישמע כאומר "יוצרור" ז.
- ה. כשאומר "יוצר אור ובורא חושך" ימשמש בתפילין של יד בלבד, ולא בשל ראש. כי עתה אנחנו בעולם הבריאה, ותפילין של ראש הם באצילות ה'. ולא יסיר ידו מן התפילין של יד עד שיסיים "ובורא חושך" ו.

עיונים והארות

עד "המחדש בטובו" היכל הנוגה, ומשם עד "אהבת עולם" היכל הזכות, ומשם עד "אמת ויציב" היכל אהבה, ומשם עד "גאל ישראל" היכל הרצון, ומ"ה' שפתי" הוא היכל קדש קדשים, ולכן יכין עצמו בכוונה גדולה להתקדש ולהתעלות, ותפילתו תתקבל ברצון.

ב. כה"ח (סי' פט ס"ק ג) וז"ל: הנה מצינו בברכת יוצר אור ובתפלת שמונה עשרה ובברכת המזון יש כל א"ב חוץ מן ה', לומר לך שכל המכוין באלו השלשה, אין שטן ואין פגע רע ולא שום מקטרג אף שצף קצף וכו' שולט בתפלתו, ולא גם בסעודתו. עטרת זקנים, שלמי צבור (דף ז ע"ב), עכ"ל.

ג. סידור הרש"ש כת"י (ח"א דף 381).

ד. כ"ב הבא"ח (ש"א פ' שמות אות ג). כה"ח (שם סק"ד).

ה. כן כתב רבנו האר"י ז"ל בשעה"כ (דף י"ח ע"ד) וז"ל: כשמתחיל ברכת יוצר אור, ימשמש בתפילין של יד שהוא בעולם הבריאה, כנגד תפלת יוצר, שמתחלת יוצר עד העמידה הוא בעולם הבריאה. ע"כ.

ובבא"ח (שם) וז"ל: כשיתחיל יוצר אור, ימשמש בתש"י לבדו, כי תפלת יוצר בעולם הבריאה ותש"י הוא בעולם הבריאה, ולא יעשה כמנהג בורים למשמש גם בתש"ר, כי משמוש תש"ר אין כאן מקומו אלא הוא קודם תפלת העמידה, ע"כ. ואפילו שבספר משנת חסידים (מסכת תפילת הבריאה א, ח-ז) כתב, כי באמרו יוצר אור ימשמש בתפילין של יד ויכוין כי היצירה בהיותה רחוקה מהמאציל יותר מהבריאה יכולים אנו ליהנות מאורה, וכשיאמר בורא חושך ימשמש בתפילין של ראש ויכוין כי הבריאה להיותה קרובה אל המאציל יותר מהיצירה אין בנו כח לקבל אורה עכ"ד. אמנם אנחנו אין לנו אלא דבריו המפורשים של רבנו האר"י כפי שהעיד משמו נאמן ביתו רבנו מהרח"ו, שביוצר אור ימשמש בתפילין של יד וקודם תפילת העמידה ימשמש בתפילין של ראש.

טז, ע"ש. וצריך לומר שהיתה תקנה לכרוע שם, וכמו בעלינו לשבח שכורעים בשעה שאומרים ואנחנו משתחוים.

ועיין להגאון האדיר הראשל"צ בספרו ילקוט יוסף (סי' נז הלכה ט) שכתב שכן מנהג מו"ר מופת הדור מרן זצוק"ל שאינו משתחוה בעת עניית ברוך ה' המבורך.

ד. כן כתב הב"י (סי' סז) וז"ל: כתוב בספר המנהיג, שדבר פשוט הוא שאחר שאמר החזן קדיש וברכו כאילו התחיל ביוצר אור, ואין לספר אף בצרכי רבים. וכו'. והביאו הרמ"א בס"ס נ"ד.

וכתב הכה"ח (סי' ג"ג ס"ק ח'), ועיין פמ"ג (א"א אות ג', ובסי' נ"ד אות ד'), שכתב דבין קדיש לברכו הוי כבין הפרקים, ובין ברכו ליוצר הוי כאמצע הפרק, דהא ברכו קאי היוצר אור יעו"ש. וכ"כ הא"ר, וכן משמע מדברי הלבוש שם. (ועיין עוד יבי"א ח"ד אוה"ח סי' ה').

א. שו"ע (סי' נט סעי' א). איתא בגמרא (ברכות יא): "מאי מברך, אמר רבי יעקב אמר רבי אושעיא יוצר אור ובורא חושך (ישעיה מה, ו). אמר רבא, כדי להזכיר מדת יום בלילה ומדת לילה ביום. מדת יום בלילה היכי משכחת לה, אמר אביי גולל אור מפני חושך וחושך מפני אור" ע"כ. והטעם כתבו תלמידי רבנו יונה (ברכות שם) לאפוקי מההוא מינאה שאמר מי שברא אור חס ושלוש לא ברא חושך. ע"כ. וכתב מרן הבית יוסף (או"ח סי' נט) בשם רבנו הגדול מהר"י אבוהב ז"ל טעם נוסף והוא שאם לא היינו מזכירים מדת לילה ביום היה נראה שהחושך רע, ואינו כן כי הכל עשה יפה בעתו, ע"כ.

וכתב הרב בשעה"כ (דף י"ח ע"ד) וכן מובא בסידור הרש"ש, דבברכת יוצר מתקשרים ועולים העולמות כולם ואנחנו עמהם אל תוך שבעה היכלות שיש ברקיע עד עולם האצילות. והוא כי מ"יוצר" עד "אל ברוך" היכל לבנת הספיר, ומ"אל ברוך" עד "לא אל ברוך נעימות יתנו" היכל עצם השמים, ומשם

1. ברכת יוצר יזהר לאומרה מיושב, כי היא בעולם הבריאה, שהוא מכלל חייליה וצבאיה של כנסת ישראל, וכל עניניה הם בישיבה.
2. צריך לומר שבח "אל ברוך גדול דעה וכו' ע"פ סדר אלפא ביתא, ושבח זה הוא רומז על השכינה הקדושה הכוללת כ"ב אתוון, ובזה אנחנו ממליכים את השם יתברך".
3. כשיאמר "מ'שרתים ו'אשר מ'שרתיו" יכוין ראשי תיבות מו"מ והוא אחד מע"ב שמות והוא גימטריא אלהים^ט, וכשאומר "כולם א'הובים ב'רורים ג'בורים" יכוין לראשי תיבות אב"ג שגם הוא משם ע"ב, וכשאומר "עושים ב'אימה" יכוין ראשי תיבות ע"ב, והמכוין בזה לא יאה ניזוק כל אותו היום.
4. מנהג הספרדים לומר: "ומברכין ומשבחין ומפאריין" וכו', בנו"ן פשוטה בסוף התיבות י"א. "בשפה ברורה ובנעימה", ומפסיק, ואחר כך אומר: "קדושה כלם כאחד" וכו', וכן דעת רבותינו המקובלים². ואומרים "לאל" ברוך נעימות יתנו, בקמ"ץ תחת הלמ"ד. ואומרים "למלך" אל חי וקיים, הלמ"ד בפת"ח והמ"ם

עיונים והארות

בין תיבה לתיבה, כי ברכה זו רומזת לעולם התחתון היא ספירת המלכות שבה כ"ב אותיות זעירות, אך בשבת קודש היא כנגד העולם העליון בינה עולם הבא כ"ב אותיות גדולות ולכן אומרים השבח "אל אדון על כל המעשים" על פי א"ב ויש ריוח גדול של כמה תיבות בין אות לאות, ע"כ.

וכתב רבנו יהודה בן יקר ז"ל (פירוש התפלות והברכות, עמוד ק"ד) ששבח זה מיוסד על ידי אדם הראשון כדאיתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק י) כאשר ברא אותו הקב"ה וקם על רגליו והיה בתואר כדמות אלהים והבריות היו מתייראין ממנו ומשתחויים לפניו, אמר להם אדם, בואו אני ואתם נלך ונלביש גאות ועוז ונמליך עלינו למי שבראנו, והראה להם כי אינו אלוה, וכתב הר"י בן יקר, שלכן אנחנו מפסיקים בשבח מה רבו מעשיך ה' שהוא הפסוק שאמר אדם הראשון בראותו את כל הבריות לפניו, ומיד מתחילים לספר דברי העולם דרך אלפא ביתא אל ברוך גדול דעה וזהו רמז שהתחילו הבריות להמליך ליוצרים, ע"כ.

ועיין עוד בשעה"כ (דף יח ע"ד) ובפע"ח (שער ק"ש פ"א) ובספר הליקוטים (כי תצא פכ"א).

ט. כ"ב בשעה"כ (דף יט ע"א) שיכוין באמירת יוצר "משרתים ואשר משרתיו" ראשי תיבות מו"מ שהוא שם אחד מע"ב שמות היוצאים מפסוקי ויסע ויבא ויט (שמות יד, כ-כא) והוא האחרון שבכולם והוא בגימטריא אלהים, ולכן צריך לומר ואשר משרתיו באות ו' ולא כאותם הטועים לומר אשר משרתיו, ע"כ.

י. הובא בא"ר (או"ח סי' נט ס"ג ג') בשם עטרת זקנים והביאו כה"ח (ס"ק ח').

יא. כ"ב הבא"ח (שם אות ג') "ומברכין ומשבחין" וכו' כולם וא"ו בריש תיבה ונו"ן בסופה. וכ"כ הכה"ח (סי' נט ס"ק יא).

יב. כ"ב בשעה"כ (דף נא ע"ב) וז"ל: ובנעימה קדושה צריך להפסיק בין מלת ובנעימה למלת קדושה. וכ"כ הבא"ח (שם) וכה"ח (סי' מה ס"ק א').

עוד כתב שם הרב בשעה"כ, דצ"ל "ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית" ולא וטובו, ופירושו הוא כי השי"ת מחדש בכל יום את מעשה בראשית ע"י טובו שהוא אור הגנוז לצדיקים כנז' בזה"ק פ' תרומה. ואומר "בקול דברי

וכן הוא בכה"ח (סי' נט ס"ב) וסיים, ולא ימשמש עתה בתפילה של ראש בתחלת ברכת יוצר אור אלא רק בהגיעו לתפלת י"ח אז ימשמש בתפילין של ראש, כי שניהם באצילות. ודלא כמ"ש משנת חסידים, שכשיאמר ובורא חושך ימשמש בתפילין של ראש, אלא העיקר שלא ימשמש בתש"ר עד תפלת י"ח אחרי פסוק ה' שפתי תפתח. ולפ"ז למתנהגים ע"פ הסוד לא ימשמשו כלל בתפילין של ראש מתחילת יוצר אור עד העמידה, חוץ מכאשר יאמר "וקשרתם לאות על ידיך והיו לטוטפות בין עיניך", שצריך למשמש בשל יד ובשל ראש כמ"ש בש"ע (סי' סא סעי' כ"ה).

ו. כ"ב מו"ר יוסף חיים בספר עוד יוסף חי (ש"א פ' שמות אות ג) וז"ל: אע"פ שכתבנו לעיל לשון רז"ל בשעה"כ שכתוב כשיתחיל ברכה זו תמשמש התש"י דמשמע שתכף ומיד יניח ידו על תש"י כשאומר בא"י וכו' הנה צריך להזהר שלא יסיר ידו מעל התש"י אלא עד שיאמר ובורא חושך משום שנתבאר לעיל בשם רז"ל דהכוונה של בורא חושך הוא על הבריאה שנקראה חושך וכנז"ל, עכ"ל.

ז. בשעה"כ (דף עו ע"ג) כתב ששלשה עולמות ביע"ה הם חייליה וצבאיה, והן נודע כי המלכות נקראת נוקבא וכל עניניה הם בישיבה ולא בעמידה כדאיתא בזהר הקדוש (אמור צ"ז) ומלין דעלמא תתאה בישיבה ולא בעמידה, ע"כ. וכן כתב שם (דף נב ע"ג) שפסוק ה' שפתי תפתח הוא בחינת היכל קדש קדשים דדכורא דבריאה ולכן אומרים אותו מעומד כי כל עניני הדכורא הם בעמידה, אבל ברכת השכיבנו היא בהיכל קדש קדשים דנוקבא דבריאה ולכן, אין בה עמידה כי כל עניני הנוקבא הם מיושב כנזכר בזהר, ע"כ. וכ"כ בפרי עץ חיים (שער מנחה וערבית פ"ד) שכל עניניה מיושב.

וצריך לידע שלא ברכת יוצר בלבד צריכה ישיבה אלא כל התפילה מתחילתה דהיינו מפרשת העקידה והזמירות ויוצר כמו שכתב בשעה"כ (דף א ע"ג) שרבנו האריז"ל לא התפלל בקול רם אפילו סדר התפלות של מיושב כגון הזמירות וכיוצא בהם, ע"כ.

ח. בזהר הקדוש (ויקהל רה) כתב כי בימי החול אנחנו מזכירים בברכת יוצר אור שבח "אל ברוך" על פי א"ב כשאין ריוח

דגושה י.

י. קדושת יוצר צריך לאמרה מיושב, ובישיבת "בית-אל" גם השליח ציבור היה יושב בק"ש וברכותיה י. וטוב שימתינו הציבור לחזן, כדי שיאמרו כולם קדושת יוצר ביחד ט. ואם אומרה ביחיד, יקראנה בטעמים כקורא בתורה טז.

עיונים והארות

הברכה ראשונה שלפניה, שאין היחיד אומר קדושה. והגאון בעל הלכה ברורה שליט"א כתב דבחידושים מהרמב"ם שבראש הספר מעשה רוקח, כתב בשם רבנו אברהם בן הרמב"ם, הרבה מן החכמים חשבו שקדושת היוצר וקדושת סדר יומא הוא דבר מיוחד לציבור ואינם ראויים ליחיד לאומרם, ז"ל כל דבר שבקדושה לא יהא בפחות מעשרה, ואבא מארי ז"ל פירש זה בקדושת היוצר, ואמר בספר אהבה, ומדלג היחיד הקדושה, וחזר בו מזה הלכה למעשה, ושמעתי מפיו וראיתי תשובה בכתב ידו למי ששאל אותו בזה הענין, שבקדושת יוצר היא סיפור איך מקדישין המלאכים, וקדושת סדר יומא היא קריאת פסוקים כמי שקורא בספר ישעיה ובספר יחזקאל, ואין הכוונה באומרם שהקדושה לא תהא בפחות מעשרה אלא אם נקדיש אנחנו בקדושת התפילה, שאנו אומרים נקדישך ונעריצך כקדושת המלאכים, ואחר כך אנו מזכירים קדושת המלאכים ואומרים ככתוב וכו', לא שנהיה מספרים איך יקדישו המלאכים, כך הורה ז"ל ועליו אנו סומכין. ע"כ. וכן כתבו רבנו ירוחם (נתיב ג' חלק ב', דף כד ע"ד), והמהר"י אבוהב בפירושו לטור (סי' נט) בשם רבנו אברהם בן הרמב"ם, שהעיד שהרמב"ם חזר בו בזה, ופסק שהיחיד אומר קדושת יוצר. וכן הארחות חיים (דין קדושה מיושב סי' א') העיר מתשובת הרמב"ם, וכתב שנראה דקסבר הלכה ואין מורין כן, ושוב הביא תשובת רבנו אברהם בן הרמב"ם, שכתב שהרמב"ם חזר בו בזה. ע"ש.

ובטעם אמירת קדושה זו ביוצר כתב רבנו דוד אבודרהם (ברכות קריאת שמע), כדי להוציא מלבם של מכחישים שאומרים עזב ה' את הארץ ונתן הממשלה לשמש ולשאר המאורות והם עושים חפצם ככל אשר ירצו, ואינו כן שאין השמש ושאר המאורות זזים כי אם במצות בוראם יתברך שמו שהרי כל צבאות מעלה מקדישין ומיחדין אותו שהוא בורא הכל והוא מושל בכל, וזהו שאמר הכתוב (תהלים עד, י) עד מתי ה' יחרף צר ינאץ אויב "שמך לנצח". יש בו אותיות "שצם חנכל" [שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה], כלומר שהאויב אומר שנתן להם הממשלה ולפיכך סידרם על סדר שמך לנצח להשמיענו שהאויב נתן להם הממשלה שהיא לשמו המיוחד לנצח" ע"כ.

בפסיקתא (רבתי, פיסקא ט) כתב, וכי תעלה על דעתך שידועים מלאכי השרת היכן הוא? והלא כבר נאמר ברוך כבוד ה' ממקומו ואילו מקומו לא ראו? אלא משביע את הכתר ועולה ויושב בראש אדונו ובשעה שיגיע כתר כל חיילי מעלה מזדעזעים וחיות דוממות ונוהמות כארי, באותה שעה עונים כולם ואומרים קדוש קדוש קדוש קדוש ה' צבאות, בשעה שהגיע

אלקים חיים". ולא יאמר קול בדברי אלקים חיים כו'. וגם צ"ל קדושה בשורק. והענין הוא כאלו אומר כן בשפה ברורה ובנעימה כולם כאחד עונים קדושה באימה. ואומרים ביראה קק"ק ה' צבאות וכ"כ אבודרהם וגם רש"י ז"ל. והאופנים וחיות הקדש ברעש גדול מתנשאים לעומת השרפים לעומתם משבחים ואומרים כו' וכן הוא נוסח האשכנזים.

ודעת מרן הב"י לומר "בשפה ברורה ובנעימה קדושה הדלת מנוקדת בחולם, ואח"כ אומר "כולם כאחד עונים" וכו', וכתב ע"ז מו"ר מופת הדור בהליכות עולם (ח"א פרשת שמות הלכה א) דעביד כמר עביד ודעביד כמר עביד.

יג. ב"ב בשעה"כ (שם) לאל ברוך נעימות צ"ל הלמד בקמץ ר"ל לאל הידוע שהוא ברוך יתנו לו נעימות ואם תהיה נקודה בשבא אז יהיה פירש לאל של ברוך ואין לו הבנה כי האל עצמו הוא הברוך. וכן למלך אל חי וקיים צריך לנקד אות הלמד ראשונה בקמץ כלו' למלך הידוע שהוא אל חי וקיים.

עוד כתב שם הרב בשעה"כ, זמירות יאמרו ותשבחות ישמיעו התיו נקוד בחיריק כנ"ל בברוך שאמר במל' בתשבחות. המחדש בטוב בכל יום תמיד כו', ולא המחדש טובו כמש"ל גבי ובטובו מחדש בכל יום תמיד. גם אין לומר כמנהג האשכנזים והתקין מאורות קודם חתימת הברכה אלא כמנהג הספרדים.

יד. בן כתב רבנו האר"י בשעה"כ (דף לה ע"ד) ובפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ד). ובשו"ת הרמב"ם (פריימן סי' לג) כתב על מקום אחד שבא חכם לעירם והנהיג לעמוד בקדושה דיוצר וחלק עומדים וחלק יושבים, וכתב שהוא מנהג בורים והמנהג לשבת הוא הראוי והמנהג לעמוד הוא טעות גמורה, ויש בזה משום לא תתגודדו וגם אין דרך ארץ לעמוד בין היושבים, ע"כ.

טו. בא"ח (שמות אות ב).

טז. מרן השו"ע (סי' נט סעי' ג') וז"ל: י"א שהקדושה שביוצר, יחיד אומרה, לפי שאינה אלא סיפור דברים. וי"א שיחיד מדלגה, ואינה נאמרת אלא בציבור. ויש לחוש לדבריהם וליזהר שיחיד יאמרנה בניגון וטעמים כקורא בתורה. הגה: וכבר פשט המנהג כסברא ראשונה, ויחיד אומר אותה. וכשעונין קדושה זאת אומרים אותה בקול רם. ובשו"ת יביע אומר (ה"ה או"ח סי' ז אות ב) שפסק כהרמ"א שמעיקר הדין אין צריך להגיד בטעמים, ומ"מ טוב יעשה אם יגיד בטעמים.

מדרברי הזוה"ק (תרומה קלב): מתבאר, שאין היחיד אומר בין קדושת יוצר ובין קדושת ובה לציון. והובאו דברי הזוהר בבית יוסף (סי' נט). וכ"כ הרמב"ם (פ"ז מהל' ק"ש הי"ז): וקורא אחר כך שמע, ומברך לפניו ולאחריה, ומדלג קדושה מן

יא. כשיאמר קדושת יוצר, י"א שינשק תש"י לבדו". ויכוין לקיים מצות עשה לקדש שמו יתברך, ולהמשיך שפע וקדושה מעולמות העליונים למלכות י".

יב. יתאמץ בכוונתו בברכת "אהבת עולם", כי עיקר חיי האדם בעולמו תלויים בלימוד התורה הקדושה ובקיומה. ויכוין לבקש שהתורה שהיא מקור אור נשמתנו תאיר במלוא עוזה בנשמתנו, ונזכה להשיג מעלות רמות וגבוהות בנשמה על ידי עסק התורה י".

יג. באומרו "ותן בלבנו בינה להבין להשכיל לשמוע ללמוד", יכוין לידע פירוש המצוות, "וללמוד" לאחרים, "לשמור" ולזכור אותה, "ולעשות" לקיימה במעשה כ".

עיונים והארות

מקדישים הקדוש ברוך הוא ואין לנו להזכיר ימלוך י"י לעולם אחר קדושה וברוך כמו בתפלה שהיא שמשבחין ישראל והתם מזכירין ימלוך, ע"כ.

י. בא"ח (שם אות ב'). ובכה"ח (סי' נט ס"ק כה) כתב כיון שלא נזכר זה ברבנו האריז"ל, שב ואל תעשה עדיף. והוסיף עוד דא"ז כבוד שבשעה שמקדשו למלך גדול ונורא עושה דבר אחר ואפי' הוא עושה בשביל חיבוב מצוה. עכ"ד.

יה. שעה"כ (לט ע"ג).

יט. כתב הרב בשער מאמרי רז"ל (דף יט ע"א) כי התורה היא שורש הנשמות של ישראל לפיכך יש בה ששים רבוא פירושים כנגד מספר הנשמות, ע"כ.

ועיין מה שכתב הרש"ש בנהר שלום (ד"י ע"א) כי מוגף התורה מתפשטים תרי"ג מיני הארות המתלבשים בתרי"ג שורשי נשמות והשורשים מתפרטים לתרי"ג נשמות כלליות וכן הלאה וכל אור הנשמות הוא התורה.

ובן כתב הרב בשעה"כ (דף נא ע"ג), גם נודע כי כל תיקון נפש האדם והשגתו הן השלמת נפשו או רוחו או נשמתו תלויים בעסק התורה וקיום מצותיה ונזכר בשער הגלגולים בכמה מקומות (הקדמה א, ד, יא ועוד), גם בלילה כשנשמתו עולה לרקיע יש שזוכה ומלמדים אותו בשמים אותו פירוש מששים רבוא פירושים שבו תלוי שורש נשמתו (שער הגלגולים הקדמה יז) וככל שיעלה במעלות התורה ויזכה להעמיק בה כך ישיג מדרגות רוחניות רמות בנשמתו. וכן כתב מהרח"ו בשערי קדושה (ה"א ש"א וש"ב).

כ. בשו"ת בית דוד (או"ח סי' תק"י בהשמות) כתב וז"ל: ועל זה אנחנו מתפללים שיתן הקדוש ברוך הוא בלבנו בינה להבין להשכיל ארבעה אלה בכל מצוה ומצוה, שהם ללמוד לידע פירוש המצוה וללמד אותה לאחרים, ולשמור אותה שלא תשתכח מאתנו, ולעשות דהיינו לקיים אותה במעשה, וכדי שתהא נשמעת לנו תפילה זו הקדים לומר אהבת עולם כלומר כיון שמעולם אהבתנו אהוב אותנו גם בזאת וכו' ותתן בלבנו בינה להבין כל ארבעה הנזכרים בכל מצוה ומצוה שלא יבצר מאתנו שום אחד מארבעתם, וכאן נראה שקשה מאוד להשיג ארבעה אלה דאיצטריך לומר כמה סיבות אהבה חמלה אבינו מלכנו שמך הגדול ועוד, עכ"ד.

לכסאו מתגלגלים גלגלי כסאו ומתרעשים אדני שרפרף וכל הרקיע כולם אוחזים חלחלה, בשעה שהוא עובר על כל חיילי מרום וכתר שלו, פותחים פיהם ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו. בא וראה שבחו וגדולתו של הקב"ה בשעה שמגיע כתר לראשו מחזיק עצמו לקבל כתר מעבדיו וכל חיות ושרפים ואופנים וגלגלי המרכבה וכסא הכבוד בפה אחד אומרים ימלוך ה' לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללויה, ע"כ.

ובשעה"כ (דף לה ע"ד) כתב בסוד אמירת קדושה דיוצר וביאר כי השכינה היא מלכות דאצילות אין בה מצד עצמה רק שני מוחין שהם חכמה ובינה, ובקדושת יוצר אנחנו ממשיכים לה בהיותה כאן בעולם הבריאה שלשה מוחין חכמה בינה ודעת ולפיכך היא מיושב, וכאשר תעלה אחר כך לאצילות צריכים לשלש לה שלש פעמים קדוש לתקן שלשת מוחותיה ולהיות לה הדעת שלם וזהו קדושת התפילה להמשיך לה חב"ד משלש ראשונות שלמעלה ממנה ע"כ. ועיין בפרי עץ חיים (שער התפילה פ"ז, ושער קריאת שמע פ"ב).

המעם שאין אומרים בקדושת יוצר "ימלוך"

כתב הרב בשעה"כ (דף טל ע"ד) שהטעם הוא כי פסוק ימלוך ה' הוא כנגד התפארת, ולכן בקדושת יוצר שאנחנו בעולם הבריאה וכוונתנו להעלות את השכינה היא מלכות דאצילות מדרגה אחר מדרגה אל האצילות אם נאמר את פסוק ימלוך נוריד את התפארת למטה בבריאה ואין זה רצוננו אלא אדרבה רצוננו להעלותה אליו באצילות, אבל בעמידה שכבר עלתה אצלו למעלה אומרים ימלוך, ובקדושת ובה לציון היא יורדת חזרה אל מקומה בבריאה אנחנו מורידים את התפארת אתה, אלא שהוא מקדים אותה בירידה לכן אומרים פסוק ה' ימלוך לעולם ועד, שבפסוק זה מוקדם שם הוי"ה למילת ימלוך שהיא השכינה להורות שהוא ירד לפניו בבריאה להאיר לה, ע"כ. וכ"כ בפרי עץ חיים (שער קריאת שמע פ"ב) והוסיף עוד שם כי קדוש הוא בחכמה (זהר בא מג), וברוך כבוד ה' בבינה הנקראת מקום (בראשית כה:) ופסוק ימלוך ה' הוא בדעת וראשי תיבות א'להיך ציון ל'דוד ו'דור הוא אצל"ו לומר שבחזרת השליח ציבור המלכות אצל התפארת, ע"כ.

והבלבו (סי' ה) כתב וז"ל: הרב בעל האשכול ז"ל כתב בברכת יוצר אור אין אנו מזכירין אלא שבח המלאכים כשהם

יד. כשיאמר "ולקיים את כל דברי תלמוד", יכוין שיזכה להיות מחזיק ביד תלמידי חכמים, כמש"כ (דברים כה, ט) "ברוך אשר יקים את כל דברי התורה הזאת". גם יכוין למחות ביד אחרים במתק לשונו שיזכו גם הם לקיים את דברי התורה"ק"א.

טו. כשיאמר "והאר עינינו בתורתך", יכוין שיאיר השם יתברך את עיניו בסודות התורה"ב. וכשיאמר "ודבק לבנו במצוותיך", יכוין שיאהב לקיים המצוות. וכשיאמר "לא נבוש ולא נכלם", ישפוך נפשו בתפילה על זרעו שלא יגרמו לו בושה בעולם הזה ובעולם הבא. גם באומרו ולא נבוש ולא נכלם יכוין שיזכה לחכמת הקבלה וסתי תורה ושיזכה להשלים תיקון נר"ן"ב.

טז. כשיאמר "מארבע כנפות כל הארץ", יקבץ ארבע כנפות הטלית בידו השמאלית, ויניח אותה כנגד ליבו"ד.

יז. כשיאמר "וקרבתנו מלכנו", יכוין בלב לקיים מצות עשה לזכור מעמד הר סיני, ושקיבלנו אותו יתברך למלך עלינו. "לשמך הגדול", יכוין בלב לקיים מצות עשה לזכור מה שעשה לנו עמלק, שבעזה"י בקרוב ימחה שמו, ויהיה השם הגדול הוי"ה ב"ה שלם והכסא שלם. "באהבה להודות לך", יכוין בלב לקיים מצות עשה לזכור מה שעשה השי"ת למרים, על שדברה לשון הרע באחיה, כי לא נברא הפה לאדם כי אם להודות להשי"ת. "וליחדך", זכירת העגל"ב.

עיונים והארות

אות טז) ובא"ח (ש"א שמות אות ה).

וכתב הבא"ח (שם), ובספר קשר גודל להגאון חיד"א ז"ל, ובשאר אחרונים, שיניח הציציות בין קמיצה לזרת, אך לא נמצא ד"ז מפורש בס' הכונות.

וכתב רבנו חיים פלאגי ז"ל בספרו כה"ח (שם אות יב) כשיאמר והוליכנו מהרה יכוין על דרך 'ואת כל היקום אשר ברגליהם' (פסחים קט. זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו), דיפתח ה' לנו שערי פרנסה בארץ אשר ה' אלהינו דורש אותה תמיד, ויכוין בראשי תיבות אל פועל ישועות השם הקדוש של "פותח את ידיך" ע"כ.

כה. שעה"כ בדרושי תפלת השחר (דף יט ע"ב) וז"ל: ובנו בחרת מכל עם ולשון כו', דע כי ארבע מצוות עשה צריך האדם לקיים בכל יום שהן ענין זכירה והן ארבע זכירות הכתובות בתורה שתלויות בזכירת הלב ואלו הן: א' היא זכרון מעמד הר סיני וקבלת התורה וכמש"ה יום אשר עמדת כו' בחורב כו' וכתוב בתורה פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך כו' (דברים ד, ט) והיא א' מרמ"ח מ"ע להרמב"ן ז"ל. זכירה ב' 'זכור את אשר עשה לך עמלק' והיא מצוה שנית. זכירה ג' 'זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים' והיא מ"ע ג'. זכירה ד' 'זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים' והיא מ"ע ד'. והנה ד' מ"ע וארבע זכירות אלו הן כנגד ד' ימים טובים שיש בשנה: יציאת מצרים כנגד חג המצות שבו יצאו ישראל ממצרים, מתן תורה כנגד חג השבועות שבו ניתנה התורה, זכירת עמלק כנגד חג הסוכות כמשחז"ל שעמלק היה מזנב והורג כל הנחשלים אחריו אותם שלא היו ענני כבוד מקבלן, וענני כבוד כנגד הסוכות, וזכירת מרים שדברה על משה דלטוריא הוא כנגד ראש השנה שאז כל המקטרגים והדילטורין מתעוררין, וכבר ידעת כי מרים ה"ס כל הדינים המרים והקשים והיא בגי' מנצפ"ך שהם בגי' פ"ר והנה הן חמש אותיות כפולות שהן

כא. איתא במדרש (ויקרא רבה כה, א), אמר רב אחא בשם רבי תנחום ב"ר חייה, למד אדם ולימד ושמר ועשה והיתה ספק בידו למחות ולא מיחה, להחזיק ולא החזיק הרי זה בכלל ארור אשר לא יקים. רבי ירמיה אומר בשם רבי חייה, לא למד אדם ולא עשה ולא שמר ולא לימד לאחרים ולא היה סיפק בידו להחזיק והחזיק, ולא למחות ומיחה, הרי זה בכלל ברוך, ע"כ. וא"כ מאחר שאנו מתפללים ותן בלבנו להבין להשכיל לשמוע ללמוד וללמד לשמור ולעשות, הרי אם יש בידו להחזיק ולא החזיק הרי זה בכלל ארור אשר לא יקים, א"כ צריך להתפלל "ולקיים" את דברי תלמוד תורתך באהבה. כה"ח (סי' ס"א אות א).

ועיין להגאון רבי חיים פלאגי ז"ל שכתב ברוח חיים (או"ח סי' ס"ק א) שיכוין אמירתו ולקיים להיות מחזיק ביד תלמידי חכמים בסוד ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת, גם יכוין שיוכל למחות ביד אחרים במתק לשונו, ע"כ.

כב. רבנו אליעזר פאפו ז"ל בחסד לאלפים (ס, א). כה"ח (ס"ק א). ומספרים על מו"ר הגאון המקובל האלקי ר' שאול דויק הכהן זצ"ל כאשר היה אומר "והאר עינינו בתורתך" וכו' היו מוצאים על הרצפה שלולית של דמעות.

כג. רוח חיים (אות ד') כה"ח (שם).

כד. רבנו האריז"ל בשעה"כ (דף יט ע"א), וז"ל: ובאמרך מארבע כנפות כל הארץ תכוין כי הם ארבע כנפות הציציות של המלכות הנקראת ארץ לקבצם יחד בהיותם מפוזרים כדי שיאירו ארבעתם במלכות, ולכן צריך שתעלה שני צדדי הטלית ותשימם על שני כתפייך, ואחר כך תקבץ הארבע ציציות בידך השמאלית לפי שהמלכות בשמאלא אתאחדת ושרשה משם, ותניח ירך השמאלית בהיותך אוהז ארבע הציציות כנגד הלב שהוא בשמאל כי משם מקבלת המלכות תדיר, ותעשה כך עד שתאמר ודבריו חיים וקיימים לעד" ע"כ. כה"ח פלאגי (סי' יד,

יח. המתפלל עם הצבור תפלת שחרית, אין לו לענות אמן אחר ברכת יוצר המאורות של השליח צבור, וכן אחר ברכת הבוחר בעמו ישראל באהבה, וכן בתפלת ערבית לא יענה אמן אחר ברכת מעריב ערבים, וברכת אוהב את עמו ישראל. שאין לענות אמן דברכות אפי' בבין הפרקים של קריאת שמע וברכותיה יי. ואפי' אמן דהאל הקדוש ואמן של שומע תפילה לא יענה יי.

יט. העומד באמצע קריאת שמע וברכותיה ושומע ברכת כהנים, יש לו לענות אמן אחריהם. בין לאחר ברכת אשר קדשנו בקדושתו של אהרן, ובין לאחר פסוקי הברכה. שהואיל ואין נשיאות כפים אלא בעשרה, חשיב דבר שבקדושה. וכל שכן בפסוקי דזמרה כ"ח.

כ. גם בברכות ק"ש פוסק לענות ברוך ה' המבורך, הן לברכו דקדיש הן לברכו דעליית ס"ת. וכן יענה בקדושה פסוק קק"ק ופסוק ברוך, וכן שלש תיבות של "מודים אנחנו לך" דוקא, וכן חמשה אמונים הראשונים של קדיש. אבל שאר אמונים של תתקבל, ועל ישראל, ויהא שלמא, לא יענה כ"ט.

עיונים והארות

עונה אמן אחר ברכותיו ותניא בפרק שלשה שאכלו הרי זה מגונה כמו שכתב הב"י. ומה שכתב הב"י אחר כך בשם הרמ"ה שאם אירע שסיים קודם ש"ץ עונה אחריו אמן, הוא לדעת הרא"ש, אלא רק שמביא ממנו ראייה שאין צריך לומר לסיים קודם ש"ץ ויפה עושים העולם כדי לצאת לכתחלה יעו"ש ודו"ק. ועיין שערי תשובה (אות ה') וערך השלחן (סי' סא אות ב). וכן כתב מטה יהודה (אות א') דלסברת מרן ז"ל לא הותר לענות אמן כלל בין בברכה ראשונה ובין בברכה שניה יעו"ש. וכן כתב ברכ"י (סי' סא אות ב).

כו. בא"ח (שם אות ו').

כז. מו"ר הראשל"צ הרה"ג הרב יצחק יוסף שליט"א בספרו ילקוט יוסף (סי' נט הלכה ט"ז). במשנה מגילה (כג) מבואר, דנשיאת כפים הוי בכלל דברים שבקדושה שאינם נאמרים אלא בעשרה. וממילא השומע ברכת כהנים באמצע קריאת שמע וברכותיה צריך להפסיק ולענות אמן. וכמבואר דין זה בשו"ת יביע אומר חלק ז' (דף לב ע"א), שהרי ראוי ונכון שיעמוד ויקשיב ככוונה לברכת הכהנים, שהיא בכלל דברים שבקדושה.

והניף ידו שנית בשו"ת יביע אומר (ח"ח חאו"ה סי' יב אות ד' ואות ה'), ושאף יענה אמן אחר הברכה ואחר כל פסוק ופסוק, וכמו שכתב כיוצא בזה הדברי חמודות (ברכות פרק ב אות כג) לענין עניית אמן אחר ברכת התורה של העולה לתורה.

המסיים ברכת השומר את עמו ישראל לעד בתפילת ערבית, ושמע אחר כך מהשליח צבור חתימת ברכה זו, או מאחד המתפללים, אם עונה אחריו אמן. דעת הבא"ח בהל' תפילת ערבית (פרשת פקודי אות ה') דאמן דברכה ד"שומר את עמו ישראל" לא יענה, כי זה אמן דברכות הוא, ואין עונים כאן אמונים דברכות. אמנם מו"ר מופת הדור בהליכות עולם (ח"א דף ריח) כתב שיענה אמן.

כט. בא"ח (שם אות ו'). וכן פסק מו"ר מופת הדור בהליכות עולם (פרשת שמות דף צ"ט במקורות) וז"ל: ודע דפשיטא לי שהמפסיק לקדושה באמצע פסוקי דזמרה, או בקריאת שמע וברכותיה, אינו אומר כל הנוסח של הקדושה, נקדישך ונעריצך וכו', אלא רק שני הפסוקים קדוש קדוש וכו', וברוך כבוד ה'

עשר ועם פ"ר הרי ר"ץ כמנין מרים. ואמנם יוה"כ נקרא שבתון ואינו מכלל המועדים כי אין בין שבת ליוה"כ אלא שזה זדונו בכרת וזה זדונו בסקילה כמ"ש רז"ל. וחנוכה ופורים הם מדרבנן. א"כ אינו רק ד' מועדים הנז'. והנה ג' הזכירות אנו מזכירים עתה כאן וזכירת יציאת מצרים נזכיר אותה בסוף פ' ציצית בפ' 'אני ה' אלהיכם' כו', וזה סדרן: מתן תורה צריך לרמוז אותה באומרו ובנו בחרת מכל עם כו' וקרבנותנו מלכנו לשמך הגדול באהבה, כי ע"י התורה קרבנו לשמו הגדול ובוחר בנו מכל עם וקיבלנו אותו עלינו למלך וזהו וקרבנותנו מלכנו. זכירת עמלק נרמז אותה במילת לשמך הגדול כנודע כי בעבור עמלק אין ה' שלם ואין הכסא שלם ואנו מתפללין שימחה זכרו של עמלק ויהיה שמו גדול. זכירת מרים נרמז אותה במלת להודות לך פירוש כי הלשון והפה והשפתים הם כלי הדיבור שיצר בנו הוא ית' נודה אותו בהם ולא נשתמש בהם בסיפור לשון הרע ח"ו, ונזכור לשון הרע של מרים ולא נעשה כמו שעשתה היא. וזכירת יצ"מ תתבאר במקומה בע"ה, עכ"ל.

כו. מו"ר הראשל"צ הרה"ג הרב יצחק יוסף שליט"א בספרו ילקוט יוסף (סי' נט הלכה ג). כן כתב הבית יוסף (סי' נט) בשם רבנו יונה (בפרק שלשה שאכלו), דכיון שאומר הברכות על קריאת שמע אין לו להפסיק בין הברכה והדבר שמברכין עליו. ודבר זה מבואר בכה"ח סופר (שם ס"ק כ"ו) וז"ל: דעת מר"ן ז"ל אין לענות אמן על שום ברכה מברכות קריאת שמע, דכתב בב"י וז"ל מכל מקום לא נהגו העולם כדברי הרא"ש ואינם עונים אמן כלל אחר שום ברכה מברכות קריאת שמע, אלא אומרים עם ש"ץ מילה במילה כל הברכה וחתימתה ושוב אין להם לענות אמן דאם כן הוי ליה עונה אמן אחר ברכותיו, וכן כתב מהרי"ק בשורש מ"ב שהוא לא היה נוהג כמנהג הרא"ש בזה עכ"ל. ופירוש דבריו הוא דלא נהגו העולם לענות אמן כלל אחר שום ברכה מברכות קריאת שמע לא אחר יוצר המאורות ולא אחר באהבה משום הפסק, דכיון שאומר הברכות על קריאת שמע אין לו להפסיק בין הברכה ובין הדבר שמברכין עליו וכמו שכתב ב"י בשם ה"ר יונה, אלא דלכתחלה אומרים עם הש"ץ מלה במלה וכו' כדי לצאת גם לדעת הרא"ש, דודאי גם להרא"ש אם סיים עם הש"ץ אין לו לענות אמן משום דהוי

כא. השומע קדיש באמצע קריאת שמע וברכותיה, עונה חמשה אמנים של הקדיש עד לתקבל. ויענה "יהא שמיא רבא" עד "דאמירן בעלמא", כל הכ"ח תיבות. ויש סוד בדבר. ודעת מו"ר פוסק דורנו בעל ה"ביע אומר", לענות רק עד "לעלם ולעלמי עלמיא יתברך" ל.

עיונים והארות

ס"ק ג).

אמנם בשו"ת יביע אומר (ח"ט או"ח סי' קח אות מ) השיב לדחות את דברי מו"ר האול"צ ז"ל: העונה באמצע קריאת שמע וברכותיה, אמן יהא שמיא רבא מברך, לא יענה אלא עד לעלם ולעלמי עלמיא יתברך, ותו לא. וכמו שפסק מרן הבית יוסף (סי' נו), בשם רבנו הגדול רבי יצחק אבוהב זצ"ל. ואף על פי שתמיד אנו עונים יהא שמיא רבא מברך עד דאמירן בעלמא, בקריאת שמע וברכותיה שאסור להפסיק בהן, צריך להפסיק לענות מה שמוכרח ביותר, דהיינו עד יתברך, [שהרי מנהג האשכנזים שלעולם אינם אומרים אלא עד יתברך, ויש מהם שאינם עונים אלא עד "לעלם ולעלמי עלמיא" ולא יותר. וכן דעת רבנו הגר"א מוילנא. וגם כמעט כל רבותינו הראשונים כתבו שעניית אמן יהא שמיא רבא היא עד "יתברך", ולא יותר. והלא הם, רבנו סעדיה גאון, ורב עמרם גאון, והרמב"ם, ורש"י בספר הפרדס, ובמחזור ויטרי, ובעלי התוס', והרוקח, והרשב"א, והארחות חיים, והריב"א, ורבי דוד אבודרהם. (ראה בשו"ת יביע אומר ח"א סי' ה אות א). ע"ש]. ואף רבותינו הספרדים שהולכים תמיד אחר הקבלה ועונים בדרך כלל עד דאמירן בעלמא, כאן כתבו שלא יענה אלא עד יתברך, כהוראת מרן. וכמו שהשבתי להרה"ג רבי עובדיה הדאיה ז"ל (בעל ישכיל עבדי) בתשובה שהובאה ביביע אומר חלק ו' (חלק אורח חיים סי' ח), והם, הגאון החסיד רבי יעקב ישראל אלגאזי בשלמי צבור (דף פד ע"ד), והמאמר מרדכי (סי' נו), והמנחת אהרן, עם היותו מגורי האר"י, פסק כדברינו בספרו (כלל י' סק"ב). וכן פסקו גדולי רבני ארם צובא, ומהם, הגאונים: רבי יצחק הררי בשו"ת זכור ליצחק (סי' ז), ורבי אליהו שמאע בשו"ת קרבן אשה (סי' ח), ורבי מרדכי עבאדי בספר מעין גנים ח"ב (מע' ה אות ב). וכן רבי דוד עמאר בספר תפילה לדוד (סי' קסג), ורבי אברהם הכהן מסאלוניקי בספר טהרת המים (בשיורי טהרה מע' ע אות מד), ובספרו שו"ת מעט מים (סי' יט). וכן פסק הגאון רבי אליהו ישראל בשו"ת עוגת אליהו (סי' לה), והרה"ג ר' יחיא צאלח בסידור עץ חיים (דף ל ע"א), והרה"ג ר' רחמים פראנקו, גאב"ד חברון, בשו"ת שערי רחמים ח"ב (סי' א). ע"ש. ואם הרב המחבר העלים עינו כאן מכל אלה ורצה לתקוע עצמו בדבר הלכה לחייב לענות עד "דאמירן בעלמא", אפילו באמצע קריאת שמע וברכותיה, שרא ליה מריה, ויחידאה הוא, ואנן קי"ל אחרי רבים להטות, ואסור לענות אמן יהא שמיא רבא אלא עד יתברך, ותו לא מידי. שהרי מרן הב"י עצמו הביא דברי המקובלים שכתבו שבדרך כלל צריך לענות עד "דאמירן בעלמא", ובכל זאת כתב, שבקריאת שמע וברכותיה אינו עונה אלא עד "יתברך". ובודאי דהכי נקטינן. וכבר כתב בשאלת יעב"ץ ח"א (סי' מד), שאפילו במקום שהמקובלים כותבים נגד דברי הפוסקים, יש לפסוק הלכה כהפוסקים, כי אפילו היו הפוסקים רואים להדיא דברי

ממוקומו. תדע שהרי דעת מרן הבית יוסף (סי' קכד) שאין אומרים את השאר, אלא רק השליח צבור אומר כל הנוסח של הקדושה. ואף על פי שעל פי הסוד צריך לומר כל נוסח הקדושה, כשעומד בפסוקי זמורה יש לחוש לאיסור הפסק. ות"ח אחד חלק עלי צריך לומר כל הנוסח. ושוב ראיתי להגר"א ח"נאה בספר שנות חיים (בסי' ד אות יב וסי' ה אות ב) שכתב כנז'. והדבר פשוט שאין לדמות נידון דידן ליחיד שמתפלל ביחד עם השליח צבור תפלת שמנה עשרה, כמ"ש (בסי' קט ס"ב), ששם הקדושה במקומה, היחיד דינו כדין השליח צבור. וע' בשו"ת יביע אומר (ח"ב חא"ח ס"ס ד. וח"ד חא"ח ס"ס ז). ובשו"ת יחווה דעת ח"ו (סי' ג). בדין קדושה בפסד"ז. וע"ע בשו"ת יביע אומר ח"ב (ס"ס ד) בדין קדושה בק"ש וברכותיה. ובשו"ת יחווה דעת שם. ומיהו המפסיק לקדושה בין ישתבח ליוצר רשאי לומר כל הנוסח של הקדושה נקדישך ונעריצך וכו'. כי לא גרע מכל דיבור של מצוה. כמ"ש בש"ע (סי' נד). ע"ש. וכמש"כ בשו"ת יביע אומר ח"ב (פי' ד). ודו"ק. עכ"ל.

ל. בא"ח (שם). כה"ח (סי' נו ס"ק לג) ז"ל: מכל מקום כיון דלפי דברי האר"י ז"ל צריך לענות עד דאמירן בעלמא כמו שכתבנו לעיל (אות כ"ט), הכי נקטינן. ולא יש חילוק בין אם מפסיק לענות בקריאת שמע וברכותיה למקום אחר, והגם שיש שחילקו בזה הוא מפני שיש מחלוקת בדברי הפשטנים ועשו הכרעה, אבל לפי דברי האר"י ז"ל לא יש חילוק אלא צריך לענות עד דאמירן בעלמא כנזכר לעיל, וכבר כתבנו לעיל (סי' כ"ה ס"ק עה) דכל דבר שלא נזכר בהדיא בתלמוד ונחלקו בו הפוסקים, דברי הקבלה יכריעו, יעו"ש. וכיון דדברי קבלה לא עשו חילוק אלא אמרו לענות עד דאמירן בעלמא ונתנו טעם בסוד הכי נקטינן ואין לחלק בין קריאת שמע וברכותיה לשאר מקומות וכמו שכתבנו לעיל אות כ"ט יעו"ש, עכ"ל.

וכן פסק מו"ר גאון הגאונים באול"צ (בח"ב פ"ו תשובה ח') וכתב שם במקורות ז"ל, בשו"ע (סי' ס"ו סעי' ג) כתב, לקדיש ולקדושה ולברכו מפסיק אפילו באמצע הפסוק. ונחלקו הפוסקים אם עונה עד תיבת יתברך או עד דאמירן בעלמא, והובא בב"י בסי' נ"ו. ונראה שאעפ"י שמרן בב"י שם כתב בשם רבנו הגדול מהרי"א ז"ל שמשפך אין לענות כ"ח תיבות עד דאמירן בעלמא, אלא כ"ח אותיות, וראה עוד במג"א (שם ס"ק ט), מ"מ כיון שלפי דברי האר"י ז"ל צריך לענות כ"ח תיבות, וכמ"ש בספר שעה"כ דרוש הקדיש דף ט"ו ע"ד, וראה עוד ובכה"ח (שם ס"ק כ"ט), אין לפחות מכך. ובפרט שנראה שלהפסיק בק"ש וברכותיה לעניית קדיש וקדושה אין זו רשות בלבד, אלא שחייב להפסיק, וכן כתב מהר"ח פלאגי בשו"ת נשמת כל חי (חא"ח סי' ד) ועוד אחרונים, לכן יענה עד דאמירן בעלמא. וכן פסק בבא"ח (פרשת שמות אות ו), ע"ש, עכ"ל. וכ"פ הגאון הראשל"צ רבנו מרדכי אליהו זצ"ל בקיצור שו"ע (סי' טז

עיונים והארות

המקובלים על פי סתרי תורה לא היו חוזרים בהם, כי התורה "לא בשמים היא". ע"ש.

ובן כתב לדחות את דבריו מו"ר הגאון הגדול הראשל"צ בספרו ילקוט יוסף (סי' נט דף תפד) וז"ל, בספר אול"צ ח"ב (עמוד נד אות ח) כתב, דבאמצע קריאת שמע וברכותיה עונה יהא שמייה רבה עד דאמירן בעלמא. וכתב בביאורים שם, דאף על פי שדעת מרן הבית יוסף לענות עד יתברך, מכל מקום כיון שלדברי האר"י ז"ל יש לענות עד דאמירן בעלמא, כן יש לנהוג, וכמו שפסק בבא"ח. ע"ש. ואחר המחילה יש להעיר, דהנה באול"צ שם (עמוד טז ד"ה אולם) כתב: דדוקא בדבר המפורש בדברי האר"י ז"ל עושים כמותו, אבל דבר הנרמז או המובן בדבריו, אין לקבוע הדברים כודאי, כיון שיש מקום לפרש את דבריו באופן אחר, ואפילו אם אנחנו לא יכולים לפרש, אולי יבא אחר ויפרש, ויש לילך בדברים מעין אלו כפי מה שאנו נוהגים בדברי מרן השלחן ערוך, דאזלינן בתר דבריו כאילו הם שיטת רוב הפוסקים, ויש לפסוק כדבריו. ע"כ. ולפי זה גם בנידון דידן הרי מצינו גם לכמה מגדולי המקובלים [ובהם מגורי האר"י ז"ל] שפסקו דדוקא כשאנו נמצא בק"ש וברכותיה עונה עד דאמירן בעלמא, אבל בק"ש וברכותיה עונה עד יתברך. וכיון שכן יש לתפוס כדעת מרן, אחר שקבלנו הוראותיו. ובאמת יש לתמוה למה בכל כך הרבה ענינים באול"צ פסק שלא כדעת מרן. ומה נעשה בעדותן של כל גדולי הדורות הספרדים, דור אחר דור, המעידים שקבלנו הוראות מרן, ואם מצינו בכמה מקומות בודדים שנהגו שלא כדעת מרן, וכמו במנהג הכפרות בערב יום הכפורים, וכדומה, בדברים שהאחרונים כתבו כן להדיא, למה לומר כן בהרבה הלכות ולעקור כמעט קבלת הוראות מרן. וכבר כתב הרדב"ז בחלק ד' (סי' פ) שיש בידי כלל גדול שכל דבר שמבואר בגמ' או באחד מן הפוסקים בעלי ההלכות, אפילו שיהיה היפך ממה שכתוב בספרי הקבלה, אני מורה בו כדברי הפוסקים. ולא אחוש למה שכתבו בספרי הקבלה, ורק לעצמי אני נוהג לחומרא, ואם לקולא לא אחוש לה. ע"כ. ובפרט בנידון דידן שיש לנו צירוף סברת פוסקים רבים הסוברים שלעולם יש לענות עד יתברך,

ולא עד דאמירן בעלמא.

ואפשר לבאר בדעת המהר"ח פלאגי והבא"ח והכה"ח והאול"צ דהנה מרן הב"י כתב (סי' נו) בענין הקדיש בסתם שאין לענות אלא עד "עלמיא" וכתב שכן נראה מספר הפרדס לרש"י ומדברי הרמב"ם. וכתב עוד ורבנו הגדול מהר"י אבוהב כתב שבענין הקדיש יש מחלוקת י"א שאין אנחנו מחוייבים לענות ורק עד "עלמיא" (שהם כ"ח אותיות) וכו' וי"א שצריך לענות בקדיש כ"ח תיבות לקיים מה שנאמר "כח מעשיו הגיד לעמו" וכו' וכתב שם הב"י, ונראה שמאחר שיש מחלוקת בזה עד כמה מחוייב לענות, כשיפסיק בק"ש וברכותיה לענות קדיש, לא יענה אלא עד "לעלם לעלמי עלמיא" שאולי השאר הוי הפסק וכו' עיין עליו. הרי לפנינו שהב"י מחמת הספק אמר לא לענות כ"ח תיבות שלא יהיה הפסק, אמנם כל זה לדעת הב"י שזה הפסק, אמנם המעיין בדברי רבנו האר"י ז"ל בשעה"כ (דרוש הקדיש דף ט"ו) יראה דלפי רבנו האר"י צריך בחיוב לענות כ"ח תיבות וכ"ח אותיות וכל אחד מהם יש בו כוונה אחרת וסוד אחר כי בכ"ח אותיות ממשיכים מוחין דבינה, ובכ"ח תיבות ממשיכים מוחין דאבא, וא"כ כמו שלדעת מרן צריך לענות כ"ח אותיות בק"ש וברכותיה, כן לדעת האר"י צריך לענות כ"ח תיבות ואין בזה הפסק לפי רבנו האר"י, ולכן אין לנו כאן הספיקא שכתב מרן בב"י. וכבר כתבנו לעיל בשם הכה"ח דהיכא שיש מחלוקת בין הפשט לקבלה, ודבר זה לא נזכר להדיא בתלמוד, דברי קבלה יכריע, ע"ש. אך עדיין אפשר להשיב על דברינו ולומר שכל מה שאמרנו שבכ"ח תיבות או בכ"ח אותיות ממשיכים מוחין הרי אין מכיין בזה רק החזן בלבד ולא הקהל ולכן מפני שהקהל העונים אינם מכוונים בזה ואינם ממשיכים המוחין עדיין, אפשר שכדאי שיענה רק עד "לעלם לעלמי עלמיא יתברך". אמנם ידוע מה שאמרנו רבותינו "כל העונה אמן יהא שמייה רבא בכל כוחו קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה" ופירוש בכל כוחו, שמכוין טוב ומכוין בכ"ח תיבות הנ"ל וממשיך הארת המוחין הנ"ל כי עוזר בזה לחזן ומחזק את דבריו מבחי' תנו עוז לאלהים וכמו שלפי הפשט צריך לענות כ"ח אותיות כן לפי הקבלה צריך לענות כ"ח תיבות והיע"א.

מאמרי הזוה"ק

פרשת תצוה

(דף קע"ט ע"ב)

וְאֵתָהּ תִצְוֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּגּו'. [א] וכן כתוב: וְאֵתָהּ תִקְרַב אֵלֶיךָ אֶת אֶהְרֹן אֶחֶיךָ לְכַהֵנוּ לִי וּגּו'. אָמַר שׁוּאֵל רַבִּי תִיַיא, מֵאֵי שְׁנָא הָכֵא מִבְּכָל

אֶתְרִי מֵה נִשְׁתַּנָּה כִּאֵן מִכָּל הַמְקוּמוֹת בְּתוֹרָה שְׂכֻתוֹב לִשׁוֹן צִוּוּי אוּ דִיבּוֹר, אוּ לְקִיחָה בְּלֹא מִילַת "אַתָּה" וּרְק בְּפִרְשָׁה זוּ כְּתֹב-וְאַתָּה, דְּכֻתִּיב כִּאֵן כְּתוֹב "וְאַתָּה תִקְרַב אֵלֶיךָ" וְ"וְאַתָּה" תִּדְבֵּר אֶל כָּל חֻכְמֵי לֵב. "וְאַתָּה" תִצְוֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (שְׁמוֹת ל) "וְאַתָּה" קַח לְךָ בְּשָׂמִים רֹאשׁ מֵרֶדְדִיר. אֵלֶּא כִּלְא בְּרֹזָא עֲלָא אִיהּ וּמִתְרַץ כִּי כָל הַפְּסוּקִים בְּהֵם נִאֲמַרָה מִילַת "וְאַתָּה", סוּד עֲלִיוֹן יֵשׁ בְּהֵם, לְאַבְלָלָא שְׂכִינְתָא בְּהַרְיָה לְכָלּוּל הַשְּׂכִינָה עִם מִשָּׁה יַחֲדִיר, כִּי הַשְּׂכִינָה נִקְרָאת "אַתָּה"-אוֹתִיּוֹת אוֹת ה'. וְכֵן נוֹדַע כִּי הַשְּׂכִינָה כוֹלֶלַת כ"ב אֲתוּוֹן מֵאוֹת א' עַד אוֹת ת'. דְּהֵינּוּ, שֶׁאֲמַר הַקַּב"ה לְמִשָּׁה-עִם הַשְּׂכִינָה שְׂכוֹלָה עִמָּךְ, תִצְוֶה אֶת בְּנֵי. כִּי מִשָּׁה רַבְּנוּ הוּא אוֹת ו' שֶׁל ו'אַתָּה.

מדבר בגנות האדם הכועס שאסור להתקרב אליו כי נחשב לעובד ע"ז ר"ל

(דף קפ"ב ע"א)

רַבִּי יְהוֹדָה פָּתַח, (ישעיה ב) חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאָפוֹ כִּי בְמָה נִחְשָׁב הוּא. הַאִי קָרָא אוֹקְמוּהַ זֶה הַפְּסוּק כְּבַר פִּירְשׁוּ אוֹתוֹ. אֲבָל מֵאֵי חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם, וְכִי אֶזְהַר לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאַתְּמַנַּע מִשְׂאָר בְּנֵי נֶשָׂא אוֹף אֲנֹוֹן נִמְי לְנִבְיָה אֲבָל נִפְרַשׁ אוֹתוֹ בְּאוֹפֵן אַחַר, מֵה פִירוּשׁ הַפְּסוּק חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם, וְכִי הַנְּבִיא מוֹזְהִיר לוֹ לְאָדָם לְהִמָּנַע וְלִהְפָּרֵד מִשְׂאָר בְּנֵי אָדָם. א"כ גַּם הֵם שֶׁאֵר בְּנֵי אָדָם ג"כ יִפְרְדוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא יִהְיוּ לוֹ חֲבֵרִים, יִשְׁתַּבְּחוּן בְּנֵי

עיונים והארות

א. "וְאַתָּה תִצְוֶה" ת-צוה, ת-תלמד, צוה גימ' 101 ואז לא ישכח ולא יצטרך שמן זית. וז"ש הפסוק כי הוא "צוה" ויעמוד, אם לומד כמנין צו"ה אז יעמוד לעולם. שמו של משה רבנו לא נזכר בפרשה כי ידוע שמשם אמר להקב"ה בחטא העגל סלח נא לעוון הזה ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת וקללת חכם אפי' על חנם מתקיימת. וז"ש מחני נא מספרך מספר כ' שהיא פרשת תצוה היא פרשה העשרים ולכן לא נכתב שמו בפרשה זו, אפי' שעד עתה משנולד משה בכל פרשה

נכתב שמו. וכתבו גורי האריז"ל שלכן ילמד מכאן האדם מוסר שלא יכעוס ולא יקלל עצמו אפי' בתנאי, שראינו שאפי' שמשם מסר עצמו על עם ישראל בכל זאת נענשו. ומרן החיד"א הביא מהזוה"ק ח"ב דף רס"ו וז"ל: מי שמקלל עצמו גורם רעה לעצמו שמלאכי חבלה עונים אמן ושומרים את דיבורו זה, וכמה ממונים נקראים אוררי יום נוטלים את הדבור ההוא שקילל האדם את עצמו ברוגזו ומעוררים את הס"א ומביאים קללה לעולם.

וְאִי תְּוִיֵּן לְהָאִי בְּרַ נֶשׁ, דְּהוּוּ בֵּיהּ אֲלִין דְּרַגִּין בְּלָהוּ ואם רואים לזה האדם שיש בו כל אלו המדרגות של הנר"ן כולם ורואים אותו שהוא עוסק בתורה ובמצוות. [ב] **עַד לָא קִימָא בְּקִיּוּמִיהּ לְמַנְדַּע מֵאן אִיהוּ** מ"מ עד-שלא עומדת על קיומו ומהותו לדעת מי הוא ומה המידות שלו וכו', **בְּמֵאִי אֲתִידַע לְקַרְבָּא בְּרַ נֶשׁ בְּהֲדִיָּה, אוּ לְאַתְּמַנְעָא מִנִּיהּ** במה תדע ויתברר לך (דלא) אם להתקרב ולהתחבר האדם אליו או להמנע ממנו, ומלמד אותנו. (ס"א בְּרַ נֶשׁ דְּאִית בֵּיהּ דְּרַגִּין אֲלִין בְּלָהוּ וְקִימָא בְּקִיּוּמִיהּ דָּא אִיהוּ גְבַר שְׁלִים עֲבָדָא מְהִימְנָא דְּמֵאֲרִיָּה וּבְעֵי לְאַשְׁתַּתְּפָא בֵּיהּ וּלְאַתְחַבְרָא בְּהֲדִיָּה לְמִילָף אוּרְחֵי מִנִּיהּ. וּבְמֵאִי אֲתִידַע בְּרַ נֶשׁ לְמַנְדַּע מֵאן אִיהוּ לְקַרְבָּא בְּהֲדִיָּה אוּ לְאַתְּמַנְעָא מִנִּיהּ) **בְּרוּגְזִיָּה מִפְּשֵׁי יָדַע לִיָּה בְּרַ נֶשׁ, וַיִּשְׁתַּמּוּדַע מֵאן אִיהוּ** בכעסו ידע אותו ויכיר בו האדם ויוודע לו בדיוק מי הוא, כמו שאמרו רבותינו, האדם ניכר בכיסו, בכוסו ובכעסו. **אִי תְּהִיָּא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא נָטַר בְּשַׁעֲתָא דְּרוּגְזוּי** אם אותה הנשמה הקדושה שמר אותה בשעת כעסו, (אֲתִיָּא עֲלִיהּ) **דְּלָא יַעֲקַר לָהּ מֵאַתְרָהָא** שלא לעקור אותה ממקומה, **בְּגִין לְמִשְׁרֵי תַּחֲוֹתָהּ תְּהוּוּ אֵל זָר** בשביל לשרות במקומה אותה נשמה מס"א שנקראת "אל זר" כמו שאמר רבנו האר"י בשעה שאדם כועס מחליף נשמתו באחרת, **דָּא אִיהוּ בְּרַ נֶשׁ בְּדָקָא יָאוּת. דָּא אִיהוּ עֲבָדָא דְּמֵאֲרִיָּה, דָּא אִיהוּ גְבַר שְׁלִים** זה הוא אדם יר"ש כמו שצריך להיות כראוי, זה הוא עבד של הקב"ה זה הוא אדם שלם כי הוא שולט על מידותיו.

וְאִי תְּהוּוּ בְּרַ נֶשׁ לָא נָטִיר לָהּ ואם אותו אדם לא שמר את נשמתו בשעת הכעס, **וְאִיהוּ עֲקַר קְדוּשָׁה דָּא עֲלָאָה מֵאַתְרֵיהּ לְמִשְׁרֵי בְּאַתְרֵיהּ סְטָרָא אַחְרָא** והוא עקר והוציא וסילק הקדושה הזאת העליונה ממקומה להשבין במקומה את הסטרא אחרא, **וְדָאִי דָּא אִיהוּ בְּרַ נֶשׁ דְּמֵרִיד בְּמֵאֲרִיָּה** ודאי זה הוא אדם שמרד בקונו, **וְאַסִּיר לְקַרְבָּא בְּהֲדִיָּה וּלְאַתְחַבְרָא עִמִּיהּ** ואסור להתקרב אליו ולהתחבר עימו, **וְדָא אִיהוּ זֶה הוּא שְׁנֵאמַר עֲלִיו (אִיּוּב יח) מִרְפָּה נִפְשׁוּ בְּאַפּוֹ. שְׁפִי אִיהוּ מִרְפָּה וְעֲקַר נִפְשִׁיהּ, בְּגִין רוּגְזִיָּה** שהוא טורף ומשליך נפשו בשביל כעסו, **וְאַשְׁרֵי**

עיונים והארות

הפסוק אומר והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו מעשה אורג כפי תחרה לא יקרע. ר"ש מאוסטרופוליא מפרש: הנה נודע שהס"מ מתחבר עם לילית ר"ל וביחד הם מקטרגים על עם ישראל. אמנם ישנו שם קדוש "כפ"י שמפריד ביניהם ומבטלם ואת הקטרוגים, וזה רמזו ר"ת ל'פיו ס'ביב מ'עשה א'ורג אותיות סמא"ל, ור"ת ת'חרה י'היה ל'ו ל'א י'קרע לילית" ומילת כפ"י מפרידה ביניהם.

צו את בני ישראל, אין צו אלא לשון זרוז, ומתי מזרזים? כשיש חסרון כיס. ופ"י כמו שאמרו בזה"ק, שהכועס פוגם בכל העשר ספירות ר"ת כי"ס כל י' ס'פירות, וכע"ס ר"ת כל ע'שר ס'פירות. הכועס נקרא בהמה, ר"ת ב'ערתני ה'קודש מ'ן ה'בית, ש"ע"י הכעס מוציא הקדושה ומכניס הס"א.

ב. **גמרא** בפסחים: אמר ר' מני בר פטיש: כל הכועס, אפ"י פוסקים לו גדולה מן השמים מורידים אותו. מנלן? מאליאב אחי דוד, שנאמר ויחר אף אליאב בדוד, וכי אזיל שמואל למשחינהו כתיב כי מאסתיהו, מכלל דהוה רחים ליה.

מעשה באדמו"ר בעל אוהב ישראל מאפטא שהיה מקפיד מאד על המצוות שלו שעשאם בעצמו בהידור רב. ורק ג' מצוות של ליל הסדר היה אוכל ויותר לא היה אוכל כל החג, הרבנית בא אליה איזה עני טעתה ונתנה אותם לעני ושמה לו במקומם מצוות אחרות, ולאחר חודשים באו אליו זוג לשלום בית והרב קרא לרבנית וסיפר להם מה שעשתה ואמר שעד היום לא כעסתי ואפ"י לא דיברתי.

בְּגִייה אֵל זָר והשכין בתוכו אל זר ואפי' שעבשיו נח מכעסו אסור להתחבר עמו. **וְעַל דָּא כְּתִיב חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאָפוֹ, דִּתְהִיָּא נִשְׁמָתָא קַדִּישָׁא טָרִיף לָהּ, וְסָאִיב לָהּ, בְּגִין אָפוֹ** ועל זה כתוב חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו, פי' שאותה הנשמה הקדושה שהיתה לו והוא למד הרבה תורה וסיגל מצוות לתקן אותה וכו' עתה טרף אותה וטימא אותה מחמת כעסו. וז"ש **אֲשֶׁר נִשְׁמָה אֶחְלָף בְּאָפוֹ** שהיתה לו נשמה טהורה וטובה, ועתה החליף אותה בנשמה טמאה מס"א מחמת אפו וכעסו. **כִּי בְּמָה נִחְשָׁב הוּא** עתה עשה בְּמָה בקמץ במה שעובדים עליה. **עֲבוּדָה זָרָה אֶתְחַשֵּׁיב** **הֵהוּא בַר נִשׁ** לע"ז נחשב אותו אדם.

וּמֵאֵן דְּאֶתְחַבֵּר עִמִּיהּ, וּמֵאֵן דְּאֶשְׁתַּעֵי ומי שמתחבר עימו ומי שמדבר (ס"א משתתף) **בְּהַרְיָהּ, כְּמֵאֵן דְּאֶתְחַבֵּר בְּכּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת מְכֻשׁ** עימו נחשב לו ממש כמו שמתחבר עם ע"ז ממש. **מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּעֲבוּדָה זָרָה מְכֻשׁ שְׂאֲרֵי בְּגִייה** מה הטעם? לפי שע"ז ממש שוכן בתוכו בשעת כעסו. **וְלֹא עוּד, אֶלָּא דְּעַקֵּר קְדוּשָׁה עֲלָאָה מֵאֶתְרֵיהּ, וְשְׂאֲרֵי בְּאֶתְרֵיהּ עֲבוּדָה זָרָה "אֵל זָר"** ולא עוד אלא שעוקר הקדושה העליונה שהיא נשמתו בכעסו ממקומה ומשכין במקומה ע"ז שהיא "אל זר". **מַה אֵל זָר כְּתִיב בֵּיהּ** כתוב בו (ויקרא יט) **אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלֹהִים** שאסור אפילו להסתכל בע"ז, **בְּגִינוּנָא דָּא, אָסִיר לְאִסְתַּכְּלָא בְּאִנְפֵי** כעין זה אסור להסתכל בפניו של הכועס.

וְאֵי תִימָא הָא רִוְגָא דְרַבְּנָן ואם תאמר הרי כעס של ת"ח שמפלפלים ורבים "את והב" בסופה, גם זה ח"ו מס"א. **רִוְגָא דְרַבְּנָן טָב אִיהוּ לְכָל סְטָרִין** הכעס של ת"ח טוב הוא לכל האופנים והצדדים, **דִּהָא תְּנִינָן דְּאֹרִייתָא אֲשָׁא אִיהִי, וְאֹרִייתָא קָא מְרַתְחָא לִיהּ** שהרי שנינו ולמדנו שהתורה אש היא והתורה שת"ח לומד היא מרתיחה אותו, **דְּכְתִיב, שְׁכַתּוֹב (ירמיה כג) הֲלֹא כֹה דִּבְרֵי כָּאֵשׁ נָאִם יְהוָה. רִוְגָא דְרַבְּנָן בְּמֵלֵי דְּאֹרִייתָא** כעס של ת"ח בדברי תורה. **רִוְגָא דְרַבְּנָן לְמִיתָב יְקָרָא לְאֹרִייתָא** כעס של ת"ח לתת כבוד לתורה כי הם מוחלים על כבוד עצמם ומקפידים על כבוד שמים, **וְכִלְאֵ לְפּוֹלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָנִי** והכל לעבודת הקב"ה הוא ואינו מצד הס"א, **לְכַד נְאָמַר כִּי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵשׁ אוֹכֵלָה הוּא אֵל קָנָא** (דברים ד) כלומר, שמביא ייסורים בעולם כדי שיחזרו בתשובה, ואין זה דין אלא רחמים, כן עושים אלו הת"ח שהם כועסים מקנאת ה' ותורתו כמו פינחס, ואלהיהו, וגורמים נחת ורחמים על העולם [ג].

עיונים והארות

ג. **נעתיק** כאן דברי מוהר"ח בשם רבינו האריז"ל בשער רוח הקודש דף י' ע"ב, וז"ל: גם מדת הכעס מלבד מה שמונעת ההשגה לגמרי, וכמו שמצינו על פסוק ויקצף משה על אלעזר ועל איתמר. ואמרו רז"ל, כל אדם שכועס, אם נביא הוא נבואתו מסתלקת ממנו וכו', האמנם יותר רעה יש לו מדבר הנזכר כמו שנבאר. והנה מורי ז"ל היה מקפיד בענין הכעס יותר מכל שאד

אָבֵל אֵי בְּמִלִּין אַחֲרֵינִין, לָאוּ פּוֹלְחָנָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִידָה הוּא הָאֵי אבל אם הכעס של הת"ח בדברים אחרים ולא בעבודת ה' אין זו עבודה של הקב"ה, **בְּגִין דְּכָבֵל חַטָּאִים דְּקָא עֲבִיד בְּר נָשׁ, לָאוּ אִיהוּ עֲבוּדָה זָרָה מִמֶּשׁ בְּהָאֵי** היות שבכל החטאים שעושה האדם לא נעשה הוא עצמו ע"ז ממש כמו זה הכועס, כי הכעס חמור יותר מכל העבירות, **וְאָסִיר לְקַרְבָּא בְּהַדְרִיה דְּהָאֵי** ואסור להתקרב לאדם הזה אפי' שנראה לעין שהוא טוב ושלם ות"ח. **וְאֵי יֵימָא הָא לְשַׁעֲתָא הָוָה** ואם תאמר זה רק לשעה היה שנסתלקה ממנו נשמתו ואח"כ עשה תשובה ואז חזרה לו נשמתו כמו בשאר החטאים, כמו שאמרו רבותינו, אם ראית ת"ח שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום שעשה תשובה, **דְּעֵבֵר וְהָדַר אַהֲדָר** שכעס ואח"כ חזר בו. **לָאוּ הָבִי, דְּכִיּוֹן דְּאֵעְקֵר קְדוּשָׁא דְּנַפְשִׁיה מִנִּיה וּמֵאַתְרִיה** אין הדבר כן, שכיון שעקר הקדושה של נפשו ונשמתו ממנו וממקומו והביא במקומה הס"א, **וְהָוָה אֵל זָר מְקַפֵּחַ הָהוּא אֶתְר** אותו הנשמה מס"א מקפח ועושק אותו מקום של הנשמה, **אֶתְתַּקַּף בִּיה, וְלֹא שָׂבִיב לִיה** ומתחזק בו ולא מניח אותו. **בְּר בַּד אֶתְדַּבֵּי בְּר נָשׁ מְבַל וְכַל, וְעֵקֵר לִיה לְעֵלְמִין** רק כאשר אם יטהר האדם ממידת הכעס ועקר את האל הזר ממנו לעולמים ע"י שלא יכעס לעולם, **וּלְבַתָּר אֲשַׁתִּדַּל לְאַתְקַדְשָׁא וּלְאַמְשָׁבָא קְדוּשָׁה עָלֶיהָ** ואח"כ הוא משתדל להתקדש ולהמשיך עליו קדושה עליונה ע"י שעושה תשובה, וטובל במקוה שמקוה גימ' כעס. וכן מתקדש בקדושת הציצית בארבע כנפות, כי כנף גימ' כעס, ועוסק בתורה הקדושה. **בְּרִין וּלְוָאֵי דְאַתְקַדְשׁ** אז הלואי שיתקדש וימשיך עליו את נשמתו הקדושה חזרה בשלמות כמו שהיתה טרם שפרחה ממנו. **אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, אֶתְקַדְשׁ מִמֶּשׁ** אמר לו לרבי יהודה שאם יעשה תשובה גדולה וכו' יתקדש ממש ותשוב אליו נשמתו כמקודם ממש. (ס"א

אָמַאי וְהָא אֶתְדַּחֵי וְאַתְקַדְשׁ).

עיונים והארות

כלל, כי תמיד הוא ככלב שב על קיאו. **וּמוֹסִיף** עוד ואמר, כי גם גורם היזק גדול אחר לעצמו. והוא כי הנה אם עשה איזו מצוה גדולה, אשר בסבתה היתה איזו נשמה קדושה של איזה צדיק ראשון מתעברת בו בסוד העיבור לסייעו כנודע, ועתה על ידי הכעס מסתלקת גם היא, וזהו ג"כ ענין טורף נפשו באפו, באופן כי מי שהוא בעל כעס, אי אפשר לו כל ימי היותו בעל מדה זו להשיג שום השגה אפילו אם יהיה צדיק בכל שאר דרכיו, לפי שהוא בונה וסותר כל מה שבנה בכל עת שכועס, אמנם שאר העבירות אינם טורפים ועוקרים הנפש ממש, אמנם נשארת דבוקה בו אלא שהיא פגומה בבחינת אותה העבירה שעושה בלבד. וכאשר יתקן הפגם ההוא לבדו יתקן לגמרי, אבל הכעס צריך תקונים רבים והכנות רבות, לחזור להביא את נשמתו הנטרפת ממנו וכולי האי ואולי, כנזכר בזהר בפ' תצוה הנזכר לעיל, כי לפעמים כפי בחינות ומציאות הכעס ההוא אין לו עוד תקנה כלל, ולא די זה אלא אפילו כשהייתי מלמד את אחי יצ"ו, ולא היה יודע כפי רצוני, והייתי מתכעס עמו על הדבר הזה, וגם על הדבר הזה הזהירני והוכיחני מורי ז"ל במאד מאד, עכ"ל מוהר"ח.

העבירות, אפילו כשהוא כועס בשביל מצוה, וכענין משה כנזכר לעיל, והיה נותן טעם לזה ואמר, כי הלא כל שאר העבירות אינם פוגמים אלא כל עבירה ועבירה פוגמת אבר אחד, אבל מדת הכעס פוגמת כל הנשמה כולה, ומחליף אותה לגמרי, והענין הוא, כי כאשר יתכעס האדם הנה הנשמה הקדושה מסתלקת ממנו לגמרי, ונכנסת במקומה נפש מצד הקליפה, וזה סוד מה שאמרו הכתוב טורף נפשו באפו וגו', כי ממש טורף נפשו הקדושה ועושה אותה טריפה וממית אותה בעת אפו וכעסו, וכמבואר בזהר בפי תצוה דף קפב ע"ב, ועיין שם כמה מפליג בענין הכעס, עד שאומר, כי מאן דמשתעי עם הכועס כאלו משתעי עם ע"ז עצמה, וע"ש.

וּכְתַב עוד שם, ואף על פי שעושה האדם תקונים לנפשו ותשובה מעולה על כל עונותיו, ומצות רבות וגדולות, הכל נאבדים ממנו לגמרי, לפי שהרי אותה הנשמה הקדושה שעשתה כל המעשים הטובים נתחלפה בטמאה והלכה לה, ונשארה שפחה טמאה במקומה וירשה את גבירתה, וצריך שיחזור פעם אחרת לחזור ולתקן כל התקונים הראשונים שעשה בתחילה, וכן הוא בכל פעם ופעם שהוא כועס, נמצא כי בעל הכעס אין לו תקנה

אָמַר לַיהוָה אמר לו רבי יהודה לרבי יוסי **תָּא חַוִּי, בְּשַׁעֲתָא דַּאִיהוּ עֶקֶר קְדוּשָׁה דְּנִפְשִׁיהּ** בא תראה, בשעה שזה הכועס עקר וזרק את הקדושה של נפשו ונשמתו ממנו, **וְשָׂרְיָא בְּאַתְרֵיהּ** **הָהוּא אֵל זֶר דַּאֲקָרִי טָמֵא** והשכין במקומה אותו אל זר שנקרא טמא, **אַסְתָּאנֵב פֶּר נֶשׁ, וְסָאִיב לְמַאן דְּקָרִיב בְּתַרְיָהּ** אז נטמא האדם ומטמא למי שמתקרב אצלו, **וְתַהִיא קְדוּשָׁה עֶקְרַת מְנִיהּ** ואותה הנשמה הקדושה נעקרת ממנו, **וְכִיּוֹן דְּעֶקְרַת מְנִיהּ וּמְנָא תְּדָא** וכיון שנעקרת ובורחת ממנו פעם אחת, **בְּמָה דִּיעֵבִיד פֶּר נֶשׁ עוֹד, לָא תִיתוּב לְאַתְרָהּ** כמה שיעשה האדם עוד מעשים טובים ומקוה ועוד ועוד לא תחזור בשלימות למקומה.

אָמַר לַיהוָה רבי יוסי לר"י **אִי הָבִי, בְּמָה מְסָאֲבִין אַנּוּן דְּמִתְדַכְּאֵן** אם כך כדברריך, הרי כמה בני אדם טמאים שנטהרו מהעוונות שלהם, ע"י שעשו תשובה ומעשים טובים נשמתם חזרה כבתחילה. **אָמַר לַיהוָה שְׂאֲנִי מְסָאֲבוּ אַחְרָא, דְּלֵא יִכִּיל לְמַעְבַּד יְתִיר** אמר לו רבי יהודה, שונה היא טומאה מעוונות אחרים שלא יכולה אותה טומאה לעשות ולקלקל יותר. **אַבְל דָּא שְׂנִיָּא מְכַלָּא** אבל זה החטא של הכעס שונה הוא מכולם, **דְּכָל גּוּפָא סָאִיב מְגוֹ וּמְכַר** שכל גופו נטמא מבפנים ומבחוץ, **וְנִפְשָׁא וְכַלָּא מְסָאִיב** ונפשו וכל גופו נטמא. **וְשָׂאֵר מְסָאֲבוּ דְעֵלְמָא, לָאו אִיהוּ אֱלָא גּוּפָא לְבַר בְּלַחְזוּרֵי** אבל שאר טומאות שבעולם ע"י שאר עבירות לא כך הוא, שלא נטמא אלא רק גופו מבחוץ לבד, ולכן כשחוזר בתשובה חוזרת אליו נשמתו, **וּבְגִין כֶּד בְּתִיב חֲדָלוּ לְכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ, דַּאֲחֻלָּף קְדוּשָׁה דְּמֵאֲרִיהּ בְּגִין אִפּוֹ** ולפי כך כתוב חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו, **דַּאֲחֻלָּף קְדוּשָׁה דְּמֵאֲרִיהּ בְּגִין אִפּוֹ** ולפי כך כתוב חדלו לכם מן האדם הכועס היות שע"י הכעס החליף קדושת קונו בשביל כעסו, **דְּדָא אִיהוּ מְסָאֲבוּ דְּמְסָאִיב כְּלָא** שזו טומאת הכעס היא טומאה שמטמא כל הגוף מבפנים ומבחוץ. **כִּי בְּמָה נְחָשָׁב הוּא. בְּמָה עֲבוּדָה זָרָה וְדַאי נְחָשָׁב אִיהוּ** פי' הוא נחשב לבמה ע"ז בודאי נחשב הוא ממש.

תָּא חַוִּי בא וראה, **הָאִי אִיהוּ רוּגְזָא דַּאִיהוּ עֲבוּדָה זָרָה, סְטָרָא אַחְרָא, בְּמָה דַּאֲמָרְוּ, דְּבַעֵי פֶר נֶשׁ לְאַסְתָּמְרָא מְנִיהּ וּלְאַתְפָּרְשָׁא מַעְלוּי** זה הוא הכעס שהוא ממש כעובד ע"ז וגם סטרא אחרא נדבק בו כמו שאמרנו שצריך האדם להשמר ממנו ולהפרד מעליו, **וְעַל דָּא בְּתִיב** ועל זה כתוב (שמות לד) **אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ. לָּךְ פִּי בְּגִין לְאַבְכָּא שָׂא גְרַמְךָ** להרע לעצמך ע"י חטא הכעס. **וּבְתִיב בְּתַרְיָהּ** וכתוב בפסוק שאחריו **אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר. תִּשְׁמֹר, דָּא סְטָרָא דְּקְדוּשָׁה תִּשְׁמֹר,** כי זה צד הקדושה, **דְּבַעֵי פֶר נֶשׁ לְנִטְרָא לַיהוָה, וְלֹא יֲחַלְּף לַיהוָה בְּגִין סְטָרָא אַחְרָא** שצריך האדם לשמור אותה ולא להחליף אותה בכעסו בסטרא אחרא. **וְאִי יֲחַלְּף לַיהוָה הָא אִיהוּ מְסָאִיב, וְסָאִיב לְכָל מַאן דְּקָרִיב בְּתַרְיָהּ** ואם יחליף אותה הרי הוא נטמא ומטמא לכל מי שמתקרב אצלו.

מאמרי הפרשה

"וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (כו, כ)

מדוע משה רבינו לא הוזכר בפרשה

הפרשה לא פותחת בפסוק "וידבר ה' אל משה לאמר" כמו בכל הפרשיות, אלא "ואתה תצוה", כי בפרשת תצוה לא מוזכר שמו של משה רבינו.

הרא"ש בפירושו לתורה כותב על זה: תמצא בכל הפרשיות שבתורה, מאז שנולד משה עד תחילת משנה תורה [-ספר דברים], ששמו של משה נזכר בהן, מלבד זאת הפרשה ששמו של משה לא נזכר בה, ותמוה הוא. ושמעתי מפי הרב דן אשכנזי ז"ל להסביר, לפי שמשה אמר לפני הקב"ה על מחילת העגל דבר קשה: "ואם אין, מחני נא מספרך אשר כתבת" (שמות לב, לב), [ואפילו שמשה אמר כן, רק בתנאי שהקב"ה לא ימחל להם, והרי הקב"ה מחל להם, מכל מקום הרי] חז"ל אמרו (מכות יא.): "קללת חכם אפילו על תנאי היא באה", לכן אמר הקב"ה: אעשה לך לפני משורת הדין, אמחה אותך מפרשת "תצוה" שכתבתי, וזו היא הקללה שעשתה רושם, שבפרשה זו לא נקרא שמו. עד כאן דברי הרא"ש. דהיינו שקללת חכם מרוב עוצמתה, אפילו אם היא נאמרת על תנאי, היא מתקיימת, ולכן נמחה שמו של משה מפרשה זו.

וכן כותב בעל הטורים: לא הזכיר משה בזה הסדר מה שאין כן בכל החומש, שמשעה שנולד משה [עד ספר דברים], אין פרשה שלא הוזכר בה, והטעם שלא הוזכר בפרשה זו, משום שאמר: "ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת", וקללת צדיק אפילו על תנאי, היא באה, ונתקיימה בזה. עד כאן דברי בעל הטורים.

זככה גם מפורש בזוהר הקדוש (פנחס ח"ג דף רמו ע"א) שהטעם שלא הוזכר משה בפרשת תצוה, הוא משום שכביכול קילל את עצמו ואמר "מחני נא מספרך".

והנה דבר זה נרמז במילה "ואתה" שהיא ראשי תיבות: ובעבור אמרו תמחה העלימו.

מדוע דוקא בפרשת תצוה ולא בפרשה אחרת

ומדוע נבחרה דוקא הפרשה הזו שלא יוזכר בה משה, ולא פרשה אחרת?

יש לומר, כי פרשה זו עוסקת בענייני כהונה, ומשה לא היה כהן. ויש להוסיף, מה שאמרו חז"ל (ובחים קב.) שמתחילה בחר הבורא יתברך במשה שהוא יהיה הכהן וממנו יצא זרע הכהונה, ואהרן אחיו נבחר להיות לוי, שנאמר "הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא" (ד, יד), שהיה אמור להיות הלוי ולא הכהן. ורק כאשר אמר משה לפני ה' יתברך בסנה: "שלח נא ביד תשלח" (שמות ד, יג) ופרש"י שם, "ביד מי שאתה רגיל לשלוח, והוא אהרן", אזי ניטלה ממנו הכהונה, וניתנה לאהרן אחיו, ומשה נהיה לוי. וכדי שלא יתבייש משה בזה שאינו כהן, לכן לא נזכר שמו דוקא בפרשה של כהונה. (בעל הטורים. וכעין זה בפענח רזא וברבינו אפרים מהדו' גד. וראה נחל קדומים)

ומורנו ורבנו רבי יוסף חיים זצוק"ל (עוד יוסף חי בתחילת כי תשא) נתן רמז בזה שנמחה שמו דוקא מפרשת תצוה: משה אמר "מחני נא מספרך", המילה "מספרך" היא אותיות "מספר-כ", ופרשת תצוה היא הפרשה הכ' מתחילת ספר בראשית והיא הספר הכ', [בבראשית יש י"ב פרשיות, ותצוה היא פרשה ח' בספר שמות].

טעם נוסף למה משה לא הוזכר דוקא בפרשה זו, מובא בשם הגר"א מוילנא זצ"ל (דברי אליהו): פרשת "תצוה" נקראת [כמעט] תמיד בשבוע שיחול בו ז' באדר, יום פטירתו של משה רבינו ע"ה, והיודע תעלומות ידע, כי בשבוע זה יסתלק משה למרום, ורמז לנו את זה כאן, בכך שלא הזכיר את שמו בפרשה, לקיים מה שנאמר (קהלת ה, ח): "ואין שלטון ביום המוות".

אסור לאדם לקלל עצמו

בספר ישמח משה (דוויק) כותב, שמכאן למדנו אזהרה, שאסור לאדם לקלל עצמו אפילו על תנאי. ומביא מה שכתוב בזוהר הקדוש (פנחס ח"ג דף רמו ע"א) שיש ממונה בשמים שעומד ומצפה לשמוע אדם שמקלל עצמו, ומיד מקיים את קללתו! ואומר הזוהר שעל זה אמר דוד המלך (תהלים לט, ב) "אמרת אשמרה דרכי מחטוא בלשוני, אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי". שה"רשע לנגדי" הוא אותו ממונה.

קללת חכם אפילו על תנאי היא באה

והצדיקים צריכים להיזהר כפליים, כי מאחר והבל פיהם קדוש, מרוב עסקם בתורה, ומחמת שנשמרים מדיבורים אסורים, על כן יש חשיבות מיוחדת בשמים לכל דיבור שיוצא מפיהם (לבוש יוסף). ולכן אמרו חז"ל (מכות יא.) ש"קללת חכם אפילו על תנאי היא באה".

ומסופר בגמרא (שבת קח.) על רב, שהיה חולה מעיים, ושמואל שהיה רופא, ידע שרפואתו של רב תהיה רק אם יתאפק ולא יתפנה מיד. ולכן ביקש שמואל מבני ישיבתו, שכאשר יבוא רב לישיבתו וישאל היכן בית הכסא, אל תגלו לו, ובכך יהיה מוכרח להתאפק ויתרפא, וכן היה. אבל מכיון שרב הצטער שלא גילו לו היכן בית הכסא, אמר: "יהי רצון שמי שמצער אותי, לא ישארו בניו בחיים!", ובגלל שיצאה הקללה הזאת מפיו של רב, נפטרו בניו של שמואל, ולמרות ששמואל התכוון לטובתו של רב, הרי מכיון שיצאה קללה מפי הצדיק, נברא המלאך המשחית.

משה רבינו הוזכר בדרך רמז

והגאון מוילנא אומר (דברי אליהו), שמשה רבינו נרמז בפרשה, כי בפרשה יש מאה ואחת פסוקים, כמספר מילוי האותיות של המילה "משה", **מם** שיין **הא**, שעולות גם כן מאה ואחת. ומספר זה הוא גם כמנין "מיכאל", שהוא שר ישראל, והוא הכהן הגדול בבית המקדש העליון (ראה גמרא מנחות קי.).

משה רבינו לא רצה להיות מוזכר בעניני כהונה

ובאמת עיקר דברי חז"ל שמשם לא הוזכר משום שאמר "מחני נא" טעונים הסבר, שהרי משה שאמר "מחני נא", כוונתו היתה למסור נפש עבור כלל ישראל, ומסירות נפש לכלל ישראל, זו מדרגה עליונה מאוד שאדם יכול להגיע, וכוונתו היתה לומר לקב"ה, שאם אינך מוחל לכלל ישראל, למה לי חיים, והסכים שכל מעלותיו הרוחניות יתבטלו, ובלבד שעם ישראל ינצל.

ובספר ישמח משה (דוויק) מסביר, שכוונת משה רבנו ע"ה הייתה לומר, הרי אני כנגד ששים ריבוא נשמות של עם ישראל (כמפורש בשיר השירים רבה ד ב), ולכן "מחני נא" אני לבדי במקום ששים ריבוא. וזה לימוד על גדולתו של משה רבנו, שהרי זה השיא של אהבת ישראל, ומסירות נפש לכלל ישראל, ואם ככה, מן הראוי היה, שהקללה של משה על עצמו תבטל, ושמו לא ימחה מהפרשה?

והתשובה היא, יש לומר, שגם לולי הקללה, היה רצונו של משה רבינו ע"ה שלא יזכר שמו בפרשת תצוה, מאחר והפרשה כולה עוסקת בדיני כהונה, בגדי כהונה, חינוך כהנים לעבודה ועוד, ומשום כבודו של אהרן לא רצה משה להיזכר, ולכן הקב"ה מילא אחר רצון עבדו ולא הזכיר את שמו. (אמרות טהורות. אמרי חן)

אתה תהיה המלך המצוה

ויש מפרשים שמה שלא הוזכר בצורה של "וידבר ה' אל משה לאמר", זה לא עונש למשה, אלא זה דווקא מעלה ושבח עבורו, שנתן לו הקב"ה כאן את שרביט המלכות שנאמר "ואתה תצוה", שהרי בכל מקום המלך הוא המצווה, וכאן משה נתמנה על ידי השי"ת שיהיה הוא המצוה לבני ישראל. וכך אמר מלכו של עולם למשה: הנני נותן לך את שרביט המלוכה ועתה תהיה גם אתה המצוה בדבר זה את בני ישראל ולא רק אני, וזהו שנאמר "ואתה" - בתוספת וא"ו, כלומר, חוץ ממני גם אתה תהיה המצוה. משל למלך שאחד משריו ואוהביו חרף את נפשו בשביל להציל את בנו יחידו אהובו ממות, והמלך גמל עמו בכך שמינה אותו לשמש מלך על עמו, להראות לו בזה את תודתו וחיבתו אליו.

וכן הוא אצלנו, בראות ה' יתברך את גודל אהבתו ומסירותו של משה רבנו ע"ה כלפי ישראל, שמסר נפשו עליהם בחטא העגל ואמר "ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת" (שמות לב, לב), כדי להציל אותם מכליה ח"ו, השיב לו "ואתה תצוה את בני ישראל", כלומר הנני גומל עמך וממנה אותך שתהיה אתה הנגיד המצוה לעמי ישראל.

ומלבד זאת, בהמשך הפסוק כתוב "ויקחו אליך שמן זית זך", ואפילו שהשמן הוא לבית המקדש, הקב"ה לא אמר "ויקחו לי" אלא יקחו 'אליך', שיהיה השמן על שמך, כי אתה הוא זה המצוה עליהם בדבר זה. (אמרות טהורות)

"ואתה" - מיילת שבח למשה רבינו

זמרון הקדוש רבי יעקב אבוחצירא זצוק"ל בספרו "מחשוף הלבן", מוסיף וכותב, שלשון 'ואתה' הוא חשיבות וגדולה: ומביא דברי הזוהר כאן (שמות דף קע"ט ע"ב) שמעיר למה התורה אומרת "ואתה תצוה" ולא בקיצור "וציווית", וכן נכתב להלן (כח, א) "ואתה הקרב אליך" ולא "והקרבתי אליך" ועוד כהנה בפרשתנו, מהו עניין אריכות המילה "ואתה"?

ומבאר רבי יעקב בשם הזוהר, דמילת "ואתה", באה להורות על שלימות משה רבנו ע"ה, ועל שבחו אצל הקב"ה עד היכן מגיע, שכמו שהקב"ה נקרא "ואתה", כמו שכתוב (תהלים כב, ד): "ואתה קדוש יושב תהלות ישראל", וכן כתוב (נחמיה ט, ו): "ואתה מחיה את כולם", כך גם הקב"ה קרא למשה רבנו בשם: "ואתה".

"ואתה תצוה את בני ישראל" (כו, כ)

משה תיקן את נח כאשר לא הוזכר בפרשה

שמו של משה רבינו לא הוזכר בפרשה, והבאנו מה שאומרים חכמינו שזה בגלל שמשה אמר בעוון העגל (שמות לב, לב) "מחני נא מספרך", והבאנו הסברים לפי הנגלה. אבל לפי תורת הסוד, יש הסבר אחר למה משה לא הוזכר בפרשה.

וכדי להבין את הדבר לאשורו, צריך לחזור לפרשת נח, הנה המבול נקרא "מי נח" כמו שנאמר (ישעיה נד, ט) "כי מי נח זאת לי, אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ", ולכאורה תמוה, למה קוראים למבול מי נח, הלא אדרבה, נח הוא זה שהציל את ההמשכיות של העולם, ואם כן, למה לקרוא למים המשחיתים על שמו?

ומפרשים חז"ל (זוהר פרשת נח ח"א דף סז ע"ב, ויקרא דף טו ע"א) שנח פגם בכך שלא התפלל על בני דורו ולא הצילם. כמו שמסופר בחז"ל (זוהר השמטות בראשית דף רנד ע"ב. זוהר חדש נח דף לח ע"ב): "בשעה שיצא נח מן התיבה וראה את החורבן הנורא, התחיל לבכות ואמר, רבונו של עולם, נקראת רחום, היה עליך לרחם על בריותיך. השיבו הקב"ה, רועה שוטה, עכשיו אתה אומר זאת? בשעה שאמרתי לך 'כי אותך ראיתי צדיק לפני' אמרתי לך זאת כדי שתבקש רחמים על העולם". ולכן, נקרא המבול "מי נח" על שמו.

ועוד אומרים רבותינו ז"ל (האריז"ל בספר הליקוטים סוף פרשת בראשית ובליקוטי תורה כי תשא, החיד"א בנחל קדומים, ומגלה עמוקות ואתחנן אופן קס"ז), שכדי לתקן פגם זה, התגלגל נח במשה רבנו, ועל ידי שהתפלל משה על ישראל בחטא העגל, ומסר את נפשו כדי להצילם, ואמר "מחני", שזה אותיות "מי נח", תיקן את שפגם נח. והחיד"א (נחל קדומים) רמז את זה בתיבות "מחני נא", שהן אותיות "מנח אני", ולכן משה לא נזכר בפרשת תצוה, למרות שנמחל חטא העגל, כי זה חלק מהתיקון לנשמת נח.

והנה משה רבנו תיקן את נח דוקא בחטא העגל, כי בשני המקרים הללו, דור המבול וחטא העגל, היו דינים בעולם שאיימו להשמיד את הנפשות הפועלות. במבול, כל באי העולם, ובחטא העגל, עם ישראל. אלא שמשה לא עשה כמו נח אלא עמד בתפילה לפני השם יתברך לפני צאת הגזרה לפועל, והיה מוכן ששמו ימחה מהתורה למען עם ישראל, ומסר את נפשו על עם ישראל, ובוה תיקן את חטא נח (מגלה עמוקות פרשת ואתחנן, אופן ק"ץ).

ולכן אמר לו הקב"ה אחרי חטא העגל לבנות את המשכן, והכוונה לומר לו בזה, אתה לא תהיה כמו נח, אתה תעשה משכן שיאיר לכל העולם, שיחבר את כל הנשמות מחדש, כי במשכן כל אחד הביא את החלק והתרומה שלו, ומשה רבנו חיבר את הכל ועשה מהכל משכן אחד, ונמצא שהמשכן, כולם שותפים בו, והוא הנותן כח שלא יהיה מבול כלל. אבל התיבה של נח, לעומת המשכן, הצילה רק יחידי סגולה מהמבול, והכלל לא היו שותפים בו (מגלה עמוקות פרשת ויקרא האופן הי"ז).

והנה דבר זה רמוז בפסוק: "ואתה תצוה", במה מתקן משה רבנו את היקום שנמחה בזמן נח? על ידי "תצוה", לשון "צוותא", להיות מאוחדים יחד כולם בלב אחד כאיש אחד, בבנית המשכן.

משה ניצוץ של נח שת והבל

ובאמת שמשה רבנו היה ניצוץ גם של הבל ושת בני אדם הראשון, מלבד נח, ומובא בספרים הקדושים (ליקוט ראובני ונחל קדומים) בשם הרב מגלה עמוקות, שהמילה האחרונה בפרשה הקודמת [-תרומה] היא "נחשת" ["וכל יתדות החצר נחשת"] והמילה הראשונה בפרשתנו היא "ואתה", והסמיכות הזו "נחשת ואתה" באה לרמוז שמשה היה הניצוץ השלישי של הבל, אחרי נח ושת, כי "נחשת ואתה", היינו: נח, שת, ואתה [ואתה - היינו משה].

וזה מה שנאמר בתהלים (מה, ג) "יפית מבני אדם", שפסוק זה נאמר על משה, ו"מבני אדם" פירושו מבני אדם הראשון, דהיינו שת והבל בני אדם הראשון, שמשה בא לתקנם. והספוק מסיים "הוצק חן בשפתותיך", וזה רומז לנח שנאמר בו "ונח מצא חן", וגם "חן" אותיות "נח".

והנה ראשי תיבות של המילה "משה" הם משה שת הבל. ולמה לא נזכר גם נח, והיה צריך לקרותו "מנשה" - שזה ראשי תיבות "משה נח שת הבל"? ומתרץ בעל החתם סופר (בספרו תורת משה) שמשה על ידי שהוריד את התורה, תיקן את ענין העבודה זרה שהיתה בימי נח, ולכן נקרא משה בלי נח. אבל באמת, בימי השופטים, כאשר עם ישראל חזרו לסורם לעבודה זרה, שם מכונה משה רבינו "מנשה" (ראה שופטים יח, ל) כי מנשה ראשי תיבות משה נח שת הבל, כי שוב היה צריך לתקן גם ענין עבודה זרה שהתחילה בדורו של נח.

ויש מפרשים פירוש נפלא במה שאמר משה "מחני נא": שנח היה צריך לחיות אלף שנה וחי רק 950 כי נתן נ' שנים למשה, ואדם הראשון גם כן היה צריך לחיות אלף וחי 930 כי נתן ע' שנים למשה, ומכאן שנותיו של משה מאה ועשרים. ועל זה אמר משה "מחני נא" "נא" ראשי תיבות: נח אדם. (ליקוטים מפרדס)

וכן כתוב (שמות ג, ב) "וירא מלאך ה' אליו ה' בלבת אש", "לבבת" הם האותיות שמשלימות את האותיות שבמילים ש"ת הבל" שלא מפורשות במילה "משה", שהם ת' ב' ל', אתיות "לבבת".

ואם כן ראינו עתה מדוע משה רבנו מסר עצמו למיתה עבור עם ישראל, כי בגלגול הקודם לא התפלל להציל את העולם מן המבול ועתה מתקן הדבר ומוסר עצמו למען עם ישראל, אלא שעדיין צריך עוד מעט תיקון, והוא שלא יכתב שמו בפרשת תצוה ואז נתקן הכל.

ובזוהר הקדוש הקשה (בראשית דף ס"ח ע"ב) מדוע קוראים לתיבת נח תיבה? הרי בכל מקום קוראים לתיבה בשם ספינה. בפרשת ויחי, כשמברכים את זבולון כתוב: "זבולון לחוף ימים ישכון, והוא לחוף אוניות". אצל יונה "האוניה חישבה להישבר ויונה ירד לירכתי הספינה". ואם כן מדוע אצל נוח זה נקרא 'תיבה'?

ותירץ, משום שזה "בית ה'" דהנה בציווי הקב"ה לנח בבניית התיבה, אנו מוצאים מידות מדויקות לאורכה, לרוחבה ולגובהה וכמו שנאמר (בראשית שם): "וזה אשר תעשה אותה, שלוש מאות אורך התיבה, חמישים אמה רוחבה ושלושים אמה קומתה". המבנים היחידים בתורה, המתוארים במידות מדויקות כגון אלו, הם המשכן וכליו.

ומעתה יובן מדוע משה רבנו לא מוזכר בפרשת תצווה, כי הוא התיקון ל"נח". מסיים את פרשת תרומה "נחושת ואתה" - נח, שת ואתה. ושלושתם באים לתיקון בפרשה זו. למה בפרשה זו? כי היונה היא הדוגמה של משה רבנו. כמו שהיונה הביאה זית טרף בפיה, הביאה שמן לעולם, התיקון שלך זה ויקחו אליך שמן זית. נח סיים את תפקידו בתיבה כשהביאה היונה עלה זית טרף בפיה.

והנה ההמשך של משה רבנו, הוא דווקא מהמקום שבו נח הפסיק - קיבל עלה זית ולא הדליק מזה שמן, לא הדליקו מנורה בתיבה של נח - משה רבנו ממשיך בנחושת ואתה, נח שת ואתה. איפה שנח עצר שם אתה מתחיל "ויקחו אליך - אליך דווקא - שמן [שת משה נח] זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד". לכן אומר הרב חיד"א (בס' דבש לפי מערכת פ"א אות ג, וכן בס' נחל קדומים אות ב) שפרשיות תרומה ותצווה הן פרשה אחת, כי זה נגמר בנחושת ומתחיל ב"ואתה", שזה החיבור של שלושתם ביחד. לכן שלושתם באים דווקא בענין של שמן, כי זה התיקון של שלושתם ביחד.

"וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ כְּתִית לְמָאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" (כו, כ)

מעלת תפילת הנרכאים

"זך כתיב" - מי הוא זך? מי שכותת וכותש ליבו לפני הקב"ה, דכתיב (תהלים נא, יט) "לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה". (תוספות השלם)

וכן מובא בזוהר הקדוש (ח"ג דף קצה ע"א), שיש שלושה מיני תפילות: "תפילה למשה", "תפילה לדוד", ו"תפילה לעני", וגדולה היא תפילה לעני, שלבבו נשבר בקרבו, כי אין נשבר כלבבו של העני, ועל כן אומרים (בנשמת כל חי) "צעקת הדל תקשיב ותושיע" - הקב"ה מקבלה, וכן נאמר (תהלים לד יט) "קרוב ה' לנשברי לב ואת דכאי רוח יושיע".

ומסבירים (ראה באר אברהם מסלאנים ליקוטים) שהמילה "דל" היא מלשון הכתוב (ישעיה לח, יד) "דלו עיני למרום" דהיינו נשאו והורמו עיני למרום, שהעני נושא עיניו למרום. והקב"ה מקבל תפילת הדל דהיינו מי שתולה תקוותו אך ורק בה' יתברך.

תפילה על רוחניות מתקבלת

ויש מסבירים (בית אברהם מסלאנים) ש"צעקת הדל", הכוונה לתפילת הדל ברוחניות, שמבקש ומתחנן להקב"ה: "דלני" - הרם אותי משפלותי הרוחנית וקרבני אליך, ואז בודאי הקב"ה מקשיב ומושיע. כי בעת שאדם מבקש על ענייניו הגשמיים, יש חשבונות למעלה, האם למלא מבוקשו והאם זה טוב בעדו, אבל כאשר מבקש רוחניות, אין ספק שזה טוב בשבילו, ועל כן נענה.

ולפי זה מבארים את הכתוב כאן: "ואתה תצוה", אם עם ישראל רוצים שאשמע תפילתם, אז "תצוה" שזה ראשי תיבות, צעקת הדל תקשיב ותושיע, שיבקשו וירימו את עיניהם למרום לכל ענין, ובפרט בענינים רוחניים.

רמוז להדלקת הנרות לנשים בשבת

"תצוה" בגימטריה "נשים צוה", מכאן למדנו הדלקת נר לנשים מן התורה. "נר תמיד" בגימטריה "בשבת". וכך משמעו: ואתה תצוה הנשים להעלות נר בשבת. (תוספות השלם בשם רבינו אפרים)

בזכות הנר - יזכו בבנים מניצוץ משה רבינו

יש חהעיר למה הוסיף תיבת "אליך", והרי היה יכול להיות כתוב ויקחו שמן וכו'? וכדי לתרץ את זה, נקדים את מאמר חז"ל (שבת כג:): "הרגיל בנר [שבת] יהיו לו בנים תלמידי חכמים".

והנה אמרו רבותינו ז"ל (ראה תיקוני זוהר דף קיב ע"א) כל מי שהוא תלמיד חכם הוא ניצוץ ממשה רבינו ע"ה, ולכך אמרו בגמרא האמוראים אחד לשני "משה שפיר קאמרת", יען כי ניצוץ משה רבנו מתנוצץ בו.

ולפ"ז מובן בסיעתא דשמיא מה שהוסיף תיבת "אליך", שבוז רמוז ה' יתברך למשה רבינו ע"ה, שמי שרוצה שבניו יהיו תלמידי חכמים, כלומר שיולידו ולד שניצוץ ממך יאיר בו, שמן זית זך - שזיהרו בהדלקת נרות שבת, ובוז יזכו לבן חכם שיתנוצץ בו האור שלך. (פני דוד)

וזה שנאמר "כתית למאור". תיבת "למאור" בגימטריה "זרע", שיהיה צדיק וקדוש. וזהו "שמן" ראשי תיבות ש'תהא מ'שפחה נ'קיה, וכן "זך" ראשי תיבות ז'כרים כ'שרים, וכל זה בעבור שהיו נוהרים בהדלקת נרות שבת. (עג שבת אדר תשס"ט)

מעשה באביו ואימו של רש"י הקדוש

ומעשה באימו של רש"י ז"ל, שהיתה צדקת וזהירה בהדלקת נרות שבת. ופעם אחת בערב שבת, לא היה להם כסף לקנות שמן. ובעלה לא היה בבית ומכרה את הצעיף שעל ראשה שהיה לה מיותר וקנתה שמן לנרות שבת, ואמר השי"ת בזכות המצוה הזאת יהיה לה בן שיאיר עיני ישראל בתורה, וזהו רש"י ז"ל שהאיר עיני ישראל באור תורתו. למדנו מהמעשה הזה שזיהרו הנשים בהדלקת נרות שבת, ויזכו לזרע נאמן תלמיד חכם.

ואגב כך נזכיר מעשה נפלא ברבי יצחק אביו של רש"י, שהיתה לו מרגלית אחת, ובא סוחר גוי לקנותה, בגלל שהיא היתה מתאימה לעין של העבודה זרה שלהם שנאבדה, ומכיון ששמע ר' יצחק שזה בשביל עבודה זרה, אמר לגוי תביא לפני שני עדים ואתן לך. והשוק היה על שפת הים, ועכאשר הלך הגוי, עמד רבי יצחק ואמר: רבוננו של עולם, אני רוצה להפסיד כמה אלפים דינרי זהב בשביל שישאר העבודה זרה עיוורת ולא יעבדוה, וזו המרגלית שבידי היא הזוג של עין ע"ז בדיוק, ותיכף זרקה לים. ואז אמר השי"ת: אתה הפסדת ממון רב כדי שיהיה עיור ע"ז ושלא יעבדוהו, בזכות זה תזכה לבן שיאיר עיני כל ישראל בפירוש התורה, וזכה לרש"י הקדוש ז"ל, שהכל נצרכים לפירושו.

ור' יצחק אחר שהפסיד המרגלית הלך וישב על שפת הים שהשי"ת ישלח לו פרנסתו ממקום אחר, כי לא היה לו במה להתפרנס. ראה אותו ציד אחד, אמר לו הצייד "תן לי איזה פרוטות ואני אשוט בים ומה שיבא לידי זה מזולך",

והכניס ידו ומצא כמה פרוטות ונתן לו, וטרח ולא מצא, וכשרצה לעלות. האיר השי"ת עיניו וראה תיבה והעלה והיתה מלאה מרגליות, ונתן לו עוד בשכרו, והלך ומכר ונתעשר.

וכאשר יש בן תלמיד חכם, בזכותו הוא מציל גם נפש אביו ואמו מגהנם, כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין קד). "ברא מזכי אבא".

ויש לרמוז את זה במה שכתוב "להעלות נר תמיד", "נר" ראשי תיבות נ'פש ר'וח, שהשי"ת מציל ומעלה נפש ורוח אביו ואמו בזכות התורה והמצות שמקיימים בניהם אחריהם בלימודים, לעילוי נשמתם, והולכים בדרכי התורה והמצוה, וזהו עיקר הבנים לאדם שיאמרו העולם אשרי מי שילדו וגדלו. (עג שבת אדר תשס"ט)

וְאֵתָהּ תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֵיךְ שֶׁמֶן זֵית זָךְ כִּתִּית לְמֵאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" (כו, כ)

פסוק זה רומז לתורה ולומדיה

הגמרא (ברכות נו). אומרת: "הרואה שמן זית בחלום יצפה למאור תורה, שנאמר: שמן זית זך כתית למאור". ו"מאור" הוא התורה, והמנורה היא משל לתורה, והיא מקור החכמה, כמו שאומרת הגמרא בבבא בתרא (כה:): "הרוצה להחכים, ידרים, שמנורה בדרום".

"כתית" אלו תלמידי חכמים שמכתתים רגליהם לילך למקום תורה. "להעלות נר" - כל מעשיהם ומחשבותיהם להעלות נשמתם שנקראת "נר" תחת כנפי השכינה. (תוספות השלם)

ובזוה"ק (ח"ג דף רמ"ו ע"א) מבואר ש"שמן זית זך" - זו התורה. "כתית למאור" - כמו שלוקחים רק את הזיתים המשובחים ממרום העץ שהתבשלו מהשמש, ולא די בזה, אלא שלוקחים רק את הטיפה הראשונה של השמן, כן התורה צריכים לעמול בה, ויכתוש האדם את עצמו עליה יומם ולילה, כדי שיזכה להבין את הכתוב בה וגם לזכור ולשמור אותה אצלו, שלא ישכח את מה שלמד.

והגמרא (הוריות יג): אומרת, ששמן זית מחזיר לימוד תורה שנשכח. ורבותינו עמדו כאן על החשיבות לזכור את לימוד התורה שלומד, ועל הדרכים המביאות את האדם לזכור את התורה, ובעזרת ה' נביא חלק מהדברים.

לחזור על הלימוד מאה ואחת פעמים

ועצה לזכור את התורה, היא לחזור על לימודו מאה ואחת פעמים, כמו שאמרו בגמרא בחגיגה (ט): "אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים, לשונה פרקו מאה ואחת פעמים".

וזה נרמז במילה "ת-צוה" תלמד ותחזור צו"ה פעמים, צו"ה ג' 101, ואז לא ישכח ולא יצטרך שמן זית. וזה מה שכתוב (תהלים לג, ט): "כי הוא אמר ויהי הוא צוה - ויעמוד", "צוה" גימטריא 101, ללמדך שאם חוזרים 101 פעמים על הלימוד, הוא יעמוד לעולם.

וזה שאמרו רבותינו (פסחים נ. ובעוד מקומות בש"ס) אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו. "לכאן" - עולה בגימטריא מאה ואחת, ואז "תלמודו בידו".

וזה רמז בעל הטורים בפסוק "הנה מלאכי ילך לפניך" (פרשת כי תשא שמות לב לד) "מלאכי" - גימטריא 101, ומלאכי - זה מיכאל המיוחד לי, שמלאך מיכאל הולך לפניו קודם שימות, ולא זה בלבד אלא שמת בנשיקה, וזה הרמז "ישקני מנשיקות פיהו" גימטריא 101, לפי שהטריח פיו ושנה 101 מת בנשיקות פיהו.

ועוד פירש בעל הטורים שם: "מלאכי" גימטריא 101, "ילך" גימטריא "הלכה", כלומר, אם שנה וחזר על ההלכה 101 פעמים תלך ההלכה לפניו.

וכן נרמז בפסוק "והחכמה מאין תמצא" (איוב כה, יב) "מאין" עולה בגימטריא 101, לומר שהחכמה תמצא במי ששנה 101 פעמים.

הטעם שצריך לחזור דוקא מאה ואחד

הטעם צריך דוקא 101, אומר הרב כלי יקר (פרשת ואתחנן דברים ד, ט) כתב שהמלאך הממונה על הזכרון שמו **זכר**. ויש לו מאתים עשרים ושבע כוחות, כמנין "זכר". והמלאך הממונה על השכחה שמו **שכח** ויש לו שלוש מאות עשרים ושמונה כוחות, כמנין "שכח". נמצא שיש לו מאה ואחד כוחות יתירים על המלאך הממונה על הזכרון, ולכך השכחה גוברת על הזכרון ובכל פעם שיחזור האדם על לימודו, מבטל כח אחד מכוחות מלאך השכחה, וכשישלים

מאה ואחד פעמים, הנה הוא מבטל המאה ואחד כוחות יתירים שיש לו, ולא נשאר לו שום כוח להתגבר על מלאך הזכרון ונשאר האדם תחת השגחת מלאך הזכרון ולא ישכח.

טעם נוסף כתב רבנו הארי"ז"ל בשער מאמרי חז"ל (חגיגה) שיש מלאך ששמו "מס" גימטריא 100, והוא ממונה להשיכח הלימוד, ומי שחוזר 101 פעמים, מכניע אותו ואינו שולט עליו, ולכן לא שוכח תלמודו.

פרק השיר של ציפורת כרמים

ומובא בשם רבנו הגר"א: בפרק שירת הבריאה, כל הבריאה אומרת שירה לה', ויש ציפור שנקראת 'ציפורת כרמים' שהיא אומרת בכל יום: "שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי" (תהלים קכא, א), ולמה דוק את המזמור הזה?

אלא, מסביר הגר"א, על פי מה שמוכח בגמרא (שבת צ:): שהיו רודפים אחרי הציפורת כרמים, לצוד אותה, כי יש בה סגולה שעל ידה אפשר להחכים ולזכור את הלימוד.

ולפי זה יש להסביר שלכן אותה ציפור אומרת "אשא עיני אל ההרים, מאין יבוא עזרי", שאם ילמדו כמספר "מאין", מאה ואחד פעמים, "יבוא עזרי", כי הלומד מאה ואחד פעמים לא משכח תלמודו, ולא יצטרך לצוד את אותה הציפור בשביל לזכור את הלימוד.

בין עובד אלהים לאשר לא עבדו

איתא בגמרא (חגיגה ט:): אמר ליה בר הי הי להלל מאי דכתיב (מלאכי ג, יח) "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע, בין עובד אלקים לאשר לא עבדו" היינו צדיק היינו עובד אלקים? היינו רשע היינו לא עבדו [כלומר, מדוע כפל הכתוב]? אמר לו: עבדו ולא עבדו שניהם צדיקים גמורים הם, ואינו דומה שונה פרקו מאה פעמים, לשונה פרקו מאה ואחת פעמים. הלומד מאה פעמים נקרא "לא עבדו" והלומד מאה ואחת פעמים נקרא "עבדו".

והוסיף השל"ה הקדוש (מסכת שבועות נר מצוה דף מט בהגהה) וכן במסורת הש"ס (שם בחגיגה) רמז לזה: ראשי תיבות "עובד אלקים לאשר" גימטריא 101. וראשי תיבות "לא עבדו" גימטריא 100 לרמז שמי ששונה 101 נקרא "עובד אלהים", ומי ששונה 100 פעמים, נקרא "לא עבדו".

ובאמת תמהו המפרשים, איך אפשר לומר שזה שלמד מאה פעמים נקרא "לא עבדו", וכי הוא לא עובד ה'?
כתב בעל התניא (ליקוטי אמרים פרק ט"ו): בזמן חז"ל היה רגילותם ללמוד כל לימוד ולימוד חדש 100 פעמים, ולכן נעשה להם הענין להרגל טבעי, ולא מקרי עדיין עובד אלוקים בזה. מה שאין כן בפעם הנוספת שהיא לא כטבע וההרגל, לזה שהוסיף יקרא עובד אלוקים (הובא גם בס' אגרא דכלה ועו"ס).

לחזור שוב ושוב

מובא בשם רבי ישראל מסלנט זצ"ל שהיה אומר שהדור הזה רוצה לדעת את כל הש"ס בלילה אחד, ועוד להספיק לישון באותו לילה. ובאמת זה לא הולך ככה! כי צריך לעבוד לחזור עוד פעם שוב ושוב ואז הכל מתבהר, ואז גם שמחים עם התורה, כאשר היא בהירה ומאירה.

לברך ברכת התורה בכונה

סגולה נוספת לזכור את הלימוד אומר הצ"ח בסוף מסכת ברכות (סד). וזה לשונו: "לדעתי ברכת התורה היא סגולה נפלאה שלא ישכח מה שילמוד". ומאריך הרבה בסגולה זו.

ובספר לחם לפי הטף הביא לזה רמז מהפסוקים בתהלים (ק"ט יא, יב): "בלבי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך. ברוך אתה ה' למדני חוקיך".

והביאור הוא על פי מה שאומרת הגמרא במנחות (צ"ט): אמר ריש לקיש, כל המשכח דבר אחד מתלמודו עובר בלאו, שנאמר (דברים ד ט): "השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים", וכדרכי אבין אמר רבי אלעא שאמר "כל מקום שנאמר השמר פן ואל, אינו אלא לא תעשה", רבינא אמר "השמר ופן שני לאוים נינהו", רב נחמן בר יצחק אמר עובר בשלשה לאוין שנאמר: "השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים".

ולפי זה יש לפרש ככה: בלבי צפנתי אמרתך - התורה, ולא אשכחנה מלבי, "למען לא אחטא לך" לעבור על השמר לך וכו'. ואם תאמר הלא השכחה טבע היא באנוש, ובמה תזכה לשמור התורה לבל תשכחנה? לזה השיב, זאת אני עושה: "ברוך אתה ה' למדני חוקיך", שאברך על התורה תחלה, וכדברי הצ"ח הנ"ל.

לימוד בפה ובשמחה

ועוד עצה לזיכרון רמוזה כאן בפסוק הבא: "בשפתי ספרתי כל משפטי פיך", שילמד בפה ולא בלחש. ועוד עצה רמוזה כאן: "בדרך עדוותיך ששתי" וכו', שאני לומד בתורתך בשמחה ובששון, ומתוך שאני לומד בששון ובשמחה "בפקודיך אשיחה ואביטה אורחותיך" שאני מביט ומסתכל לעומק הדבר, ועוד "בחקתיך אשתעשע" אני לומד בחשק ושעשוע, וכוה "לא אשכח דבריך". (להתעדן באהבתך)

התפעלות מכל דבר תורה

שאלו את החתם סופר כיצד הוא זוכר ולא שוכח כל מה שלמד, ואמר: גם למי שאין זיכרון חזק, אם הוא רואה משהו פלאי, הדבר נחקק היטב בזכרונו. ואצלי כל דבר שאני לומד הוא פלאי, שאיני יכול שלא לזכור אותו, וזה מה שאמר דוד המלך (תהילים קיט קכט): "פלאות עדוותיך על כן נצרתם נפשי" (תולדות החת"ס).

כמה עצות לזכור את הלימוד

ובספר "לחם לפי הטף" אסף כמה סגולות ועצות לזכור את מה שלומד:

- א. ללמוד בקול.
- ב. ללמוד תורה לשמה.
- ג. לשנות פרקו מאה ואחת פעמים.
- ד. ללמוד בחשק ושעשוע.
- ה. ללמוד בזמרה כי הזמרה מעוררת הזכרון (כן כתבו התוספות ז"ל בסוף מסכת מגילה, לב. ד"ה והשונה), והרמז בזה הוא ש"זמרה" במילוי זי"ן מ"ם רי"ש ה"ה בגימטריא "מזכרת", שהזמרה מזכרת את לימודו.
 - ו. לברך בתורה תחלה בכוונת הלב (כמו שהעלה הצ"ח הנ"ל בסוף מסכת ברכות).
 - ז. ללמוד מילתא בטעמא, שהטעם מעורר הזכרון, (כדאיא בגמרא בנהה כד: "אמר אביי, צורבא מרבנן דאמר מילתא לימא בה טעמא, דכי מדכרו ליה - מדכר").
 - ח. ילמד בענוה.

כ"א סגולות לזיכרון מפי ספרים וסופרים

ואשים לפני הלומד הנכבד איזה סגולות לזכרון שכתבתי אותם בצעירותי מפי ספרים ומפי סופרים שהם מועילים מאוד לזכרון וכדי לזכות את הרבים ולעודד הלומדים נביא הדברים כדלהלן:

- א. יאמר קודם הלימוד רמ"ב פעמים **אריאל**, ש"עולה גימטריא "זכירה", ויועיל גם להארת נשמתו ולהשגה גדולה.
- ב. בספר מראה הילדים (מערכת ז' אות י') כותב בשם האר"י ז"ל, שיתענה ג' ימים רצופים יום ולילה, וביום ג' קודם השקיעה ימלא אשישה יין טוב, ויפתח ארון הקודש ויקרא בטעמים ובדקדוק את הפסוק (שמות טו לג): "ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת" וכו', ויניחנה שם עד ליל שבת, ויעשה מזה קידוש והבדלה, והיו לפלא לזכרון.
- ג. אמירת כל הפסוקים שמוזכר בהם אליהו הנביא במוצאי שבת קודש.
- ד. יאמר במוצאי שבת קודש מ"ט פעמים "זכרו תורת משה".
- ה. סגולת הפיכת הערלה בברית מילה אחר החיתוך: כיצד יעשה? יכוין פסוק "אשרי תבחר" וכו', ויחלק במחשבתו כל שני אותיות בנפרד, א"ש ר"י ת"ב וכו', ואז ישים הערלה על האצבע הנקרא קמיצה של שמאל, ויהפוך אותה עם זרת של ימין ושל שמאל, ואח"כ ישים הערלה בעפר.
- ו. בכל לילה קודם הלימוד יאמר ג' פעמים פסוק: "ושם בת אשר סרח" ישר והפוך.
- ז. כשיקום בבוקר יאמר ג' פעמים "מיכאל השר" ויכוין לשם נעוריריו.
- ח. יאמר עשרה פעמים פסוק (תהלים קיט מט) "זכר דבר לעבדיך" וכו'.
- ט. יאכל בבוקר פת חיטים נקיה, וביצה מגולגלת בלא מלח, ובעת אכילתו יאמר שבעה פעמים את פסוק (תהלים קיט קה) "נר לרגלי דבריך".
- י. ישים על עצמו אבן השוהם (אחד מאבני החושן).

יא. את שם הוי"ה שבברכת שים שלום, יכוון בניקוד שורוק.

יב. שיתפלל במחשבתו על הזיכרון, בשעת הקידוש בעת אמירת "זכר למעשה בראשית".

יג. יתפלל לשם "אהיה אשר אהיה". (עבודת הקודש להגאון חיד"א - חלק יוסף בסדר סימן ז).

יד. הגמרא במסכת הוריות (ג:) מביאה ה' דברים המועילים לזיכרון: א. אכילת ביצה מגולגלת בלא מלח. ב. הרגיל בשמן זית. ג. הרגיל בין ובשמים. ד. שתית מים של שירי עיסה. ה. הטובל אצבעו במלח ואוכל.

טו. ביצת הדוכיפת וכן לשון הדוכיפת מופלא לשכחה.

טז. אכילה ושתיה מעשב הנקרא "לשון שור" שאם ישתה אדם מהמיץ שלו או יאכל כל בוקר, יתחזק הזכרון.

יז. יאכל אנ"א קרדיניא, ויקח חלק שמינית מן אוניץ על סכין ולא יותר ויאכל אליבא ריקניא. ויעשה כך כמה ימים אבל לא רצופים ובכל פעם רק חלק מן אוניץ כנ"ל.

יח. יאכל בכל בוקר אליבא ריקניא דבש דבורים.

יט. יכתוש צימוקים מנוקים מגרעינים, ולבונה זכה, וכורכום, ויכתשם, ויערבם יחד, ויקח בכל יום כשיעור אגוז, וזה יסיר השכחה ויפסוק הליחה ויחדד הראות והשכל.

כ. יקח שבע חיטים, ושבע שעורים, ושבעה פלפלין, וישים אותם בקדרה [-סיר או קערה] חדשה, ויכסה הקדירה היטב ויעמיד על האש עד שתתלבן הקדרה והגרעינים שבתוכה יהיו אפר ודשן. ויקח מים מתוקים בכלי חדש וישים בתוך המים שמן זית זך, ויפזר את האפר הנ"ל בתוך המים, וירחץ בהם ראשו. ויעשה כל זה ביום רביעי, וטוב לכון שיהיה בזמן שליטת כוכב.

כא. כתב בספר מדרש תלפיות (ענף זכירה): יכתוב אלו השמות על עלי הדם וימחק מיד במעט יין וישתה, ואלו הם השמות: **התרכא הרמינס ללמס אדינסצ.**

"וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ כֶּתִיב לְמַאֲזֵר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" (כו, כ)

שמן זית משל לעם ישראל

חז"ל (עי' שמות רבה פרשה לו סי' א) מסבירים, מדוע זכה שמן הזית שממנו ידליקו המנורה, ומבארים שעם ישראל נמשל לזית כמו שכתוב (ירמיה יא טז): "זית רענן יפה פרי תואר קרא ה' שמך" משום ששמן הזית ממל מסמל את התכונות של עם ישראל בג' דברים:

א - שמן הזית אינו מתערב עם שאר המשקים, נבדל מהם וצף תמיד למעלה, כך עם ישראל ייעודו להיות נבדל מהעמים, ויחד עם זאת נאצל ועליון על כל האומות, כנאמר (דברים כה, א): "ונתנך ה' אלהיך עליון על כל גויי הארץ". וכעין זה במדרש אחר: מה הזית הזה בכל משקה שתערבנו הוא מפריש עצמו ונעשה עליון, כך ישראל כל זמן שהם עושין רצון בוראם ומפרישים עצמם מאומות העולם הם נעשים עליונים שעולים תמיד למעלה.

ב - השמן מביא אור לעולם, כך עם ישראל ייעודו להביא את החכמה לעולם, כמו שנאמר (ישעיה ב, ג): "כי מציון תצא תורה", וכן נאמר (ישעיה ס ג): "והלכו גוים לאורך".

ג - השמן תחילתו מר ובוסר וסופו מתוק ומהנה, כך ישראל תחילתם דרך קשה, ייסורים, מכאובים ורדיפות, ואחריתם - מתיקות, הצלחה וישועה, כנאמר (איוב ח ז): "והיה ראשיתך מצער [-קטן ודל] ואחריתך ישגה מאוד [יגדל, יפרח וישגשג]". וכעין זה במדרש אחר "מה הזית תחילתו מר וסופו מתוק, כך ישראל, מר להם במלכיות להמתיק להם במשיח, ישראל בנפש מרה בעולם הזה כדי שיקבלו שכר לעולם הבא", ועוד שהזית נהיה מתוק ע"י שדופקים וכותשים אותו והשמן יוצא, כן ישראל אפילו שעוברים על רצונו יתברך, הקב"ה כותש אותם כזית ואז משלים את הנשמה הטהורה שלהם - שחוזרים למוטב ומפיקים אורה.

ד - מה שמן זית ראש לכל השמנים, כך ישראל ראש לכל האומות.

ה - מה זית אין נושרין עליו לא בימות החמה ולא בימות הגשמים, כך ישראל אין פוסקים מן הצדקות.

ו - מה הזית אינו מוציא שמנו אלא על ידי כתישה, כך ישראל, אין עושים מצות וצדקות אלא על ידי יסורין, וכן כתוב (תהלים עח לד): "אם הרגם ודרשוהו ושבו ושחרו אל". וכאשר מגיעים אליהם היסורים מתגלה האור שלהם - שחוזרים

בתשובה ויוצא האורה. וכן ישראל עד שהן חוטאין ונדבקים בקשיותם יהיו מתמרמרים בצרות, וכשעושין תשובה נענין ונשענים בבוראם, שנאמר (דברים ד ל) "בצר לך ומצאוך וכו' ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו". (תורה שלמה)

מסירת התורה היא בדקדוק כמו השמן של המנורה

אמרו במנחות (פז): "אליך ולא לי". ובספר טעם ודעת ביאר, כי נרות המנורה רומזים לתורה, לפיכך צותה התורה שהבאת השמן תהיה אל משה רבנו דוקא, ללמדך, כי לימוד התורה הוא דוקא קבלה איש מפי איש עד למשה רבנו עליו השלום, ואין לאדם לחדש בתורה מעצמו דרכים חדשות שיודע בעצמו שלא קבלם מרבו.

והדוגמא לזה הוא השמן להדלקת הנרות, שצריך להביאו אל משה דוקא, וכשם שהדלקת המנורה היא רק על ידי משה, כך מסירת התורה ולימודה הוא בדקדוק רב על פי מה שקבל משה רבנו מסיני.

חותמת על השמן

"ויקחו אליך" - שיהיה חותמך עליו או חותמו של כהן גדול. (תורה שלמה בשם כת"י מדרש הביאור)

המנורה האירה בכל ירושלים

אמרו רבותינו זכרונם לברכה (תנחומא ורשא סי' ג) כיון שהיו מדליקים מן המנורה, כל חצר בירושלים היתה משתמשת לאורה, לכך נאמר "ויקחו אליך שמן זית זך כתית".

אופן הכתישה

"שמן זית זך כתית למאור" - שנו רבותינו הזיתים שהיו עושין פירות יפים היו ניכרים להם, היו נוטלין אותם וכותשין אותם, השמן הראשון שהיה יוצא היו מפרישין אותו למנורה.

השמן למשכן הגיע מגן עדן

ובספר שי לתורה (מלך, כאן) הביא את דברי רבי יונתן בן עוזיאל בפרשת ויקהל (להלן לה, כח), שאומר שאת השמן למאור הביאו העננים מגן עדן.

הגאולה הרביעית תהיה בזכות משה

האור החיים הקדוש (כאן) מפרש את הפסוק: "ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד", על פי הוזהר חדש (פר' בראשית דף ת. ח) כי ד' גלויות של ישראל כל אחד מהם נגאלו בזכות אחד מהאבות הקדושים: גלות ראשונה - בזכות אברהם, השנייה - בזכות יצחק, השלישית - בזכות יעקב, והרביעית - תלויה במשה רבנו שיבוא ויגאלנו וזה יהיה רק בזכות עסק התורה [וכך כתב האור החיים בפר' ויחי (על הפסוק שם כנס ביין לבושו), והוסיף שלעתיד לבא יתחברו נשמת משה עם נשמת משיח בן דוד]. לפי זה אומר האור החיים הקדוש: "ולזה נתארך הגלות כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצוות אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מהתורה".

זהו רמז הכתוב "ואתה תצוה את בני ישראל", אתה משה עתיד להתחבר עם בני ישראל בגאולה העתידה ויהיה "תצוה" מלשון "צוותא והתחברות".

אבל תנאי יש בדבר "ויקחו אליך שמן זית זך", שיעסקו בתורה שנמשלה לשמן המאיר לעולם, ודקדק לומר "שמן זית זך", להורות שצריך לעסוק בתורה בטהרה ובקדושה כמו שמן "זך בלי שמרים", דהיינו תורה לשמה ולא על מנת לקנטר או לשם כבוד. ואמר עוד: "כתית למאור" שצריכים לכתת גופם וכוחם, וכמו שדרשו חז"ל (ברכות סג): על הכתוב (במדבר יט יד) "זאת התורה אדם כי ימות באוהל", ש"אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה".

ההבדל בין ז' באדר לל"ג בעומר

והנה לפי דברי האור החיים הללו, ניתן ליישב את ההערה הידועה, מדוע יום ז' אדר הוא יום של אבל ולא יום שמחה כמו ל"ג בעומר? ומעתה לפי דברי האור החיים הקדוש, יש לומר, שהיות שמשה רבנו יהיה הגואל לעתיד לבוא, וידוע מהספרים את גודל הצער של מלך המשיח שאינו יכול להיות השליח לגאול את ישראל אם לא לומדים תורה, והרי הדבר בידינו לגרום לכך שיקום לתחייה ויגאלנו גאולת עולם. ולכן ביום זה שנפטר משה רבנו אנו מרבים בצער ובתשובה על עוון ביטול תורה, שבגללו "אין משה חפץ לגאול עם הבטלנים מן תורה". ובזכות התשובה יתקיים בנו מאמר חז"ל (יומא פז): "גדולה תשובה שמביאה את הגאולה", במהרה בימינו, אמן.

"כתית למאור" - "כתתו עצמכם על דברי תורה"

אם אדם רוצה להאיר באורה של תורה כמו שכתוב (אסתר ח, טז) "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר", "אורה זו תורה" (מגילה טז): כתית - תכתת את עצמך על דברי תורה.

וביאר רבי שלום שבדרון (לב שלום): את מה שנאמר (אסתר ח, טז) "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר", הדבר הראשון הוא "אורה". ואורה זו תורה, לקדוח ולהכניס אור, אם יש תורה, נכנס אור, ומשם ואילך יש כבר את הכל. שמחה, ששון ויקר. כי חודר באדם פנימה - אור!

ואיך תאיר לך את האור. כיצד קודחים להכניס אור מהתורה? "כתית למאור" - כתתו עצמכם על דברי תורה" הפשטות היא - להתיעג בעמל התורה "לעסוק בדברי תורה".

כתית למאור - ולא כתית למנחות

רש"י מביא כאן את דברי הגמרא (מנחות פו). שרק להדלקת נרות צריך "זך כתית", אבל למנחות אין צריך "זך כתית" מהטיפה הראשונה. ואומרת הגמרא שזה חידוש בגלל שהמנחות אוכלים אותם ומרגישים את הטעם ואילו את השמן של ההדלקה לא אוכלים ולמרות זאת, למנחות שהם לאכילה לוקחים מהשמן הפחות משובח, ולהדלקה את היותר משובח.

ורבותינו (חתם סופר בתורת משה ועוד) דרשו בזה רמז לחיי האדם בעולם הזה, שיהיה "כתית למאור" שיכתות עצמו רק בשביל התורה והמצוות, "ולא כתית למנחות" שזה רומז לפרנסה שלא יכתות עצמו לצורך פרנסה.

מעשה הבעש"ט עם רבי שבתי

מספרים על הבעל שם טוב שהוא הרי לימד את תורת החסידות והדריך אנשים ללכת בדרך של קדושה וטהרה, ולימד גם כן את החסידים שלו, שבלייל שבת אחרי הסעודה צריך לנצל את הזמן ולשאוב מקדושת השבת על ידי לימוד התורה, והוא עצמו היה מוסר שיעור בלייל שבת.

פעם אחת באמצע הלימוד הוא קם והתחיל לרקוד ואחר כך חזר והמשיך את הלימוד, ואחרי כמה זמן, שוב קם באמצע, ורקד ואחר כך המשיך ללמוד, החסידים שלו התפלאו מדוע הוא רוקד באמצע הלימוד אבל לא אמרו כלום.

במוצאי שבת אמר הבעש"ט לתלמידיו שיכינו את הסוס והעגלה ליסוע, הם הכינו לו, והוא ירד ואמר שרוצה ליסוע לעיר פלונית, הגיעו לשם, ובני העיר ההיא ראו שהבעל שם טוב הגיע לעירם, ושמחו לקראתו והזמינו אותו לבוא ללון אצלם, אבל הוא אמר להם שקודם כל הוא צריך ללכת אצל אחד שנקרא רבי שבתי, כולם התפלאו מה יש לו מרבי שבתי שהיה יהודי פשוט, אבל הוא הלך אצלו.

כשהגיעו סמוך לביתו של רבי שבתי אמר הבעש"ט לתלמידיו: עכשיו אספר לכם מדוע רקדתי בשבת, היהודי הזה רבי שבתי הוא בעל הבית שירד מנכסיו, ולא רצה להנות מבני אדם, ואף על פי כן הוא המשיך את מנהגו לענג את השבת כמו שנהג בימי עושרו, וכל שבוע היה מוכר מחפציו כדי שיהיה לו לקנות בשביל שבת. השבוע הזה, כבר לא היה לו מה למכור, שכבר מכר את הכל, וביום שישי בבוקר חזר מבית הכנסת ואכל קצת ורצה לצאת ללמוד, אבל חשש שבזמן שלא יהיה בבית, אשתו תבקש צדקה מאחרים, והוא לא רצה להנות מהצדקה, ולכן חזר לביתו אמר לאשתו שתבטיח לו שלא תקח כלום מאחרים והם יסתפקו היום בלחם ומים, ואז הלך לבית הכנסת ללמוד ונשאר שם עד השבת.

ובינתיים אשתו היתה בבית ולא היה לה מה לעשות שהרי לא בישלה כלום, החליטה שתעשה קצת סדר בבגדים הוציאה את הבגדים הישנים וסידרה אותם, ופתאום נפל מכיס של אחד הבגדים חתיכת זהב, היא שמחה על המציאה הזו ולקחה את הזהב והלכה לצורך והוא העריך את זה בשווי גדול והביא לה חלק מהכסף, ואמר לה שאת שאר הכסף יתן לה אחר כך, לקחה את הכסף והלכה וקנתה כל טוב בשביל השבת, ומיד בישלה ואפתה והכינה את הכל והדליקה נרות ובעלה לא ידע מכלום.

אחרי התפילה הוא חיכה קצת בבית הכנסת, כי התבייש שיראו אותו חוזר לביתו והבית שלו חשוך, וכשחזר לבית ראה מרחוק איך שהבית מואר, והתפלא איך יתכן שיש אצלו בבית כזה אור, הוא המשיך הלאה ונכנס לבית וראה על השלחן יין משובח והרבה מעדנים, חשש שאשתו התפתתה ולקחה צדקה מאחרים אבל לא אמר כלום, ואמר

'שלוש עליכם' וקידוש בשמחה ואחר כך נטלו ידים ואשתו הגישה לו מהדגים, הוא התפלא ואמר לה מהיכן הדגים האלה, היא התחילה לספר לו את מה שהיה שמצאה בבית חתיכת זהב, וכששמע כן קם והתחיל לרקוד, ושניהם שמחו שמחה גדולה על שהקב"ה זיכה אותם לענג את השבת, אחר כך אשתו הגישה לו עוד מנה, ושוב הוא קם ממקומו והתחילו לרקוד ולשמוח על הזכות שלהם. ובוה פנה הבעש"ט לתלמידיו ואמר להם שבאותה שעה שהם רקדו כמה שמחה היתה בשמים, וגם אני קמתי פעמיים ורקדתי באותו זמן. שאת כל זה הוא ראה ברוח קדשו, ולכן עכשיו בא לבקר את ר' שבתי אחר שנודע לו שהוא אדם צדיק כל כך.

ורבי שבתי הזה שהיה צדיק בסתר ליבו קיים את "כתית למאור ולא כתית למנחות", שהלך ועסק בתורה שהיא המאור במשך כל היום וריכוז את כל המחשבות שלו בתורה ולא בפרנסה שלו, ושכח מהכל והלך ללמוד, והקב"ה עזר שהיה לו בסוף הכל.

ובזה אפשר לפרש עוד: "כתית למאור - ולא כתית למנחות", שאדם אי אפשר לו לכתוש עצמו על שני הדברים גם על התורה וגם על הפרנסה, ולכן תכתוש עצמך רק על המאור ולא על המנחות, והקב"ה כבר ישלח לך את הברכה ויהיה לך גם פרנסה, וכמו שהיה אצל הדורות הראשונים שעשו מלאכתן עראי ותורתן קבעה וזה נתיימו בידם.

"וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שְׁמֵן זֵית זָךְ כְּתִית לְמָאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תְּמִיד" (כו, כ)

הדלקת המנורה נלמדת מהיונה של נח

בטעם המצוה להדליק נרות המנורה בשמת זית, אומר המדרש (ילקוט שיר השירים רמז תתקפד בסופו): "הנך יפה רעיתי, הנך יפה עיניך יונים" (שיר השירים ד א) - אמר הקב"ה לישראל: דוגמא שלכם דומה ליונה, דכתיב בפרשת נח (בראשית ח יא) "ותבוא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה", מה היונה הביאה אורה לעולם, אף אתם שנמשלתם ליונה תביאו שמן זית והדליקו ותאירו לפני. עד כאן דברי המדרש.

והמדרש צריך ביאור, כי לא נתבאר איך היונה הביאה אורה לעולם, בעלה זית אשר טרף בפיה? ועוד מה עניינו אל מצות המנורה והשמן בהם אנו עוסקים?

ואפשר לפרש בדרך רמז, על פי מה שפירשתי (ראה דברי יואל מועדים שמחת תורה) בדברי הגמרא (ביצה לב): "אמר רבי נתן בר אבא אמר רב, כל המצפה לשולחן אחרים, עולם חשך בעדו", דהכוונה על מאור עיני השכל, שנחשך מלראות האמת, מפני שנעשה משוחד לנטות לטובת דעת המחזיקים אותו על שולחנם, כי השוחד יעור עיני פקחים, מלראות את האמת.

ועל דרך זה פירשנו גם (ראה דברי יואל משפטים) את מתניתין סוף פאה (פרק ח משנה ט), "כל דיין שלוקח שוחד ומטה את הדין, אינו מת מהזקנה עד שענינו כהות, שנאמר (שמות כג, ח) כי השוחד יעוור פקחים", והקשו המפרשים שם, הרי רואים בחוש כמה מקבלי שוחד שלא נתעוורו בימי זקנותם? ויש שתירצו דהכוונה על עין הנשמה בעולם הבא, אולם פשטות הלשון אינו סובל פירוש זה, שהרי אמרו רבותינו זכרונם לברכה, אינו מת מהזקנה וכו', משמע שיענש בעוורון בעולם הזה לפני מיתתו. אמנם, לדרכנו הכוונה על עיני השכל, שיהיו עיניו כהות ולא יראה האמת, ואף כאשר ידון בדין שלא קיבל בו שוחד, לא ישיג בו דרך האמת מפני שחשך מאור שכלו.

ובזה יש לפרש דברי המדרש שהיונה הביאה אורה לעולם, דהנה אמרו רבותינו ז"ל בגמרא (עירובין יח:): "והנה עלה זית טרף בפיה, אמרה יונה, מוטב שיהיו מזונותי מרורים כזית בידי הקב"ה, ולא מתוקין כדבש ותלויים בידי בשר ודם". שכל מי ששם מאמר זה נגד עיניו תמיד, ובוטח רק על מתנתו יתברך ולא לשולחן מתנת בשר ודם, יראה אור לעולמים, ולא ילקה בעוורון עיני השכל. וזה שכתב המדרש שהיונה הביאה אורה לעולם בעלה הזית שטרף בפיה, כי לימדה בכך לבני האדם איך יזכו לאורה ולא יחשיך מאור עיניהם, שלא יצפו לשלחן אחרים.

והנה ענין המנורה והשמן ירמוז לחכמת התורה [כמו שאמרו (ב"ב כה): "הרוצה להחכים ידרים - מנורה בדרום"], ועל כן הסמיכו חכמינו ז"ל דרשה זו שהיונה הביאה מאור לעולם, להדלקת המנורה שרומזת לחכמה, שבדרך זו תהיה חכמת התורה מתקיימת. (דברי יואל)

מעשה נורא על רבי חיים כפוזי שנפקחו עיניו

ואגב פירוש הדברי יואל, לא אמנע מלכתוב כאן, מה שכתב הרב חיד"א זצ"ל בספר "שם הגדולים" (ח"א מערכת גדולים ערך ר' מאיר גאביוון) מעשה נפלא שאירע עם אחד מדייני מצרים הגאון רבי חיים כפוזי זצ"ל, שהיה חכם גדול וחסיד מאוד, והיו קורין אותו 'בעל הנס' משום מעשה שהיה, וכדלהלן:

לעת זקנותו חלה רבי חיים ז"ל בעיניו ונתעוור רח"ל, והיו הקהל מרננים אחריו לאמר כי ח"ו היה נוטל שוחד, כי השוחד יעור וכו'. ושמע רבי חיים את הדברים ונתרעם, ועמד על רגליו בתוך קהל ועדה, והכריז: "כי שמעתי דיבת רבים יחדיו ירננו שלקחתי שוחד, ועתה אם אמת היה הדבר כמו שאומרים, כן יהיה תמיד הענן יכסנו [כלומר, שאשאר סומא לעולם], ואם אני הייתי נוהר מזה מאוד, יאירו עיני כבתחילה". וכן היה, ונתקבלה תפילתו ונתרפאו עיניו וירד מן התיבה.

ומעיד החיד"א "עד היום הנשבע שבועה לשקר על קברו מיד נענש!" ומסיים: "ואני הצעיר ראיתי חתימתו כשהיה סגי נהור, והיה חותם מאומד וכמעט אין האותיות ניכרות, כמי שלא ראה. וראיתי חתימתו אחר כך "ה' נסי חיים כפוס", כתובה מאושרה, תנצב"ה זכותו יגן עלינו זלה"ה, עד כאן לשונו.

שמשון בנקמתו בפלישתים התברר שלא לקח שוחד

ורבנו הגדול רבי יוסף חיים זיע"א בספרו בן יהוידע (על מסכת סוטה י). מביא את המעשה הזה של רבי חיים כפוס בשם החיד"א, וכתב, שעל פי זה יש להסביר, את מה שביקש שמשון מה' לאחר שניקרו פלישתים את עיניו, שיזכה לנקום על זה, כמו שכתוב (שופטים טז כח): "ויקרא שמשון אל ה'... זכרני נא וחזקני נא... ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלישתים", וכתוב בגמרא (סוטה י). שתפילתו היתה: "זכרה לי עשרים שנה ששפטתי את ישראל ולא אמרתי לאחד מהם העבר לי מקל ממקום למקום". והרי שמשון חטא בעיניו (כמבואר בגמרא שם דף ט:). ומה יעזור לו הזכות ששפט את ישראל.

אלא אומר רבינו יוסף חיים, שהיה חשוב מאוד לשמשון לנקום על שתי עיניו, וזאת משום שחשוב היה לו להוכיח לעם ישראל, ששפט ביושר ולא לקח שוחד, ומה שניקרו את עיניו זה לא בגלל שלקח שוחד אלא בגלל שחטא בעיניו, ולכן ביקש שבזכות ששפט עשרים שנה ביושר, יתן לו הקב"ה שיצליח בדרך נס לנקום מהפלישתים. ואכן כך היה, שנעשה לו ה' נס ונקם מפלישתים על כך, ואם היה לוקח שוחד, לא היתה מתקבלת תפילתו ולא היה מצליח לנקום.

מעשה נורא בר' מתיא בו חרש בענין שמירת העינים

בילקוט שמעוני (פרשת ויחי רמז קס"א ד"ה זבולון) איתא: מעשה ברבי מתיא בן חרש שהיה יושב בבית המדרש ועוסק בתורה והיה זיו פניו דומה לחמה, וקלסתר פניו דומה למלאכי השרת, שמימיו לא נשא עיניו לאשה בעולם. פעם אחת עבר שטן ונתקנא בו אמר אפשר אדם כמו זה לא חטא? אמר לפני הקב"ה: רבוננו של עולם רבי מתיא בן חרש מהו לפניך, אמר לו: צדיק גמור הוא, אמר לפניו: תן לי רשות ואסיתנו, אמר לו: אין את יכול לו [לא תצליח להסיתו], השיב השטן, אף על פי כן, אמר לו הקב"ה לך.

הלך השטן ונדמה לרבי מתיא בן חרש כאשה יפה שלא היתה כדמותה מעולם מימות נעמה אחות תובל קין, שטעו בה מלאכי השרת שנאמר (בראשית ו ב) "ויראו בני האלהים את בנות האדם", עמד לפניו, כיון שראה אותו הפך פניו לאחוריו, שוב בא לפניו ועמד לו על צד שמאלו הפך פניו לצד ימין, והיה מתהפך לו מכל צד, אמר: מתיירא אני שמא יתגבר עלי יצר הרע ויחטיאני, מה עשה אותו צדיק? קרא לאותו תלמיד שהיה משרת לפניו ואמר לו לך והבא לי אש ומסמר, הביא לו מסמרין ונתנם בעיניו, כיון שראה השטן כך נודעזע ונפל לאחוריו.

באותה שעה קרא הקב"ה לרפאל המלאך אמר לו לך ורפא את רבי מתיא בן חרש, בא ועמד לפניו אמר לו מי אתה, אמר לו אני הוא רפאל המלאך ששלחני הקב"ה לרפאות את עיניך, אמר לו הניחני מה שהיה היה, חזר לפני הקב"ה ואמר לו, רבש"ע כך וכך אמר לי מתיא, אמר לו, לך ואמור לו אני ערב שלא ישלוט בו יצר הרע, מיד ריפא אותו, מכאן אמרו חכמים כל מי שאינו מסתכל בנשים, ועל אחת כמה וכמה באשת חבירו, אין יצר הרע שולט בו, עד כאן דברי המדרש.

ולפי המעשה הזה, יש לפרש את דברי הכתוב "ויקחו אליך שמן זית זך", שתצוה אותם לעשות מצוה מן המובחר בהידור. ואם תחשוש שהשטן יתקנא בהם להחטיאם, על זה אמר "כתית" - שיכתת עצמו כמו רבי מתיא בן חרש שעשה כן ולא יחשוש על מאור עיניו שהקב"ה יביא את המלאך רפאל שירפא אותם שוב. ואם תאמר הרי לאו כל שעתא מתרחיש ניסא, על זה נאמר "להעלות נר תמיד" - שאני ערב שיהיה לכם מאור תמיד, וכפי שהובטח לרבי מתיא ששוב לא ישלוט בו יצר הרע.

ובאמת ידוע שהרמ"ע מפאנו בס' גלגולי הנשמות (מערכת מ' אות ה') אמר שרבי מתיא בן חרש היה גלגול של פלטי בן ליש, שאירס את מיכל בת שאול, ונעץ חרב בינו לבינה ולא נגע בה שנים רבות (ראה גמרא סנהדרין יט:), אך מראייתה הוא כן נהנה, ובגלגול זה של רבי מתיא, הוא תיקן את פגם הראייה.

רבי אפרים הכהן זכה בדרך לקיים מאתים מצוות

מעשה בחכם המקובל רבי אפרים הכהן ע"ה שבא לישיבה והיה גר בשכונת בקעה ובא ברגל משם, ואמר שהוא קיים עכשיו בדרכו מאתיים מצוות, שהרי נאמר (במדבר טו, לט) "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" ואנו מצוים לשמור על קדושת הראיה, וא"כ כשהייתי בדרך והזדמנו בערך מאתיים פעמים כל מיני הסתכלויות אסורות ונוהרתי ולא הסתכלתי לאותו צד, א"כ ע"י שמירת העינים בכל הפעמים האלו זכיתי למאתים מצוות.

תתבוננו במעשה הזה: וכי סבורים אתם שהוא בא להתפאר ולהשתבח על צדקתו וחסידותו, ודאי לא כן הוא, אלא אמר את זה לצורך לימוד - לדעת שאדם שהולך בדרך אסור לו ללכת ולהסתכל לכל צד אלא צריך לשמור על עיניו, אמנם לא נדרש מהאדם לעשות מעשים משונים וללכת ברחוב בעצימת עינים, אבל צריך לדעת לא להביט לכל צד אלא ללכת כדרכו ולסלק לצד כל מראה שאסור לראות, וכמו שראינו אצל רבי מתיא בן חרש שהפך עצמו לצד אחר כדי שלא ישל, ובזכות שזוהר בזה כ"כ כל ימיו זכה שזיו פניו היה דומה לחמה וקלסתר פניו למלאכי השרת. (מפי רבנו יהודה מועלם וצוק"ל)

"וְעָשִׂיתָ בְּגָדֵי קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן אֶחֱיֶיךָ לְכַבֹּד וּלְתַפְאֵרֶת: וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֶל כָּל חַכְמֵי לֵב אֲשֶׁר מִלְּאֲתֵי רוּחַ חֲכָמָה וַעֲשׂוּ אֶת בְּגָדֵי אֶהְרֹן לְקֹדְשׁוֹ לְכַהֲנֵנוּ לִי" (כח, ג-ב)

ועשית בגדי קודש - בגדים רוחניים

בספר מי מנוחות [בירדוגו], מעיר, מדוע בתחילה תלה עשיית הבגדים במשה, שאמר ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך, ואחר כך, בפסוק הבא, תלה את העשיה בחכמי לב, כמו שכתוב "ואתה תדבר אל כל חכמי לב... ועשו את בגדי אהרן?"

מתרץ המי מנוחות, על פי מה שאמרו חכמינו ז"ל בתלמוד ירושלמי (ברכות פ"ד ה"ה דף לה:): כי בית המקדש של מטה מכון כנגד בית המקדש של מעלה, והקדמנו בפרשת תרומה, כי כל דבר גשמי הנעשה למצוה, נעשה דוגמתו דבר רוחני למעלה על ידי כוונה טובה, כי מהמחשבה נעשה הדבר הרוחני, ומהמעשה נעשה הדבר הגשמי, ומתלבש הרוחני בגשמי, וכמו שכתב מהר"ם אלשיך זצ"ל בפרשת בעלותך (שמות פרק ח), באופן שעל ידי הכוונה הטובה ועשיית הבגדים בקדושה גדולה, נעשים בגדים רוחניים, ומלבישים את הבגדים הגשמיים.

ועליהם רמז באמרו: "ועשית בגדי קודש", שבכוונתך הטובה ובידיעתך בסודות האלו למעלה, ועשיית כל בגד לתקן שורשו במקום עליון - נעשים בגדים רוחניים, וזהו ועשית בגדי קודש, כי קודש הם, ועל בגדים אלו נאמר "לכבוד ולתפארת", כי אין כבוד ותפארת יותר מזה שילבש בגדים רוחניים. ואחר כך אמר "ואתה תדבר אל כל חכמי לב ועשו" - היינו הבגדים הגשמיים.

"וַעֲשׂוּ אֶת הָאֵפֹד זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן תּוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁזָר מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב: שְׁתֵּי כֶּתֶפֶת חֲבֵרֶת יִהְיֶה לוֹ אֶל שְׁנֵי קְצוֹתָיו וְחִבְרָה" (כח, ו-ז)

כנגד משיח בן דוד ומשיח בן יוסף

בספר תוספות השלם (אות ב') הובא, שפסוק זה רומז לגאולה העתידית: **"שת**י כתפות חוברות" - רומז כנגד ישראל ויהודה, ושת

תורות תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ושני משיחים. שיתחברו שני משיחים וגם ישראל ויהודה יהיו חברים, יתחברו הגלויות ויתקבצו. **"חוברת"** [בלי וא"ו - כמו שכתוב בספר תורה]: בגימטריה "התורה". **"יהיה לו"** - יהיה לו צדיקים. **יהיה לו אל** - סופי תיבות "אליהו".

"אל שני קצותיו וחובר" - אותם שבמזרח יתחברו אל אותם שבמערב ויקבצו ויבואו לירושלים, ושמים וארץ נוגעים יחד ומתחברים על ידי חותם של השם.

שתי כתפות חוברות - העולם הזה והעולם הבא

עוד יש לפרש, שהכתוב רומז על עולם הזה והעולם הבא:

הנה הגמרא (מנחות כט:): אומרת על הפסוק (ישעיה כו ד) "בטחו בה' עדי עד כי בי-ה' צור עולמים" - אלו שני עולמות שברא הקב"ה, אחד באות ה"א ואחד באות יו"ד [רמזו במילה ב"יה" ה' צור עולמים], ואיני יודע אם העולם הבא ביו"ד ועולם הזה בה"א, או העולם הזה ביו"ד והעולם הבא בה"א, כשהוא אומר (בראשית ב ד) "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם", אל תקרי "בהבראם" אלא בה"א בראם, הוי אומר העולם הזה נברא בה"א, והעולם הבא ביו"ד.

וכל אדם צריך לדעת שכשם שאי אפשר להפריד בין יו"ד לה"א, כך אי אפשר להפריד בין העולם הזה לעולם הבא, שאך ורק על ידי העולם הזה, אדם יכול לזכות לעולם הבא, שהעולם הזה הוא הפרוזדור של העולם הבא [כדאיתא באבות (פרק ד' משנה ט"ז)] "רבי יעקב אומר, העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוזדור כדי שתכנס לטרקלין", ועל ידי שמכין את עצמו בפרוזדור זוכה לטרקלין של העולם הבא.

ועל זה רומז הכתוב כאן "שתי כתפות חוברות", זה העולם הזה והעולם הבא, שהם חוברות ואי אפשר להפריד זה מזה וצריך לשניהם יחד כדי לזכות.

"וְחֹשֶׁב אֶפְדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו כְּמַעֲשָׂהוּ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה" (כה, ח)

חשיבות המלבוש הרוחני לפי המעשים בעולם הזה

יש לומר שבא הכתוב לרמוז מוסר לאדם:

האדם בעולם הזה צריך להכין את הבגדים הרוחניים לנשמתו בעולם הבא, וזהו "וחשב אפודתו אשר עליו" - "חשב" מלשון "חשיבות", שחשיבות אפודתו הרוחנית של האדם, "כמעשהו ממנו יהיה" - תהיה לפי מעשיו של האדם. וכמו שלבוש גשמי יהיה תפארתו לפי החומר ממנו הוא נעשה, כך גם הלבוש הרוחני, יהיה לפי מעלת ואיכות המעשה, שאם המעשה שלו יהיה לשמה בלי תערובת, אז גם הבגדים הרוחניים שלו יהיו מושלמים ויקרים, אבל אם לא עושה את המצוה בשלמותה כגון שעושה אותה בעצלות או בשביל כבוד, אז גם הבגדים שלו יהיו אותו דבר.

ולכן יתכן שיהיו שני אנשים שיעשו את אותה המצוה אבל לאחד מהם יהיה יותר שכר מהשני, כי לפי המעשה המחשבה וההשתדלות כך יהיה השכר.

וכמו המעשה שמסופר (ראה בתי מדרשות עמ' 322) על רבי אליעזר ורבי יהושע שראו מלאך ובידו חלוק מזריח כשמש ולא היה שפה לפיו סביב, ואמר להם המלאך שחלוק רוחני זה מיועד לאיש אחד מאשקלון שמו יוסף הגנן, והם הלכו אל יוסף הגנן מאשקלון שהיה עני והיה מרבה בצדקה, ויאמרו לו, דע שהקב"ה ירבה שכרך מאד, כי ראינו ביד המלאך חלוק רוחני לבן ומגוהץ, ואמר לנו המלאך כי שלך הוא, אבל דע לך שלאותו חלוק היה חסר שפה לפיו, לכן באנו להודיעך כי ואולי תוסיף בזכותך, כדי להשלים השפה. מה עשה? הציעה אשתו שהיא תמכור עצמה לשפחה, ומכסף יתנו עוד צדקה, וכך הוה שמסרו נפשם כל כך למצוות צדקה (עיין שם כל המעשה), ולאחר שפדה את אשתו יצאה בת קול מבשר מן השמיים: נשלם החלוק שלך, וחלוק של אשתך גדול משלך, ומאז זכו לחיי עושר ורווחה. (רבינו יוסף חיים באדרת אליהו ובעוד יוסף חי)

הסגולות הטמונות באבני החושן

היות ובשנת תש"ן לערך בהיותנו עוסקים בסוגיית האבנים, חקרנו על האבנים ועל סגולותיהם עם הלומדים במסגרת דף היומי, ובפרט עם ידידנו שהיה מלומדי השיעור ר' ברוך בנבנשתי הי"ו, ואספנו הסגולות מהספרים: רבינו בחיי, שלטי הגיבורים (הרופא) דברי חכמים, מעם לועז, מדרש תלפיות. ואמרת להביא הדברים לפני הלומד אולי יעזרו לאיזה ידידים והיה זה שכרי:

קושי האבן	סגולתה
רובי – 9	אדם – אם כותשים אותה יפה ואוכלים אותה במאכל, גורמת לאשה עקרה שתתגבר ותלד וסגולתה דומה לזו של הדודאים, ואשה שנושאתו אינה מפלת לעולם.
טופז – 8	פטם – טובה לחולי העיניים, ובטבעו מתנגד לתאוות המשגל, מקרר מאוד בסגולתו, ומקררת הגוף.
גרנט – 7	ברקת – קריסטל מחכימת פתי ומאירה עיניים בתורה.
אמרלד – 8	נפץ – הסמיראלדן יועיל בסמים הממתים – שמונה גרעיני שעורה כתוש היטב – יציל החולה מהמוות אם תלוי על הצואר או קשור בטבעת שומר האדם מחולי הנפל, יועיל לזכירה ולעיניים, וטוב להעשיר, ומלמד האדם לדבר בחכמה ולהבין חידות נעלמות, ושכמעט יביא האדם לידי נבואה.
ספיר – 9	ספיר – טוב לבריאות העיניים וכל הגוף, וגם לנפש, ועוזרת לאדם לעבודת ה' ולהגות בתורתו ובמצוותיו ותועיל לרדיפת השלום והמנוחה, שומרת נושאו מגרב ומזיעה רבה, ותצטיב ותיטיב הפנים, ותיטול הפחד והרעדה, והמרה השחורה. מסירה ארסיות ממורסא בזמן מגיפה הבאה ע"י שינוי האויר, מרפא במגע ממש.
יהלום – 10	יהלום – הנושאו בזרוע השמאלי ינצח האויבים, והענקים והחיות הרעות. ויועיל להסיר הכשפים והפחד והרעדה. וטוב למי שמבקש שלום, ויועיל גם כן להעשיר, וירפא חולי המרה שחורה, ומגיש אנשי דמים ומרמה ורוחות רעות, והמזיקין בעת השינה, וישמור נושאו מטענות מריבות ויקשרו בכסף או בזהב.
אופל – 6	לשם – אטופסי, ובו פרצוף אדם מהופך, כשם שהפכו שבת דן את הקערה על פיה. סגולתה לשמור האדם מהסכנות, ולחזק הלב ולהאיר העיניים ולעשות שהאיש הנושא האבן הזאת יהיה שמח וטוב לב כל הימים.
טורקיז – 6	שבן – מצנן את הגוף, מביא שינה מנוחה ושמחה על הנושאו, ויועיל ללב החלש, וישמור האדם מכל רע בזמן מגיפה ושינוי האויר אם יתלהו על הצואר וירד למרום מושב הלב, טוב להעשיר, וימצא חן וחסד ורחמים בעיני כל רואיו לאדם שנושאו, ויועיל לחכמה.
אחלמה – 7	אחלמה – מביא דאגה פחד ורעדה, וירבה החלומות המבהילים והקטטות והמריבות והמלחמות שמביא עליו הנושא אותו, וכן כתב הרד"ק ז"ל בשורש חלם.
תרשיש – 7.5	תרשיש – יועיל לאברי הנשימה, ולרכות הלבב, ולמרה השחורה. והוא מנגד לסכלות, מגרש ומפריח הרוחות – רעות, מחכים פתאים ונותן בהם דעה בינה והשכל, ומונע חלומות רעים ומרפא פחד ורעדה – והנושאו עליו הוא מוצא חן בעיני כל רואיו, ויצליח בפרקמטיא ופקח בעסקי עולם.
אניקס – 7	שהם – השחור עם רשומים לבנים הוא הטוב, הנושאו בצווארו או בזרועו או באצבעו מביא לידי דאגה ופחד וירבה המריבות והקטטות, וחלומות של בהלה, ומרבה הרוק והנוזילה בקטנים – וכתבו חכמים שהמדובר באחלמה.
אשפר – 7	נשפה – ישמור האדם מסמים הממיתים, והנושאו לא ימות ויחנק בשטיפת הימים והנחלים ומרפא במגע חולשות האיטומכא. נוטה לעצור הדם במגע השותת מרפה הרחיים והטחורים ומחזק ראות העיניים, ומסיר תאוות המשגל הבלתי נכון באדם, ויועיל לאשה המקשה ללדת.

סגולות אבני החושן

בפרשתנו מנויות אבני החושן, אותן נשא הכהן הגדול על לבו. ורבנו בחיי מאריך ומפרט את סגולותיהן המופלאות של האבנים, הכוחות הפלאיים שהבורא יתברך נטע בהן.

היקרה שאיבדה את ערכה ברגע

ובהקשר זה - פעם בא אדם נרעש לפני הגאון הקדוש משנאווא, בעל "דברי יחזקאל" זצ"ל, ילדו חלה במחלה מיסתורית, והרופאים נילאו מלמצוא לה תרופה. אמר לו הרבי: "שמעני ואספר לך סיפור". תמה האב: בנו מתייסר במכאובו, הולך ודועך - מה לו ולסיפור? אבל הרבי פתח וסיפר:

פעם ביקש הברון רוטשילד, גדול העשירים בתקופתו, להזין עיניו באוצרותיו. ירד לחדר הכספות והוציא את תיבות אבני החן ומשכיות החמדה. עודו משתעשע בהן - ודלת הפלדה נסגרה בנקישה. הוא מצא עצמו לכוד בחדר בלא מוצא. בחרדה נקש, דפק, צעק, ואיש לא שמע. עבה היתה הדלת, ובמעמקי המרתף. בני הבית חשבו שיצא לעסקיו, משלא חזר בערב סברו שנסע לגיחת עסקים. כעבור כמה ימים החלו לחשוש לגורלו, החיפושים אחריו העלו חרס. באין ברירה הוכרז כנעדר, ובניו ירדו לחדר הכספות לאמוד את העיזבון שהותיר אחריו. שם מצאו את אביהם בלא רוח חיים, ובדם שהקזו מאצבעו כתב: "אני, גדול עשירי העולם, מתתי מרעב..."

ככלות ימי האבל חילקו את הרכוש. בכל הגיעו לעמק השווה, עד שהגיעו לאבן היקרה, גדולה כביצה וזוהרת בשלל גוונים, שטובי המומחים לא יכלו לאמוד את שוויה. אמרו: השולטן התורקי הוא בעל אוסף אבני החן המושלם בעולם, ומומחה מאין כמותו, רק הוא יוכל לקבוע שוויה, ואולי אף יקנה את האבן ויצרפה לאוספו. כמו האחים ונסעו לתורקה, לשאול לדעת השולטן. הגיעו לאיסטנבול בירת הממלכה, והשיגו ראיון עם השולטן. הראוהו את האבן, ועיניו ניצתו בברק חמדה: אבן כה מושלמת הבהקת בגוונים כה זוהרים, תהיה גולת הכותרת באוצרו!

"מוכן אני לתת תמורתה חצי מליון פרחים" - זו המטבע העותומנית של אותם ימים. אבל הם, כסוחרים ממולחים, אמרו: "מליון ובישליק לא פחות!"

קדרו פני השולטן, אילו היו נתיניו היה עורף את ראשם. עם השולטן אין מתמקחים! אמר: "הצעתי לכם מחיר ברוחב יד. טוב ממנו לא תשיגו. ועתה, לכו!" והם, כסוחרים ממולחים, יצאו מן הארמון. ידעו שאם אספן נלהב מפריט החסר לו, ישלם כל מחיר עבורו!

עלו למרכבה וציוו על הרכב לשוב על עיקבותיו. בטוחים היו שהשולטן ישלח אחריהם את אנשיו. אבל השולטן איש של כבוד היה, ולא החזירם מדרכם. כשעברו את הגבול פנו לאכסניה וישבו לחשב את דרכם. בכיו של תינוק הפריע לשיחתם. עוללו של האכסנאי חולה היה, וקדח מחום. אי אפשר היה להרגיעו. נתנו לו את האבן היקרה והנוצצת שישחק בה. השתעשע בה הילד, נרגע ונרדם, והאחים יכולים היו לשוחח בשלוה. הגיעו למסקנה שתכסיסם נכשל, והשולטן צדק: מחיר גבוה יותר לא ישיגו. וכסוחרים ממולחים הסיקו את המסקנה. ניגשו אל הילד הישן ונטלו את האבן מבין אצבעותיו, עלו למרכבה והורו לרכב לחזור לאיסטנבול. באו לפני השולטן, והודיעו על הסכמתם.

"פעלתם בחכמה", הפטיר השולטן, "הראוני את האבן" - הורה.

נטלה, התבונן בה, ושאל בחומרה: "האמנם מבקשים אתם להונות את השולטן?! הראוני את האבן המקורית!"

החליפו מבטים תמהים, וקראו: "זו האבן ואין בלתי!"

קצף השולטן: "לא תוליכוני שולל! זו אבן פשוטה!" אך ניכרים היו דברי אמת, והוא החל לחקור: האם החליפה האבן ידיים, האם הראוה למישהו שעלול היה להמירה באבן מזוייפת.

"לא ולא", ענו "רק אצל התינוק היתה - הוא לבטח לא החליפה, וגם לא היתה בסביבתו שום אבן אחרת".

שמע על התינוק החולה וקרא: "אכן נודע הדבר!" והסביר: "אבן זו סגולתה לרפאות מחלה פלונית, הנחשבת כחשוכת מרפא. כשהגעתם ומסרתם לידי העולל את האבן, שאב ממנה כל כוחה והתרפא, ועתה איבדה כל ערכה - אינה שווה אפילו פרח אחד..."

"והוברר" - סיים הרבי משינווא את סיפורו, "שהבורא יתברך, מסובב כל הסיבות, הסדיר כל זאת כדי שאותה אבן מופלאה תגיע לאותה אכסניה נידחת, ותרפא שם תינוק חולה הזקוק לה נואשות... ועתה שוב לביתך, ותייחל לישועתו יתברך!"

זיק תקוה התעורר בלב האב, ופנה לשוב לביתו. בדרך נודע לו באקראי שרופא המלך עובר דרך עירו. בא לפניו וביקשו שיבקר אצל בנו. הגיע הרופא, איבחן את המחלה - והוציא את התרופה מציקלוננו!... (מעין השבוע)

"וַיִּרְכָּסוּ אֶת הַחֶשֶׁן מִטְּבַעְתּוֹ אֶל טְּבַעַת הָאֶפֹּד בְּפִתִּיל תְּכֵלֶת לְהִיּוֹת עַל חֶשֶׁב הָאֶפֹּד וְלֹא יִזַּח הַחֶשֶׁן מֵעַל הָאֶפֹּד" (כח, כח)

צריך שיהיו פיו ולבו שווים

כתב בספר דגל מחנה אפרים, שציווי "ולא יזח החושן מעל האפוד", מנאוהו מפרשי התורה בכלל תרי"ג מצוות, שאדם מיישראל מחויב לקיימן תמיד. ואיך יקיים אותה עכשיו שאין בית המקדש?

ויש לומר שהמצוה הזאת נוהגת גם בזמן הזה, שהחושן רומז ללב [שהיה מונח על לב אהרן], ואפד [בכתיב חסר כך נכתב בתורה] בגימטריא "פה". וכל אחד מאיתנו מצווה ועומד לבל יזח החושן מעל האפוד, דהיינו שלא ייחלץ הלב מעל הפה, אלא יהיו תמיד פיו ולבו שווים.

לא להתגאות על חברו

ולא יזח - לשון נתוק [לא יזח = לא יתנתק], ולשון ערבי הוא, כדברי דונש בן לברט (רש"י)

בפסוק זה נצטווה הכהן הגדול, שהחושן והאפוד חייבים להיות מחוברים. וכדי להבין את זה נסביר איך היה בנוי האפוד: כתפיות עלו מהאפוד מאחורה לאורך הגב עד הכתפיים, ועל הכתפיות באיזור הכתפיים היו מחוברות שתי אבנים עם שמות בני ישראל והם אבני השוהם [הנקראות גם "אבני האפוד"], והכתפיות ירדו מכתפיו עד איזור גובה

הלב, ומשם היו שרשרות זהב מחוברות לקצה הכתפיות שעליהן תלו את החושן. והחושן גם היה מוחבר בתחתיתו בחוטי תכלת אל חגורת האפוד. על זה נאמר: "ולא יזח החשן מעל האפוד", "יזח" לשון נתוק הוא. אך גם לשון גאווה - 'זחה דעתו עליו'.

רבי אשר זעליג קרמר, בספרו "פרפראות", מבאר: תפקידו של האפוד לכסות מהמתנים ומטה, את החלק האחורי של הגוף. החשן, לעומת זאת, נמצא למעלה, מלפנים, על החזה והלב, במקום החשוב ביותר. האפוד נעשה מחומרים יחסית פשוטים, והחשן היה עשוי מזהב משבץ באבנים יקרות. ובחושן היה שם המפורש!

החושן היה עלול, כביכול, להתגאות מול האפוד: "מי אתה שתעז לעמד לידי?! באה התורה ואומרת: אתה "גדול" אתה באמת חשוב, אבל אין לך במה להתגאות על זולתך! הוא עושה את תפקידו, ואתה? **אומרת** התורה לאדם: אתה בעל כשרון, עשיר, הקב"ה נתן לך כלים רבים וחשובים, ואפשרויות רבות בידיך. כלום עושה אתה את הטוב ביותר שביכולתך, עם כלים אלו?! זהו שנרמז כאן: "ולא יזח [-יתגאה] החושן מעל האפוד".

ידוע משלו המפרסם של המגיד מדובנא: כאשר היו הסוחרים נוסעים ליריד, היו קונים את הסחורה בהקפה, ולא משלמים עד השנה שלאחר מכן. בחלף השנה היו באים ומשלמים, ואז היו קונים סחורה חדשה. **שנים** נסעו יחד ליריד, אחד בעל מכלת קטנה, שבא וקנה שק אחד בלבד מכל סוג של סחורה. השני היה בעל רשת ארצית של חניות כליבו ענקיות, והוא מילא רכבות שלמות בסחורה שקנה. בעת שחזרו יחד לעירם, לעג בעל הרשת לחנוני הזעיר: "זה מה שקנית?! לא חבל לנסוע ליריד בשביל לא-כלום כזה?!" ענה לו החנוני: "אל תלעג לי, כי אמנם אתה קנית יותר סחורה, אך אתה גם חייב יותר לאלו שקנית מהם!" **אומר** המגיד מדובנא: בחושן יש שם המפרש, וגם שאר מעלות, אבל הוא "חייב" יותר! רמז הוא לכל אחד מאתנו: "לא יזח החשן מעל האפוד". (הובא בס' מעיין השבוע)

"וְזַנְתָּ אֶל חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתְּמִים וְהָיוּ עַל לֵב אֶהְרֹן בָּבֹאוּ לִפְנֵי ה' וְנִשָּׂא אֶהְרֹן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבָבוֹ לִפְנֵי ה' תְּמִיד אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (כה, ל)

כיצד שואלין באורים ותומים

חז"ל אומרים: (ראה גמרא יומא עג. ורמב"ם הלכות כלי המקדש פרק י הל' יא) תנו רבנן, כיצד שואלין באורים ותומים? הכהן עומד ופניו כלפי הארון, והשואל עומד מאחוריו ופניו לאחורי הכהן, השואל אומר "אעלה או לא אעלה?" ואינו שואל בקול רם, ולא מהרהר בליבו, אלא שואל בקול נמוך כמי שמתפלל בינו לבין עצמו, ומיד רוח הקודש לובשת את הכהן, והוא מביט בחושן ורואה בו במראה הנבואה, "עלה" או "לא תעלה" באותיות שבולטות מן החושן כנגד פניו, ומשיב לשואל ואומר לו עלה או לא תעלה, ואין שואלין שני דברים כאחד.

ובמדרש הגדול מרחיב את הדברים: (חלק מן הדברים מופיע בגמרא יומא עג:) תנו רבנן כיצד אותיות נראות [כאשר הן באות לומר הוראה], רבי יוחנן אומר בולטות, ורבי שמעון בן לקיש אומר מצטרפות. כיצד בולטות? בזמן שאומרים לו מן השמים "עלה", בולט עי"ן של יעקב, למ"ד של לוי, ה"א של יהודה, והכהן קוראן "עלה", ובזמן שאומרים לו מן השמים "אל תעלה" בולט אל"ף של אברהם, למ"ד של לוי, ת"ו של נפתלי, עי"ן של יעקב, למ"ד של זבולון ה"א של יהודה, והכהן קוראן "אל תעלה". וכיצד מצטרפות, נעקרות אותיות אלו ונעשות זו אצל זו תיבה אחת. והיינו ביאור מה שנחלקו אם בולטות או מצטרפות.

והלכה כרבי יוחנן שבולטות, וכשבולטות אין בולטות כולן כאחת, אלא אות אחר אות כדי שידע התיבה כמו שהיא, לפי שיש שמות אותיות שוות ואין הגיון שוה, כמו אליעם - עמיאל, נתנאל - אלנתן, ודומה להן. ואילו היו בולטות כולם כאחת אינו יודע איזה שם הוא. ואין שואלין אלא ככהן שמדבר ברוח הקודש ושכינה שורה עליו. ובבית שני אף על פי שלא היתה שם רוח הקדש עשו אורים ותומים כדי להשלים שמונה בגדים ואף על פי שלא היו נשאלין בהן.

השם הקדוש שהיה כתוב באורים ותומים

הנה יש הרבה דעות איך היו אורים ותומים, אבל כתב הרמב"ן ז"ל, כי הם סוד מסור למשה מפי הגבורה והוא כתבם בקדושה או היו מעשה שמים. ולכך לא הוזכר בהם ציווי "ועשית", ולכן הוזכרו בה"א הידיעה "האורים" "התומים",

דהיינו הידועים. ומשה לקחם והניחם שם בחושן המשפט בסוד גדול, אחרי שהלביש את אהרן, את האפוד והחושן כאמור.

וזה לשון רש"י כאן: את האורים ואת התומים - "הוא כתב שם המפורש, שהיה נותנו בתוך כפלי החשן, שעל ידו הוא מאיר דבריו ומתמם את דבריו" [ולכן נקרא "אורים" ו"תומים"]. ומעין השבעת שמות בדבר ה'.

והנה לך רמז מה שכותב בעל הטורים, כי "אפוד" גימטריא "מלאך", שהיה כהן מלובש בו כמלאך ה' צבאות, והבן. וכן גימטריא צ"א, גימטריא "אמן".

וראה תרגום יונתן ז"ל כאן שכתב [מתורגם ללשון הקודש]: ותתן בחושן המשפט את ה'אורים' - המאירים דבריהם ומגלים רזין וסודות של בית ישראל, ואת ה'תומים' - שגומרים מעשיהם לכהן גדול השואל דבר נבואה מלפני ה' בהם. כי בהם היה חקוק ומפורש שם הגדול והקדוש שבו נבראו שלש מאות ועשרה עולמות. וחקוק ומפורש באבן שתיה שבה חתם אדון העולם פי תהום רבא מן בריאת עולם. וכל מי שמזכיר אותו השם הקדוש והגדול בשעת צרתו, ניצול על ידו, וסודות שהם טמונים מתגלין. והיו כולם על לב אהרן בו בזמן בואו לפני ה' ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני ה' תמיד, עד כאן דברי התרגום יונתן. (מעשה הגדולים, אבידני)

הלב ששמה בגדולת אחיו ילבש אורים ותומים

כתב בספר שי לתורה חלק א': מה שהיו האורים ותומים מונחים על לב אהרן, הוא בבחינת מידה כנגד מידה, והדבר מפורש ברש"י (שמות ד, יד) על הפסוק "וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבבו", שבזכות זה זכה אהרן לעדי החושן הנתון על הלב, והוא ממדרש רבה (שמות ג יז) "אמר רבי שמעון בן רבי יוסי הלב ששמה בגדולת אחיו, ילבש אורים ותומים". וזה מידה כנגד מידה, שתשלום השכר על המצוה, הוא במכוון לאותו אבר שעשה את המצוה, וכן הובא בילקוט שמעוני (מקץ קמ"ח): "יוסף משלו נתנו לו, הפה שלא נשק לעבירה - 'על פיך ישק כל עמי', צואר שלא דבק בעבירה - 'וישם רביד הזהב על צוארו', ידיים שלא משמשו בעבירה וכו', עיני שם. וכן מצינו בתשלום העבירה, מידה כנגד מידה, כמו שאמרו בגמרא (סוטה ט): "שמשון הלך אחר עיניו, לכן נקרו לו פלשתים את עיניו, אבשלום נתגאה בשערו לפיכך נתלה בשערו".

וכן מצינו לגבי איזבל שקיבלה שכר מידה כנגד מידה, שכתוב עליה "וילכו לקברה ולא מצאו בה כי אם הגלגלת והרגלים וכפות הידים" (מלכים ב' ט, לה) וכתב רש"י שם "אמרו רבותינו שהיתה מרקדת לפני חתנים בידיה וברגליה ומכשכשת בראשה" (הוא עך פי פרקי דרבי אליעזר פרק יז), ובזכות מצוה זו, איברים אלו הובאו לקבורה. עד כאן דברי השי לתורה.

האורים ותומים - הוראה מחייבת

ברש"י - "הוא כתב שם המפורש שעל ידו הוא מאיר דבריו ומתמם את דבריו".

יש לפרש בזה, שמתמם את דבריו היינו שמשלים את הדבר, והשאלה שעליה באה תשובתם של האורים והתומים אין לשאול אותה ולהסתפק בה עוד, אבל אם יעלה בדעת מישהו חס ושלום לשאול שאלה באורים ותומים, ואין כוונתו למלא אחר דבריהם, אלא שאחר כך יוסיף לשקול על פי דעתו אם לקבל או לדחות, לא יענהו האורים והתומים. וידוע שגם בזמן הזה יש אופן שאפשר לשאול מן השמים שיפשוטו לאדם דברים שנסתפק בהם אם לעשות או לחדול, אם אין לו בהם דרך אחרת לפשוט אותם, כמו גורל הגר"א. וידוע שגם קדוש ה' החפץ חיים שאל בגורל הגר"א דברים שנסתפקו לו, והיה רגיל הגאון הצדיק רבי אליהו לאפיאן זכר צדיק לברכה, לומר, שגורל זה יענה רק למי שמקבל על עצמו למלא אחרי דבריו מבלי נטות ימין ושמאל.

גם מי ששוטח את ספקותיו לפני צדיקי חכמי ישראל, לשמוע את עצתם על פי רוח ה' אשר מנוססת בהם, וגם בדורות האחרונים לא אלמן ישראל מצדיקים אשר כל דבריהם כדברי האורים, אם השואל כוונתו למלא אחרי דבריהם, יש להם הסייעתא דשמיא לתת עצה כאשר ישאל איש בדבר האלקים, אבל מי שבא רק כדי לקבל חוות דעת לא מכרעת, תהיה גם התשובה שיקבל לפי ערך שאלתו. (טעם ודעת)

וידוע שבמלחמת תש"ח השתמשו גם כן בגורל הגר"א לזיהוי שלושים וחמשה חיילים ה' ינקום דמם שנפלו בדרך לכפר עציון, ודבר זה נעשה על ידי הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי זצ"ל שהיה יודע כיצד לעשות הגורל.

מדרגת אורים ותומים למעלה מבת קול

הרמב"ן פירש כי האורים והתומים נקראו כך, משום ש"אורים" הם שמות קדש שמכוחם יאירו האותיות מאבני החשן אל עיני הכהן השואל. ו"תומים" הם שמות הקודש אחרים, שהיה מכוון בהם כדי לדעת את סדר האותיות שהאירו, ולכן נקראו "תומים" כי מכוחם יהיה לב הכהן תמים בידיעת ענין האותיות שהאירו לעיניו, מה הסדר והכוונה שלהם. ומדרגה זאת לדעת את סדר האותיות שהאירו ואופן צירופן, יוכל לעשות כן רק על ידי רוח הקודש, וזאת מדרגה ממדרגות רוח הקודש, שהיא למטה מהנבואה ולמעלה מבת קול.

ולפי דברי הרמב"ן פירש הגר"א (קול אליהו) את המעשה של עלי הכהן וחנה, כמו שכתוב (שמואל א' א, יג): "וחנה היא מדברת על לבה רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע ויחשבה עלי לשכרה". שעלי חשב שהיא שיכורה. וחנה השיבה לו: "לא אדוני אשה קשת רוח אנוכי ויין ושכר לא שתיתי" (שם פסוק טו), ומסבירה הגמרא (ברכות לא:): שהיא התכוונה לומר לו "לא אדוני, לא אדון אתה בדבר זה, גילית בעצמך שאין רוח הקודש שורה עליך שתדע שאיני שיכורה".

ומקשה הגר"א, למה באמת עלי חשד בה שהיא שיכורה ולא דן אותה לכף זכות? ועוד קשה, איך התברר לה שאין לו רוח הקודש?

ומתיר הגר"א על פי דברי הרמב"ן הנוכחים, שכאשר עלי ראה אותה מתפללת וקולה לא נשמע, הוא מייד שאל באורים ותומים מה פשר הדבר [כי עד אז לא היו מתפללים בלחש], והאירו לו האותיות ש' כ' ר' ה', ועל כן חשבה לשיכורה. וזה בגלל שלא היה לו רוח הקודש לכוון בשמות של התומים, ולדעת שהצירוף הוא לא "שכרה" אלא "כשרה", שהיא אשה כשרה. עוד אומר הגר"א באופן אחר, שהיה צריך עלי לקרוא את האותיות "כשרה" מלשון "כמו שרה" [אמנו]. ולפי זה לכן אמר לה עלי הכהן [אחרי שהבין שטעה] שלשנה הבאה יהיה לה בן, והיינו כשרה אמנו שכך בשרו לה המלאכים.

"וְעָשִׂיתָ אֶת מַעֲיֵל הָאֲפוּד כְּלִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה פִּי רֵאשׁוֹ בְּתוֹכּוֹ שִׁפָּה יִהְיֶה לְפִיו סָבִיב מַעֲשֵׂה אֲרֶג כַּפִּי תַחְרָא יִהְיֶה לוֹ לֹא יִקְרַע" (כה, לא-לב)

משה לבש מלבוש כמו מלאך

הגמרא במסכת תענית (יא:): אומרת: במה שימש משה כל שבעת ימי המלוואים [שהרי לא יכל היה לשמש בבגדי כהנה כיון שלא היה כהן]? אמר רב כהנא בלוק לבן שאין בו אימרא.

אבל שאר כהנים לא ישמשו בו, לפי שהמלאכים משמשים בחלוק לבן שאין בו אימרא, ואם ישמשו בו הכהנים, יתקנאו בהם המלאכים ויקרעוהו, ולכן ציווה על המעיל ששפה יהיה לפיו כדי ש"לא יקרע" - שהמלאכים לא יקרעו אותו. (תוספות השלם)

כפי תחרא - שם קדוש

ובאותו ענין כתב ר"ש מאוסטרופלי הנה נודע כי כשהס"מ מתחבר עם "לילית" יוצא מהם קליפות קשות מאוד, והם מקטרגים ביחד על עם ישראל, אמנם יש שם קדוש כפ"י שמפריד ביניהם ומבטלם.

ומקור יפה לדבר הזה מביא רבי שמשון מהפסוק כאן: "ועשית את מעיל האפוד כליל תכלת, והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע". והמילים: לפיו סביב מעשה ארג ראשי תיבות סמא"ל. תחרה יהיה לו לא יקרע ראשי תיבות לילי"ת. ומה מפריד בניהם? שם כפ"י.

ולפי זה מסביר מהר"ש עוד פסוק: בפרשת כי תשא (להלן לג כב) כתוב: "ושכותי כפי עליך עד עברי", ואומר על זה רש"י "מכאן שניתנה רשות למחבלים לחבל", וצריך להבין מה הקשר? אבל לפי מה שנתבאר, זה מובן, כי "כפי" מגן מפני המחבלים, וכיון שניתנה רשות לחבל, לכן צריך את השם "כפי" שיגן מהם. (דבש לפי מערכת כ' אות י"ז בשם ארץ החיים על התהלים מזמור ל"ב)

שפה בפי המעיל כדי שלא יוכל הס"מ לקרעו

בספר אמרי נועם (לרבי יעקב מבעלי התוספות) איתא: "ובמדרש אמר, כשכהן גדול נכנס ביום הכפורים להקטיר קטורת, בא השטן ואוחזו בבית צווארו לעכבו, ולכן יהיה שפה לפיו שלא יקרע [המעיל מאחזות השטן]". (מובא גם תוספות השלם)

ובמדרש תלפיות (אות ב, ענף בגדי כהונה ד"ה ובוזה ניחא) כותב: "קבלתי מרבי הקדוש, שטעם טבילת כהן גדול אחר צאתו מבית קודש הקדשים הוא, משום שהכהן הגדול בעבודתו מחליש את הס"מ, ולכן הס"מ ברוב כעסו ממתין לו ומבקש אופנים שיוכל לפגוע בו, ובצאת הכהן הגדול היה הס"מ אוהו בבגדיו שעליו לקורעו, ולכן גם ציוה הקב"ה לעשות שפה בפי המעיל, כדי שלא יוכל הס"מ לקורעו".

ובילקוט ראובני הביא בשם פרקי היכלות, על הפסוק "פעמון זהב ורמון" וגו' (פסוק לד): "ידוע זה הטעם [לפעמונים והרימונים] כדי שלא יפגעו בו [בכהן גדול] מלאכי אלהים, כי דרך בני הבית להיות יוצאים ובאים ויורדים בבית אדוניהם, ולכן מלאכי השרת היו כבני בית בבית המקדש, והזהיר זה דוקא בכהן גדול לרוב מעלתו".

ביאור ההפטרות

הקשר בין ההפטרות לפרשה

בהפטרות מסופר על חנוכת המזבח ושבעת ימי המלוואים, וזה מענין הפרשה שמסופר בה על שבעת ימי המלוואים.

תוכן ההפטרות

ה' אומר לנביא יחזקאל שיגיד לישראל את תוכנית הבית שראה בנבואה. ואם יראה שנכלמו מעוונותיהם על שגרמו לחורבן הבית אז יגיד להם את צורת הבית, את גבולותיו את התאים והלשכות ואת הפתחים והחדרים.

ואם יעשו תשובה אז יזכו לעמוד בתחייה ויעשו אותם בעתיד, והכוונה לבית השלישי.

כי הרבה דברים נאמרו בבניה זו, שלא היו בבנין הבית השני ואמר לו שכל הר הבית יהיה קודש קודשים, וכל ירושלים תהיה קודש.

גם הראה לו את מדות המזבח.

גם בישר לו שיקום בתחייה. וכאשר תושלם מלאכת הבניה, יתן לכהנים להקריב קרבנות לחנוכת המזבח.

והוא יחזקאל שהיה כהן, יזרוק את הדם ויכפר על המזבח. וכאשר ישלמו את שבעת ימי המלוואים, אז יגשו הכהנים מבני צדוק להקריב קרבנות עולות ושלמים וה' ירצה אותם.

יחזקאל פרק מ"ג פסוק י' - סוף הפרק

אתה בן-אדם יחזקאל הנביא הַגֵּד אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל לְבְנֵי הַגּוֹלָה אֶת-תְּכַנִּית הַבַּיִת [א]

השלישי שראית בנוי ומשוכלל, כדי שיע"י כן **וַיִּבְלְמוּ** ויתביישו **מֵעוֹנוֹתֵיהֶם** שגרמו לחורבן בית המקדש (רד"ק) ועי"ז

ימהרו לחזור בתשובה, ואז יתראה בית המקדש העתידי בכבודו **וּמְדָדוּ** ואז ימדדו על ידיך **אֶת-תְּכַנִּית** (מלבי"ם) [תוכן

חשבון הבנין (רש"י)]: **וְאִם-רָאִית נִבְלְמוּ** שנתביישו **מִכָּל** העוונות **אֲשֶׁר-עָשׂוּ** [ב] אז תתאר להם את

עיונים והארות

ב. ואם נכלמו מכל אשר עשו - מסופר על רבי נפתלי מרופשיץ, שבערב יום הכפורים באחת השנים, נכנס אל חדרו לאחר סעודה המפסקת ולא יצא לתפלת "כל נדרי", בבית המדרש המתינו החסידים לרבם, ומשראו שבושש הוא לבוא, ביקשו מבנו ר' אליעזר שיקרא לאביו. כשנכנס ר' אליעזר לחדר אביו, שאלו מדוע אינו יוצא לבית המדרש לתפילת "כל נדרי", השיב לו אביו בקול בוכים, שמתבייש הוא להכנס לבית המדרש, כיון שבמשך השנה הבטיח בכל יום לחזור בתשובה ולהיטיב מעשיו, והנה

א. הַגֵּד את בית ישראל את הבית - בשעה שנגלה הקב"ה והראה ליחזקאל צורת הבית ותכונותו ומוצאיו, אמר הקב"ה, הגד את בית ישראל את הבית. אמר לו יחזקאל, מרי, וכי עכשו הם בונים שאמרת וישמרו את כל צורתו וגו' ועשו אותם. אמר לו לאו, אף על פי שאינם עושים אותו עכשו יהיו קוראים בצורת הבית, ואני מעלה עליהם כאלו בבנינו הם עסוקים. שמואל אמר, ואם נכלמו מכל אשר עשו צורת הבית, וכי יש צורת הבית, אלא אמר הקב"ה הואיל ואתם מתעסקים בו כאלו אתם בונים בו (ילמדנו).

צוֹרַת הַבַּיִת גבולות הבית וגם מה שלפנים מחומת הר הבית **וּתְכוֹנְתֵּוּ** חשבון התאים והלשכות (רש"י) **וּמוֹצְאֵיו** **וּמוֹבְאֵיו** הפתחים שיוצאים ובאים בהם **וְכָל-צוֹרְתָו (צוֹרְתָיו קרי)** צורת כל חדר וחדר בפני עצמו **וְאֵת כָּל-חֻקְתָיו** מה שראוי להשתמר בבתיים ובשלחנות ובלשכות **וְכָל-צוֹרְתָו (צוֹרְתָיו קרי)** צורת הפיתוחים שעל הקירות **וְכָל-תּוֹרְתּוֹ (תּוֹרְתָיו קרי)** חלקי העזרות, עזרת הכהנים, עזרת ישראל, ועזרת נשים **הוֹרַע אוֹתָם** את תכונת הבית וצורתו **וּכְתַב** הכל על הספר **לְעֵינֵיהֶם וַיִּשְׁמְרוּ** בלבם **אֶת-כָּל-צוֹרְתּוֹ** צורת הבית **וְאֵת-כָּל-חֻקְתָיו** מה שראוי להשתמש בכל חדר **וְעָשׂוּ אוֹתָם** ואז יזכו לעמוד בתחיית המתים ויעשו אותם לעתיד (מ"ד): **יב זֹאת תּוֹרַת לַיּוֹד הַבַּיִת** הנזכר לעיל **עַל-רֹאשׁ הָהָר כָּל-גְּבוּלוֹ סָבִיב | סָבִיב** יהיה **קֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים** כי ירושלים כולה תהיה קודש וההר עצמו מקום המקדש והמזבח והדביר יהיה קודש הקודשים (רד"ק) **הִנֵּה-זֹאת תּוֹרַת הַבַּיִת** שצריך ללמוד כדי שיבנה בב"א: **יג וְאֵלֶּה מִדּוֹת הַמִּזְבֵּחַ [ג]** הוא מזבח העולה שהראהו לו שמידותיו **בְּאֲמֹת** גדולות, שבכל **אֵמָה יש אֵמָה וְטַפָּח** כי באמה של חול יש חמשה טפחים ובאמה של קודש ששה טפחים, אמנם **וְחֵיק** וגובה היסוד היה במידת **הָאֵמָה** הפשוטה בת חמשה טפחים **וְאֵמָה-רְחֵב** וכן רוחב כניסת הסובב היא באמה פשוטה, וכן **וּגְבוּלָהּ אֶל-שְׂפָתֶיהָ סָבִיב** הקרנות שהיו בגבולות המזבח בארבע פינות **וְזֵרַת הָאֹהֶל** מאמצע הקרנות היו מודדים זרת שהוא חצי אמה לכל צד, וא"כ היו אמה על אמה מרובעות, מודדים אותם באמה בת חמשה טפחים **וְזֵה** ובמדה זו של אמה בת חמשה טפחים נמדד גם שטחו של **גֹּב הַמִּזְבֵּחַ** [מקום המערכה (רד"ק)], וכן גב מזבח הזהב היה באמה בת חמשה טפחים (רש"י): **יד ומתחיל לבאר מידות המזבח: וּמַחִיק הָאָרֶץ**

עיונים והארות

עברה השנה ועדיין לא חזר בתשובה, וגם עתה בערב כפור עדיין לא חזר בתשובה. הפציר והתחנן בנו ר' אליעזר: בטוחני שעכשיו בעת "כל נדרי" תחזור בתשובה שלמה. כששמע דברים אלו רבי נפתלי נחה דעתו, והוא נאות להכנס לבית המדרש.

ואם נכלמו מכל אשר עשו - כתב רבינו בחיי (ס"פ ויקהל): ודע כי הסיפור בענין המשכן וכליו והחקירה בתכונת צורתו ומובאו ושיעור אורכו ורחבו וקומתו, אע"פ שאיו בית המקדש קיים, מצוה גדולה היא, עד שמים יגיע שכרה, ותורה היא ולמוד אנו צריכין וכו'. וה"ה בסיפור עניני המשכן והמקדש שיש לנו זכות עצומה ושכר רב כאשר נהגה בהם ונשתדל להבין פשוטיהם ונגליהם, עאכ"ו אם נזכה להשיג תוכם להשכיל אחד מרמזיהם. וזה שכתב הרמב"ם בראש ספר עבודה על הכתוב (תהלים קכב, ו) "שאלו שלום ירושלים" ישליו אוהבין. כי כיון שפתח הרמב"ם לכתוב שם הלכות בית הבחירה, בהם דיני ופרטי הבית מוצאיו ומובאיו, קדם לזה כי חיוב הוא לשאול שלום ירושלים, "הודע אותם". ויתבאר זה ביותר עם מה שאמרו ז"ל (מס' ד"א פרק שלום הל' ט): אמר ריב"ל אמר הקב"ה לישראל, גרמתם להחריב את ביתי ולהגלות את בני, היו ושואלין בשלמותה ואני מוחל לכם, הדא הוא דכתיב שאלו שלום ירושלים. והענין מבואר כהנ"ל כי העוסק

בלימוד צורת הבית, הרי הוא מתקן לעוון חורבן הבית. וכל המתאבל על ירושלים, בגינו; "אני מוחל לכם", והרי הוא "אוהבין" וזוכה ורואה בשמחתה.

ג. ואלה מדות המזבח - ר' מאיר אומר כל אמות שהיו במקדש בינונים חוץ ממזבח הזהב והקרן והסובב והיסוד. ור' יהודה אומר אמת בנין ששה טפחים ושל כלים חמשה, א"ר יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו, ואלה מדות המזבח באמות אמה אמה וטופח וחקיק האמה ואמה רוחב וגבולה אל שפתה סביב זרת האחד וזה גב המזבח. חיק האמה זה היסוד, אמה רוחב זה סובב, וגבולה אל שפתה סביב זרת האחד אלו קרנות, וזה גב המזבח, זה מזבח הזהב. ר' מאיר סבר זהו באמה בת חמשה, הא כל אמות הכלים באמת בת ששה, ור' יהודה סבר כזה יהיו כל אמות הכלים, אלא חיק האמה בגובהה אמה רוחב כניסה גבולה אל שפתה סביב (גבהה). לא שנא הכי ולא שנא הכי מזבח כמה הוה חמשין ותמניא, פלגיה דמזבח כמה הוה עשרים ותשעה, מקרנות ועד סובב עשרים ותלתא, כמה בציר לפלחיה דמזבח שיתא, ותנן אם עשה מרגליו ולמטה אפילו אמה אחת כשרה. דיקא נמי דקתני וחקיק האמה ואמה רוחב. שמע מינה. (ילק"ש).

מתחילת יסוד המזבח שהוא בארץ עֲרֹגַת הַתְּחִינָה [מלבן התחתון] היינו הכניסה הראשונה שנכנס המזבח אמה והתחיל הסובב, דהיינו מן היסוד עד דפוס בנין המזבח היה גובה היסוד שְׁתַּיִם אַמּוֹת וְרַחֵב של היסוד אַמָּה אֶחָת מן הסובב, כי היסוד שהוא המלבן הראשון היה לב' על לב' אמות והמלבן השני שעליו [הסובב] היה ל' על ל' אמות, הרי עלה שתיים וכנס אמה וימהעזרה הקטנה מגג היסוד, היינו מהכניסה התחתונה שהוא דפוס הראשון עֲרֹגַת הַתְּחִינָה הגדולה עד הכניסה העליונה שכנס אמה למעלה מן הסובב, היה גובהו אַרְבַּע אַמּוֹת וְרַחֵב כניסת הסובב האמה הרי עלה ארבע וכנס אמה [והתחתון קורא קטנה לפי שאין בגבהו אלא שתיים והעליון גובהו ארבע] (רש"י): טו וְהַהֲרֹאֵל וגובה גב המזבח מן הסובב ולמעלה (רש"י) אַרְבַּע אַמּוֹת [ו] וימהאראיל (וימהאראיל קרי) ולמעלה מגג המזבח ולמעלה היו הקרנות אַרְבַּע בארבעת המקצועות (מ"ד): טז וְהַהֲרֹאֵל (והאראיל קרי) שטח המזבח מקום המערכה מאמצעיתו לכל רוח, היו שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה אֶרֶץ בְּשֵׁתַיִם עֲשָׂרָה רַחֵב שטמאמצעיתו היה מודד י"ב לכל רוח וא"כ היה רְבֹוע אֵל אַרְבַּעַת רְבָעִיו [צדדיו (מ"ד)] נמצא כי כל שטחו היה כ"ד אמות על כ"ד אמות (רש"י): יז וְהַעֲזָרָה דפוס גג המזבח מקום הלוך רגלי הכהנים, היה אַרְבַּע עֲשָׂרָה אֶרֶץ בְּאַרְבַּע עֲשָׂרָה רַחֵב ומוודדים זה מאמצעיתו לכל רוח, וא"כ היה כל שטח הלוך רגלי הכהנים כ"ח אמה על כ"ח אֵל אַרְבַּעַת רְבָעִיהָ וְהַגְּבוּל והקרנות שהיו בגבולה סָבִיב אוֹתָהּ מסביב לה בארבע המקצועות, מידתן חֲצִי הָאֵמָה לכל רוח, כי מאמצעיתם היו מודדים חצי אמה לכל רוח, וא"כ היו אמה על אמה וְהַחִיקְלָה הוא יסוד המזבח, בלט אַמָּה סָבִיב וימעלתהו הכבשים שעלו אל המזבח שלשה היו, אחד כבש הגדול, ואחד פנה ליסוד, ואחד פנה לסובב, והם היו פְּנֹת קָרִים כולם היו פונים למזרח (מ"ד): יח וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן־אָדָם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה אֱלֹהֵי חֻקֹת מִשְׁפָּטֵי הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הָעֲשׂוֹתוֹ שהשלים מלאכתו ועשיתיו, ויהא הגון וראוי לְהַעֲלוֹת עָלָיו עוֹלָה וְלִזְרֹק עָלָיו דָּם: יט ואתה תעמוד ונתתה אל־הַפְּתָנִים הַלְוִיִּם [ה] הבאים משבט לוי (רש"י) אֲשֶׁר הֵם מִזֵּרַע צְדוּק הַכֹּהֵן הַקְּרִבִּים אֵלַי שלא עבדו עבודה

עיונים והארות

תרין רב רבני מואב. וע"ש ברד"ק דהיא מלה מורכבת מן "ארי" ומן "אל". ו"ארי" יש לו גבורה, ו"אל" הוא לשון חוזק. ה. ונתתה אל הכהנים הלויים - וקרא דקאמר: "ונתתה", ליחזקאל גופיה הוא אומר. וביאר הרד"ק דאמר כן השי"ת ליחזקאל הכהן, שהוא יתן הקרבן לכהנים להקריבו, והוא יזרוק הדם ויכפר על המזבח. ושם: כי לעתיד יהיה הוא כהן גדול, ואע"פ שיהיה אהרן שם. אז יהיה הוא משנה לו. וגם זה הפסוק יורה על תחיית המתים לעתיד. ולדברי רז"ל שאמרו כי זה הוא המזבח אשר עשו בבית שני, אפשר כי יחזקאל היה מעולי הגולה, אלא שאומרים בקבלה שקברוהו בארץ בבל וכו'.

ד. וְהַהֲרֹאֵל ארבע אמות - הא דתרגמו יונתן וההראל, מדבחה, הנה במתני' דמדות (פ"ד מ"ז) הסבו זה על ההיכל, שהיה צר מאחריו ורחב מלפניו ודומה לארי, שנאמר (שם כט, א) הוי אריאל אריאל קרית חנה דוד. מה הארי צר מאחריו ורחב מלפניו, אף ההיכל צר מאחריו ורחב מלפניו. ובגמ' ברכות (יח) גבי בניהו בן יהוידע דכתיב ביה (ש"ב כג, ט) הוא הכה את שני "אריאל" מואב, דרשו שלא הניח כמותו לא במקדש ראשון ולא במקדש שני. וע"ש ברש"י ד"אריאל" קאי על שני מקדשות. ודלא כהתוס' דדרשו "אריאל" כלפי שני אנשים, דוד ושלמה. [ועי"ש בצ"ח בה]. ויונתן (ש"א שם) תרגם: ית

זרה **נַאֲם אֲדַנִּי יְיָ הַיְהוָה לְשִׁרְתָּנִי** בבית המקדש נתן להם **פֶּר בֶּן־בֶּקָר** שיקריבוהו **לְחַטָּאת** ובישרו שיעמוד בתחיית המתים ויהיה החינוך נעשה על ידו (מלבי"ם): **כְּ וְלִקְחֶתָּ מִדָּמָו וְנָתַתָּה עַל־אֲרֵבַע קַרְנֹתָיו** של המזבח **וְאֶל־אֲרֵבַע פְּנוֹת זְוִיּוֹת הָעֶזְרָה** של גג המזבח (רש"י) **וְאֶל־הַגְּבוּל סָבִיב** סביב היסוד **וְחַטָּאת אוֹתוֹ** ובזה תטהר את המזבח (מ"ד) **וְכִפַּרְתָּהוּ** תכפר עליו בשפיכת השירים ליסוד (מלבי"ם): **כֹּא וְלִקְחֶתָּ אֶת הַפֶּר הַפֶּר הַחַטָּאת וְשָׂרְפוּ** למי שמסרת לו הוא שורפו **בְּמִפְקַד הַפִּית** [במקום המופקד ומוכן לצורך הבית לשרוף שם את הנשרפין (מלבי"ם)] מקום שהבית נגמר, והוא **מִחוּץ לַמִּקְדָּשׁ** (מ"ד): **כּוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁנִי תִקְרִיב שְׂעִיר־עִזִּים תָּמִים לְחַטָּאת וְחֵטְאוֹ** וזורקי הדם יטהרו **אֶת־הַמִּזְבֵּחַ** בזריקת דם השעיר **כַּאֲשֶׁר חֵטְאוֹ** טהרו אותו ביום הראשון **בַּפֶּר** בזריקת דם הפר (מ"ד): **כֹּג בְּכֹלֹתֶיךָ מִחַטָּא** כאשר תשלים לטהר את המזבח בזריקת דם השעיר ביום השני **תִּקְרִיב** תביאו אל העזרה **פֶּר בֶּן־בֶּקָר תָּמִים** בלי מום (מ"ד) **וְאֵיל מִן־הַצֹּאן תָּמִים:** כד **וְהִקְרַבְתָּם** על המזבח **לִפְנֵי יְיָ הַיְהוָה וְהִשְׁלִיכוּ הַכְּהֹנִים עֲלֵיהֶם מִלַּח** כדכתיב על כל קרבנד תקריב מלח **וְהִעֵלוּ אוֹתָם עֹלָה לַיהוָה** שיהיו כליל לאישים (מ"ד): **כֹּה שִׁבְעַת יָמִים תַּעֲשֶׂה** כדרך שעשו ביום השני עד כלות שבעת הימים **שְׂעִיר־חַטָּאת לַיּוֹם וּפֶר בֶּן־בֶּקָר וְאֵיל מִן־הַצֹּאן תָּמִים יַעֲשׂוּ** לעולות (מ"ד): **כּוּ שִׁבְעַת יָמִים יִכְפְּרוּ** יקנחו אותו להעביר ממנו דרך חול להכניסו בקדושה (מ"ד) **אֶת־הַמִּזְבֵּחַ** בדם השעיר **וְטָהְרוּ אוֹתוֹ וּמִלְּאוּ יָדוֹ (יָדָיו קָרִי)** בהקרבת העולה ובזה יחנכו אותו (מלבי"ם): **כּז וַיִּכְלוּ** כאשר ישלימו הכהנים **אֶת־שִׁבְעַת הַיָּמִים** על זה הסדר **וְהָיָה בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יַעֲשׂוּ הַכְּהֹנִים עַל־הַמִּזְבֵּחַ אֶת־עוֹלוֹתֵיכֶם וְאֶת־**

עיונים והארות

ברכיבה על בהמות, ומהלך י"א שעות בעגלה שמושכים אותה ע"י בהמות, ומן עיר חלה יע"א עד כפר כפיל שבו המצבה של אדוננו זיע"א, יש מהלך שש שעות ברכיבה על בהמות.

ושם: כי מערת אדונינו יחזקאל הנביא ע"ה זזיע"א וכו' עשויה בידי אדם שחפרו בארץ מרתף עמוק, ושמה למטה קברו את הצדיק זיע"א, ובנו על קברו מצבה וכו'. וזו המצבה העליונה כנגד המצבה התחתונה כיון ממש, כדי שהאיש המשתטח על העליונה נחשב לו כאילו נשתטח על מצבה התחתונה שעומדת על קברו ממש, שהיא קרובה לגוף הצדיק הקדוש זיע"א. וכן העיד הגאון רד"ל ז"ל בבאורו לפדר"א פל"ג (אות קיז) דידוע מקום קברו בבבל עוד היום. וראה בס' ממלכת כהנים (להגאון הר"ח טוב ז"ל) סדר הלימוד לבאים על קבר יחזקאל הנביא זיע"א.

ומש"כ דיחזקאל היא כהן גדול לימות המשיח, כ"כ גם הרשב"ץ ז"ל (ס' מגן אבות ח"ג). ומש"כ הרד"ק והרשב"ץ כי כן הלא בקבלה דמצבת קבורת יחזקאל הנביא בבבל, ראה בהלק"ט להמרדכי (תפילין ס' תתקסט) דשלוחו כתב מ"א"רץ ישראל" שנפלה בימה שעל קבר יחזקאל ומצאו שם תפילין ישנים וכו'. וכ"ה בסמ"ג (עשין כב) ובהגה"מ (פ"ג מהל' תפילין אות א). ולשון הר"י (נ"ט ח"ד): ובא"י נפלה "שם" בימה של קבר יחזקאל וכו'. וראה עדות בס' אוצר הגדולים. (ערר רב שלמה בן חסדאי ראש גלות), ע"ד מלך שרצה לחפור קבר יחזקאל, וכל מי שחפר שם נפל ומת.

ונאמנו מאד דברי מונא רבינו יוסף חיים ז"ל (ס' עוד יוסף חי מראות יחזקאל): אזכיר על זכייטנו אנחנו אנשי מדינת בגדאד יע"א, להיות קרובים למצבת אדוננו הצדיק הקדוש זיע"א, כי מעירנו בגדאד עד עיר חלה יע"א יש מהלך טוב"ב שעות בשירה

שְׁלִמִיכֶם וְרַצְאֹתִי אֶתְכֶם אהיה מרוצה לכם על ידי הקרבנות הללו (מ"ד) כי מעשיכם יהיו רצויים לפני (רד"ק) נְאֻם

אֲדַנִּי יְהוָה:

שאלות ברש"י על הפרשה

- א. הסבר איזה שמן כשר למנורה ואיזה למנחות ואיך נעשה תהליך הזקוק של שני סוגי השמנים?
תשובה
- ב. הסבר: להעלות נר. תמיד.
תשובה
- ג. מה השיעור ששיערו חכמים לתת שמן מערב עד בוקר?
תשובה
- ד. הסבר: חושן. אפוד. מעיל. כתונת. תשבץ. מצנפת. אבנט.
תשובה
- ה. זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר-הסבר איך שזורים את כל המינים הללו.
תשובה
- ו. הסבר: מעשה חושב.
תשובה
- ז. הסבר: וחובר.
תשובה
- ח. הסבר: כתולדותם.
תשובה
- ט. הסבר: לזכרון.
תשובה
- י. הסבר: האורים והתומים.
תשובה
- י"א. הסבר: פי ראשו (של המעיל).
תשובה
- י"ב. הסבר: ציץ.
תשובה
- י"ג. הסבר היכן היה מונח תפילין של ראש של כהן גדול?
תשובה
- י"ד. הסבר על מה מרצה הציץ.
תשובה
- ט"ו. הסבר: והיה על מצחו תמיד. מה היא המחלוקת?
תשובה
- ט"ז. ולבני אהרון תעשה כתונות - רק כתונות?
תשובה
- י"ז. לקח פר אחד - לאיזו מטרה?
תשובה
- י"ח. לחם מצות וחלת מצות ורקיקי מצות - כמה הביאו מכל סוג?
תשובה
- י"ט. משוחין בשמן - מתי מושחין אותן בשמן ואיך?
תשובה

כ'. ואת אהרון ואת בניו תקריב ורחצת אותם במים - איך רוחץ אותם?

תשובה

כ"א. הסבר: נזר הקודש.
הוא הציץ.
כ"ב. הסבר: ריח ניחוח.
תשובה

שאלות מספר בן איש חי שנה ב'

א. האם הכהנים אומרים מעצמם את תיבת: 'ברוך או שהחזון מקריא להם גם תיבה זו?

תשובה

ב. מה עושים כאשר אין כהנים לעשות נשיאות כפיים? ומה עונים הקהל?

תשובה

ג. לאן יביט הש"ץ כשמקריא כל מלה ומלה של ברכת כהנים?

תשובה

ד. על כמה מצוות עשה עובר כהן שלא עולה לדוכן לברך?

תשובה

ה. היכן צריכים הכהנים לעמוד ולברך? והיכן אסור לעמוד?

תשובה

ומה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה בעניין זה?

תשובה

ו. האם יכולים הכהנים לעלות לדוכן עם נעליים?

תשובה

ז. האם צריכים הכהנים ליטול ידיהם לפני ברכת כהנים? הרי נטלו כבר בבוקר! ואיך נוטלים הכהנים את ידיהם לפני ב"כ?

תשובה

ח. מתי צריך הכהן לעקור רגליו ללכת לכיוון הדוכן? ומה הדין אם לא עקר רגליו אז?

תשובה

ט. אם התחיל הש"ץ החזרה בעשרה ויצאו מהם קודם ברכת כהנים, האם צריך הש"ץ לומר או"א ברכנו במשולשת וכו'? ומה צריכים

הכהנים לומר לאחר שענו מודים דרבנן? ומתי יסיימו אמירה זו?

תשובה

י. האם צריך שיה שם ס"ת כדי שיאמרו ברכת כהנים? ומתי אומר הש"ץ: כהנים ומתי לא?

תשובה

יא. מה הוא סדר הגבהת ידיהם של הכהנים בעת ב"כ? וסדר אצבעותיהם?

תשובה

יב. מה יענו הקהל כששומעים שם השם בברכת הכהנים? ומה יענו בסיום כל פסוק? והאם הש"ץ גם עונה עמהם?

תשובה

יג. לאיזה כיוון יעמדו הכהנים על הדוכן לפני ברכתם ומתי יסתובבו? ומה יעשו ויאמרו כשהש"ץ מתחיל שים שלום? ומתי יסיימו את

אמירתם?

תשובה

יד. האם יכול כהן להיות ש"ץ בשחרית ובמוסף? וא"כ האם ישא כפיו? וכיצד יעשה?

תשובה

טו. איך יתנהגו הקהל בזמן ברכת כהנים? ואיך ינהג אדם שנכנס לאיזה צורך ומצא אותם בברכת כהנים?

תשובה

טז. איך ינהג כהן שנכנס לב"כ וטרם התפלל?

תשובה

יז. איך ינהג כהן שהוא אבל?

תשובה